

မေဃဒူတ မိုးတိမ်တမန်

ဦးထော်လင် - ရန်ကုန်ဘဏ္ဍ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

မေယုဒတို့ လွမ်းဆွတ်နေပါသည် ဆိုသော ဆရာအရှင်
ဂန္ထိသာရ

ကဗျာကို ဆာလောင်လှပါသည် ဆိုသော ဦးဇာတိရုပ္ပိ ...

ပီဒီအက်လေးများ ရရင် ဖတ်ချင်ပါသည် ဆိုသော ကိုကျင်ကလိ ...

ကဗျာကို မြတ်နိုးသော မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများသို့ ...

ဟောင်းလှပြီ ဖြစ်သော ဆရာဦးသော်ဇင်၊ ဆရာ
ရန်ကုန်ဘေဆွတို့၏ ရှားပါးစာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ
ဖန်တီးလိုက်ရပါသည်။

ခင်မင်မှုများစွာဖြင့်

မောင်ညီ

* သုတ်ဝေသူ-
မြသွေး-
မှတ်ပုံ တင် အမှတ်-၀၁၅၅၊
စာနယ်မြေစာပေ၊
တိုက်အမှတ်-၄၊
အခန်း-၉၊
ဖ ဆ ပ လ ရပ်ကွက်
ကန်တော်ကလေးဖာတိုက်
ရန်ကုန်မြို့။

* ပုံနှိပ်သူ-
မြသွေး
မှတ်ပုံ တင်အမှတ်-၀၂၄၇
တင်းကုတ်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၇၊
ဝိတိုရိယ အဲဗဲနယူး လင်း
ရန်ကုန်မြို့။

* ပန်းချီ
ပန်းချီမောင်ငွေထွန်း

* ဘလောက်
မြတ်ဩဘားမားဘလေခံတိုက်

* မျက်နှာဖုံးရိုက်သူ
ကိုတင်အောင်မစန်း ပုံနှိပ်တိုက်

မိုးထိမ်တမန်

ဦးသော်ဇင် ရန်ကုန်အဆွေ

ಯನು ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಆದರೆ ಅದರ ಮಹತ್ವವು ಅನುಭವದಿಂದ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಮಹತ್ವವು ಅನುಭವದಿಂದ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಮಹತ್ವವು ಅನುಭವದಿಂದ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

नमिन्नेन नमनं मुखं प्रमदुजन,
मुनिनं कन्टं उद्यरं नक पलुकेन,
अगातिं चपकदले प विप्रमयं बहना,
वाल्दे मयं हितकं उपलिनं मेताः ।

ಯನು ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಆದರೆ ಅದರ ಮಹತ್ವವು ಅನುಭವದಿಂದ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಮಹತ್ವವು ಅನುಭವದಿಂದ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಮಹತ್ವವು ಅನುಭವದಿಂದ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

ॐ : ॐ

१२ ११. ६९

● မိုးစေ့ကဗျာနှင့်
ဆရာကလိဒါသ
ရန်ကုန်ဘေဆွရှင်းသည်

● မေယုဒက
ပထမပိုင်းပုဗ္ဗမေယု
ဒုတိယပိုင်း ဥတ္တရမေယု
မြန်မာစကားပြေ
ဦးသော်ဇင်မြန်မာပြန်သည်

● ပုဗ္ဗမေယု
မြန်မာကဗျာ
ဦးသော်ဇင်

● ဥတ္တရမေယု
ကာရံမဲ့ကဗျာ
ရန်ကုန်ဘေဆွ

မိုးဝေကဗျာနှင့်
ဆရာကာလီဒါသ

ရန်ကုန်ဘအေ့

“...သျှာတြကျမ်းပြုဆရာကာလီ မှိုင်ကာဝေးလို၊
ဆေးစုံခြယ်တော့ မမှီ....”

ဤ...နှစ်ပါးသွားသီချင်းကို လူတိုင်း ကြားဘူး
ကြလိမ့်မည်ဟုထင်၏။

ဤသီချင်းသည် ကျနော်တို့မြန်မာ လူမျိုးများက
ဆရာကာလီဒါသကို သိခဲ့ကြသော အသိအတိုင်း ဖော်ပြ
ထားသော သီချင်းဖြစ်၏။

စာနယ်မြေ

ကာလီဒါသဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် မိန်းမတို့ အကြောင်းကို အတွင်းအပြင်သိသော သူကြ ကျမ်းပြုဆရာကြီးဟု သိကြ၏။ ပန်းချီကျော်ကြီးဟု သိကြ၏။ ဤအသိကို ရှေးစာအုပ်တခုမှ မြန်မာတို့ရကြ၏။

သို့သော် စာမတတ်သော မြန်မာလူမျိုး အများအပြားတို့ကလည်း ကာလီဒါသကိုသိကြပါသေး၏။ သူတို့သိသော ကာလီဒါသကား.... စာတတ်ပေတတ်တို့ သိကြသော ကာလီဒါသမဟုတ်....

သူ့ရသဒီနတ်သမီးနှင့် နောက်ဘဝက သားတော်ခဲဘူးသော ကာလီဒါသဖြစ်၏။ ထိုကာလီဒါသအကြောင်းကို အလှူပွဲတွေ၌ ကြည့်ရသော ဆိုင်းအငြိမ့်တို့မှ သိကြရခြင်းဖြစ်၏။

ကျနော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း.... ရွှေပန်းတွဲလဲ နှင်တွဲလဲနှင့် လုံတွင်းကလေးတွေ ပခုံးသိုင်းလျက် ကိုးခြုံကိုးကျင်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည့် အရွယ်ကစ၍ ယခင်ဘဝက နတ်သမီး၏သားဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်ကိုလော ကိုကိုတာလီကို သိခဲ့ကြ၏။

ကိုကာလီသည်အသားမဲ့မဲ့ ဗိုက်ရှုံ့ကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ ပါးတခြမ်း၌ပေါင်ဒါလိမ်းလျက် ပါးတခြမ်း၌ အိုးမဲသုတ်ထား၏။ မျက်ခွံ၌ ထူးအဖြူတွေသုတ်ထား၏။ ခေါင်း၌ ပေါင်းချောင်ပတ်ကဲ့သို့ ပုဝါတထည်ရစ်ပတ်လျက် နောက်တည့်တည့်တွင် အလှူအိမ်မှရသော ယပ်တောင်ကို စိုက်ထောင်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းကို အမွှေးတိုင်ထုပ်မှရသော စက္ကူစုတ်ဖြင့် နီတျာတျာနေအောင် ဆိုးခြယ်ထား၏။

စာနယ်မြေ

ကျနော်တို့သည် ထိုကာလဒါသကို မြင်ယုံမျှဖြင့် ဟဝါးဝါး ရယ်နေကြရပါသည်။ ကိုကာလီသည် ဆင်းရဲ ဖွဲ့တေသော လူလေလူလွင့်ပီပီ အရပ်တကာကိုလှည့်လည် သွားလာရင်း... စီးပွားဥစ္စာတွေကများ ပညာတတ်သူက ရှားသောအရပ်၌နေ သည့် သဋ္ဌေးကြီးတဦးအိမ်သို့ရောက်လာ၏။

သဋ္ဌေးကြီးကလည်း မိမိ၏စီးပွားဥစ္စာတွေကို ထိန်းသိမ်းနိုင် မည့် ပညာဟတ်သမက်လောင်းကို ရှာဖွေနေရာ ကိုကာလီနှင့် တွေ့ကြ၏။

အဖြီးအဖျန်းကောင်းသောကိုကာလီက.... “ဧဝံ မေသုတံ အကြောင်းပြုပြီးပြောရယင်.... သဋ္ဌေးဆိုတော့ ကျုပ်တို့အလှူ ရှင်ကြီးလို.... ခင်ဗျားလူချမ်းသာကြီးဖြစ်ရမယ်၊ မလိမ်နဲ့နော်.... ခင်ဗျား ကျုပ်လိုပညာရှိကို ညာလို့ မရဘူး....”ဟု ပြောလိုက် ရာ တယ်တော်တဲ့လူပါလားဟု သဋ္ဌေးကြီးကကျသွား၏။

ကိုကာလီသည် ထိုမျှသာသိသည်မဟုတ်....

“သဋ္ဌေးသမီးဆိုတော့.... ဧဝံ မေသုတံ အကြောင်းပြုပြီး တွေးလိုက်ယင် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဦးကြီးသမီးဟာ မိန်းကလေး ဖြစ်ရမယ်ဗျ....”ဟု ပြောပြန်၏။

သဋ္ဌေးကြီးက ရင်သပ်အံ့သြ၏။

“ပညာရှိငါ့များ ပြောလိုက်မှဖြင့် လှန်ကြည့် လိုက်သလိုဘဲ ဟ....”ဟု သဋ္ဌေးကြီးက ချီးမွမ်းလိုက်ရာ ပရိသတ်က ပတ်တုပ် မရအောင်ပွဲကျသွား၏။

လှူနှင့် သဋ္ဌေးကြီးသဘောတူသောကြောင့် ကိုကာလီနှင့်.... သဋ္ဌေးသမီးတို့ညားကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရှိပစ္စည်းတွေကုန်မှ

ဘာစာပေ ပညာတခုမှမတတ်ကြောင်းသိရ၍ ကိုကာလီကိုအိမ်မှ နှင်ချလိုက်၏။

ဤတွင် ကိုကာလီသည် ဘုရားတန်ဆောင်းတွင် ရှိသော.... သူရသယံနတ်သမီး၏ နတ်ကွန်းအနီးသို့ သွားရောက်နေထိုင်၏။ နတ်သမီးသည် နောင်ဘဝက သားတော်ခွဲဘူးသော ကိုကာလီ ကိုသနားသဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြု၍.... စာပေပညာ သင်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ကိုကာလီစာပေပညာတတ်မြောက်လျက် သဗ္ဗေ ကြီးအိမ်သို့ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် ရွှေနားတော်ပေါက်အောင်ကြော် ကြားသူဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

အစမှအဆုံး အပြန်ပြန် ရယ်နေရသော ထိုအိုင်းအငြိန်က လေး ပြန်သွားသောအခါ ကျနော်တို့ ရွာကလေး၌ “ဧဝံ မေသုတံ အကြောင်းပြုပြီး....”ဟူသော စကားတလုံး ကျန်ရစ် ခဲ့၏။

ဧဝံ မေသုတံအကြောင်းပြုပြီး ဟိုဘက်က လဘက်ရည်ပန်း ကန်လုံးပေးလိုက်စမ်း။ ဧဝံ မေသုတံအကြောင်းပြုပြီး ဧဒုတ်တို့ တဲ့သွားကြရအောင်.... စသဖြင့် ဘာလုပ်လုပ် ဧဝံ မေသုတံအ ကြောင်းပြုနေကြ၏။

ထို့ပြင် ကိုကာလီ၏အကြောင်းကိုလည်းပြော၍ မပြီးနိုင်ကြ။ မိန်းကလေးတွေစုမိလျှင်လည်း ကိုကာလီ၏ အကြောင်း....! ကာလသားတွေစုမိလိုက်ကြလျှင်လည်း ကိုကာလီ၏အကြောင်း ကျောင်းသားတွေစုမိလိုက်ကြလျှင်လည်း ကိုကာလီ၏အကြောင်း ကပွဲဝယ်ကြီး ဦးသီလနှင့် အဘိဓမ္မာဆရာ ဘကြီးဖျိုးတို့လဘက် ရည်ကြမ်း ပိုင်း၌ပင်လျှင် စိတ်တွေ စေတသိက်တွေ နေရာသို့ ကိုကာလီ၏ အကြောင်းက ဝင်ရောက်နေရာလုလာ၏။ သို့သော်

စာနယ်ဇင်း

သင်္ကြံပြီးတိုင်းသည် ကိုကာလီ၏အကြောင်းကို... အခမကြီးဘုံ
လောကီမပြောတတ်....

အခမကြီးဘုံပြောပြသော ကိုကာလီ၏ အကြောင်းကား...
မြို့စိတ်ဝင်စားဘွယ်ရာကောင်းသည်။ ကိုကာလီသည် ဆိုင်းအ
ကွဲကလေးထဲမှပြသည့်အတိုင်း ယောက္ခမဖြစ်သူ သဋ္ဌေးကြီးက
အောင်းထုတ်လိုက်ရာ နေ့စရာ ထိုင်စရာ မရှိဘဲ.... သူ့ရသဒီ
နတ်သမီး၏ နတ်ကွန်းအနီးသို့ သွားရောက်နေထိုင်၏။

တို့အခါ နတ်သမီးသည် ကိုကာလီကိုမြင်သဖြင့် နောက်ဘဝ
က သားတော်ခွဲဘူးသောကြောင့် ပိဋကတ်သုံးပုံနှင့်တကွ နက်နဲ
သော ပညာမျိုးစုံတို့ကို သင်ပေး၏။

ပညာသင်သောအခါ ကိုကာလီသည် နတ်သမီးကို မမြင်ရ
အသံကိုသာ ကြားရ၏။ နတ်သမီးသင်လေကောင်း နှုတ်တက်ရွှေ
လိုက်ဆိုသဖြင့် တတ်မြောက်ရ၏။ အတတ်ပညာမျိုးစုံကို တတ်
မြောက်ပြီးသော် ကိုကာလီက နတ်သမီးကို မြင်ဘူးပါရစေဟု
တောင်းပန်၏။ နတ်သမီးက “အမောင်စိတ်ကို ထိမ်းနိုင်လိမ့်
မည်မဟုတ်” ဟု အတန်တန်တား၏။

ကိုကာလီက မိမိသည် မိခင်နတ်သမီး သင်ပေးထားသဖြင့်
“မိန့်မတို့ အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်၍ စိတ်ကို ထိမ်းနိုင်ပါလိမ့်
မည်” ဟုပြော၏။ အတန်တန်ပြောဖန်များသော် နတ်သမီးက
ကိုယ်ထင်ပြုလိုက်ရာ ကိုကာလီသည် မိမိစိတ်ကို မထိမ်းသိမ်းနိုင်
ဘဲ တပ်မက်လှသဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်၏။

ဤအပြုအမူကြောင့် ကိုကာလီသည် ပညာမျိုးစုံတို့ မေ့ပျောက်
လျက် ဆင်းရဲကြီးစွာ ရောက်လိမ့်မည်။ မိန်းမတို့ သတ်သဖြင့်

စာနယ်မြေ

သေလိမ့်မည်။ ယင်းအပြစ်မှ လွတ်မြောက်စေရန် ဤနတ်ကွန်း၌ သုံးနှစ်လုံးလုံး နတ်ကွန်း၏ကျွန်အဖြစ် နေလေဟုဆို၏။

ကိုကာလီသည် ပညာမျိုးတို့ကိုလည်း အကယ်မေ့ပျောက် ကုန်လေ၏။ နတ်ကွန်း၏ ကျွန်အဖြစ်သုံးနှစ်ခန့်ပြီးပုံ ပညာမျိုးတို့ကို ပြန်၍တတ်မြောက်သည်။ သို့ရာတွင် နတ်သမီးကို ပြစ်မှားမိသည့်အတွက် မိန်းမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အပြစ်ပျက် ပျက်ရ၏။ အမြဲအထင်အမြင်အမှားခံရ၏။

နောက်ဆုံး၌ အလွန်ကြော်ကြားသည့် နန်းတွင်းရောက်ပညာရှိသူခမိန်ကြီးဖြစ်နေရပါလျှက် မိန်းမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုရင်ကြီး၏ အထင်အမြင်လွဲမှားမှုကို မကြာခဏခံရ၏။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဘုရင်ကြီး၏ အထင်လွဲမှားမှုကို ခံရခြင်းကား...အသံမျှသာ ကြားဘူးရသည့် မိဖုရားကြီး၏ပုံတူကို စိကြမည်သော ပန်းချီဆရာနှင့် အတူရေးစဉ်ကဖြစ်၏။

ကိုကာလီက မိဖုရားကြီး၏ အသားအရောင် မျက်လုံး မျက်ခန်း နှာခေါင်း ပါးစပ် ကိုယ်နေလက်ပေါက်တို့ကို စေ့စပ်သေချာစွာညွှန်ပြ၏။ စိကြပန်းချီကျော်က ညွှန်ပြသည့်အတိုင်းရေး၏။

ပြီးလျှင် ဆရာကာလီဒါသကိုပြသည်။ ဆရာကာလီဒါသကလျှို့ဝှက်အပ်သောနေရာတွင် မှည့်ရှင်တလုံးထည့်ရန် လိုသေးသည်။ ထိုမှည့်ရှင်ကို ထည့်လိုက်ဟုဆို၏။ စိကြပန်းချီကျော်က ကိုကာလီညွှန်ပြသည့်အတိုင်း မှည့်ရှင်ထည့်လိုက်၏။

မင်းကြီးကို ပြသော်... မိဖုရားနှင့် ရင်းနှီးဘူးသောကြောင့်သာ ဤနေရာ၌ မှည့်ရှင်ရှိကြောင်းကိုသိရာသည်ဟု ပန်းချီဆရာကို မျက်၏။ ပန်းချီဆရာက ဆရာကာလီဒါသ ညွှန်ပြချက်အတိုင်း

ငရဲရပါသည်ဟု လျှောက်သောအခါ ကာလီဒါသကို မျက်မာန် တော်ရှုပြန်၏။ နောက်မှအမျက်ပြေ၏။

ဤအတိုင်း ကာလီဒါသကို ဘုရင်ကြီးသည် မိန်းမတို့နှင့် ပတ်သက်၍ မကြာမကြာ အမျက်တော်ရှု၏။ မကြာမကြာလည်း အမျက်ပြန်၍ပြေ၏။

တစ်ခါသော် ဆရာကာလီဒါသသည် မင်းကြီးမျက်မာန်တော် ငွေနေသောကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမတဦးအိပ်၌သွား၍နေ၏။ ဘုရင် ကြီးသည် ကာလီဒါသဆရာကို အမျက်တော်ပြေသဖြင့် အောင့် ပေ့ သတိရသောကြောင့် စိတ်သက်သာစေခြင်းငှါ ဥယျာဉ် ရေကန်၌ အချိန်ကုန်စေ၏။

ရေကန်ထဲ၌ ပဒုမ္မာကြာမျိုးတို့သည် လှပစွာ ပွင့်နေကြ၏။ ပန်းပိတုန်းတို့သည် ဒီဒီသံမြည်လျက် ဝတ်မှုန်လူးသောကိုယ်ဖြင့် ကြာပွင့်တို့အပေါ်၌ ဝတ်ရည်စုတ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် နေဝင်သွား သောကြောင့် ပွင့်သစ်စ ကြာအချို့တို့ ရုတ်တရက်ငုံကြ၏။ ဝတ် ရည်ပက်နေသော ပိတုန်းတကောင်သည် ငုံ့သော ကြာပန်း အတွင်း၌ ဗလုက်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အတွင်းမှ ယူသန်းနေသော အကြောင့် ကြာဖူးကြီးလှုပ်ရမ်းနေ၏။

ဤသည်ကို မြင်ရသည့် ဘုရင်ကြီးက ဤအကြောင်းရပ်ကို ဆရာကာလီဒါသမှတစ်ပါး အခြားဘုရားသိနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ် ဟုခံကြောင့် ဆရာကာလီဒါသ ပြန်ရောက်လာစေခြင်းငှါ...

လေလည်းမလာ လူလည်းမလှုပ်သော ကြာဖူးတခုသည် ငွေတော်တွင်း၌ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။ ထိုကြာဖူး ဘဝ အကြောင့် လှုပ်ရှားသည်ကို မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုနိုင်သူအား

ယောက်ျားဖြစ်သော် နန်းစည်းစိမ်တဝက်ပေးမည်၊ မိန်းမဖြစ်
သော် တောင်ညှာတင်ထား မိဖုရားမြှောက်မည်ဟု စည်မောင်း
လည်စေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသော ပြည့်တန်းဆာမသည်
ဆရာကာလီဒါသ နှင့် ဖျော်ပါးစဉ် အမှတ်မထင် ဆရာအား
မေး၏....

“ကလေးမငယ်ငယ်.... ငါသည် မင်းနှင့် မွေ့လျော်ခြင်း၌
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမသိဘဲ မွေ့လျော်နေဘိသို့.... ပိတုန်းတခုသည်
ကြာဝတ်ရည်ကို စုတ်ရာ၌ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမသိဘဲ မေ့လျော့နေ
သောကြောင့် ပွင့်သစ်စ ကြာပန်းသည် နေ၏အပူရှိန်လျော့သည်
ဖြစ်၍ ပြန်၎် ရကား၊ ပိတုန်းသည်ပထွက်နိုင်ဘဲ တိုးဝေ့ယူသန်း
နေသဖြင့် လှုပ်ရသည်” ဟုဖြေ၏။

ပြည့်တန်းဆာမ မိန်းမငယ်နှင့်အတူနေသဖြင့် မောင်းစည်
လှည့်လည်ခြင်းကိုမသိလိုက်သော ဆရာကာလီဒါသသည် ဤသို့
ပြောဆိုပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဆရာကာလီဒါသကို ပေးပို့
ထားသော ထိုမိန်းမငယ်၏ ကပ်ကျေးဖြင့် လှီးသတ်ခြင်းကို
ခံလိုက်ရရှာ၏။

ဤပုံဖြင့်ဆန်သော အကြောင်းဖြစ်ရပ်တို့ကို ရည်ညွှန်း၍ဟု
ထင်၏။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီက ကာလီဒါသအကြောင်း
ကို မြန်မာသီချင်းဆရာ တို့ သီချင်းရေးသား စပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၏
ထိုသီချင်းမှ....

“ဆရာကာလီ...သတိဉာဏ် ဆင်ခြင်မထားသူမို့ မယား
စကားကို ဖြေဆိုမယ်ကြံစိ....” ဟု သော အပိုဒ်ကလေးတခု
ကိုသာ သတိရတော့၏။

သို့သော် ယခုစစ်ပြီး....သည်မှာဘက်ခေတ်၌လည်း ထိုဆရာ
ဘာလိ၏အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့သော သီချင်းတပုဒ်ပေါ်လာသေး
သည်။ ဆရာကိုထူးအောင်ရေး၍.... နာမည်ကြီး အဆိုကျော်
ကိုမင်းသူသီဆိုသော သီချင်းဖြစ်၏။

“...မဆင်ခြင် သတိချို့ယွင်းကာ ပြောလိုက်တဲ့ ကာလီဒါ
သဆရာ××ကြာဖူးထဲမှာ ပိတုန်းရှိနေကြောင်းသာ××လှုပ်ရှား
လို့နေတာ×× ဘုရင်ကတော်ဖြစ်ချင်လှတဲ့ မယားမိစ္ဆာမှာ××
လင်ကိုသတ်ရန် အမှိုက်ဇာတ်ခင်းကာ×× ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ
သုတ်က ကာလီဒါသ ခမြာကိုသာ× ကသက် ဆုံးအောင်
သက်လိုက်လေတော့တာ××”

“သျှကြကျမ်းပြုဆရာကလီ မှိုင်းကာဝေး၍ ဆေးစုံခြယ်
ဘော့မမှီ....”ဟူသော သီချင်းမှ ယခုခေတ် ကိုမင်းသူသီဆိုသော
သီချင်းအထိ ပါရှိသောအကြောင်းအရာတို့ကို အလွယ်တကူ လူ
တိုင်း သိနိုင်ခြင်းကိုထောက်၍ ကျနော်တို့ဗမာတိုင်း ကာလီဒါ
သဆရာကို အတော်ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေကြပါသည်ဟုဆို
ချင် ငြင်းတူဟန်မရှိ။

ကျနော်တို့အနေနှင့်ဆရာကာလီဒါသအကြောင်းကို ဆိုင်းအ
ငြိမ်ကလေး ကပြသောကြောင့် ရှေ့ပန်းတွဲလောင်းနှင့် ရှိနေရ
သည့်အရွယ်ကစ၍ သိနေရသည်ချည်းမဟုတ်။ လူပျိုပေါက်အ
ရွယ်ကလေးသို့ ရောက်သည့် အခါ၌လည်း ဆက်လက်သိရှိရ
သေး၏။

ဆယ် သုံးစောင်တွဲ ပရိတ်ကြီး စာအုပ်အရွယ်မျှ ဖြစ်သော
ဗြန့်မာစာဖြင့် ရိုက်ထားသည့် ကာမသျှကြကျမ်းနှင့် ပြေကြန်

စာအုပ်မြေ

လက္ခဏာကျမ်းစာအုပ်ကို ကျနော်တို့ လူပျိုပေါက် အရွယ်က အမြတ်တနိုးတတ်ခဲ့ရ၏။

ထိုစာအုပ်၌ ကာလီဒါသအကြောင်းပါ၏။ စိကြပန်းချီကျော် ကိုညွှန်ပြ၍ အသံမျှသာ ကြားဘူးရသည့် မိဖုရားကြီး၏ ပုံတူ ပန်းချီကား ရေးဆွဲသည့်အကြောင်း၊ လျှို့ဝှက်သည့် နေရာတွင် မှည့်ရှင်အထည့်ခိုင်းသည့်အကြောင်း၊ ဘုရင်ကြီးက အထင်မှား သည့်အကြောင်းတွေ့ပါ၏။ ထို့နောက်.... ကာလီဒါသသည် ဘုရင်ကြီး၏ အပျက်တော်ရှခြင်းကို ခံနေရရာ- ဘုရင်ကြီး၏ သားတော်သည် တောလည်သွားရာမှ “သသေမိယျ” ဟူသော စကား လေးလုံးတည်းကိုသာ ပြောဆိုနေသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှမဖော်နိုင်သောကြောင့် ဆရာကာလီဒါသကဖော်ပေး ရခြင်းအကြောင်းတွေ့ပါ၏။ ထို့နောက်ကား ကာလီဒါသဆရာ ရေးသည်ဆိုသော ဣတ္ထိသျှကြကျမ်းနှင့် ပုရိသသျှကြကျမ်းတို့ ကို ဘတ်ကြရသည်။ ထိုသျှကြကျမ်းတို့တွင် ပဒုမ္မနိ စိတြနိ သမ်နိ ဟတ္တနိ စသော မိန်းမအမျိုးအစားခွဲပုံ ယောက်ျားအမျိုးအစား ခွဲပုံတွေ့ပါ၏။

မည်သည့်မိန်းမ မည်သည့်ယောက်ျား အမျိုးအစားတို့၏ အင်္ဂါသည် မည်မျှအတိုင်းအတာ အကျယ်အဝန်း အတိမ်အနက် အလုံးအလျားရှိသည်၊ မည်မျှယုတ်ညံ့သည်၊ မည်မျှမြင့်မြတ်သည် စသည်ဖြင့်လည်းပါသေး၏။

ထို့ထက် ကျနော်တို့ ကာလသားပေါက်ကလေးများအ ကြိုက်ကား....

လဆန်းတရက်နေ့၌ မိန်းမတို့၏အချစ်သည် မည်သည့်နေ ရာ၌တည်သည် စသဖြင့် လဆန်း ၁၅-ရက်၊ လဆုတ် ၁၅-ရက်

စာနယ်ဇင်း

ပေါင်း တလအတွင်းရှိ ရက်သုံးဆယ်လုံးလုံးအတွက် မိန်းမတို့ အေးချစ်စိတ်၊ သို့မဟုတ်....ကာမစိတ် နိုးကြွလွယ်သော နေရာ သို့ကို ဖော်ပြထားသည့်အကြောင်းတို့ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်း ရုပ်တို့ကြောင့် မအေးနှမကုန်အောင် အဆဲခံလိုက်ရ၊ ဘိနပ်ဖြင့် ပါးအရိုက်ခံလိုက်ရသော ကျနော်တို့၏ သူငယ်ချင်းများလည်း ပုညည်းပြ....

ဤစာအုပ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဆရာကာလီဒါသကို ကျနော် တို့အပါအဝင်ဖြစ်သော မြန်မာလူမျိုးတို့က....

မိန်းမ ကျမ်းကျေသော သို့မဟုတ် မိန်းမ ယောကျ်ားတို့ အကြောင်းကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ရေးသွားသော သျှကြံကျမ်း ပြုဆရာကြီးဟုထင်မှတ်ထားလိုက်ကြ၏။

ကျနော်တို့ လူပျိုပေါက်ကလေးများ ဤသို့တင်မှတ်နေဆဲ ဤပင်.... ရှေးမြန်မာ ဘတ်စာအုပ် (ဆဌမတန်းလား သက္က မတန်းလား မမှတ်မိတော့)တအုပ်တွင် “သကုဏ္ဍလာ” ပြဇာတ် ကို “သကုဏ္ဍလ” ဟူသောအမည်ဖြင့် အပိုင်းပိုင်းခွဲလျက်အကျဉ်း ရုံး၍ ရေးထားသည်ကို ဘတ်ရ၏ ဆရာဦးဘအုန်း၏ ပန်းချီလက် ရာများနှင့်ဖြစ်သည်။ အရောင်ဖြင့်ရေးထားသည့်ပုံပင် ပါသည်ဟု ထင်၏။ ထိုဝတ္ထုကိုဘတ်ရစဉ်က ဆရာကာလီဒါသရေးသည်ဟု သိခဲ့ရ၏။

ဤတွင် ကျနော်တို့သည် ကာလီဒါသအပေါ်၌ တမျိုးတပုံ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ယင်းသည့်နောက် မေ့ပျောက်နေခဲ့၍ ကျနော်တို့အသက် ဆယ်၍နှစ်ကျော်ကျော် လောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ စာပေသူရဲကောင်းတဦး၏

ဖော်ထုတ်ပေးမှုကြောင့် မေ့ပျောက်နေသော ကာလီဒါသ အကြောင်းကို ဘတ်ရမုတ်ရပြန်၏။

ထိုဖော်ထုတ်ပေးသော စာပေသူရဲကောင်းကား မင်းရှင် နောင်ဖြစ်သည်။ မင်းရှင်နောင်၏ဖော်ပြမှုကြောင့် ကာလီဒါသ သည် ကြာခြံညီသဘာဝကိုပြသော သျှင်ကြီးဆရာကြီးမဟုတ်။ သဘာဝအလှကိုရေးဖွဲ့စီ၍ တေးယိတတ်သော ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်သည်ဟုသိရ၏။

ဆရာမင်းရှင်နောင်ရေးသည့် ကာလီဒါသစာအုပ်၌၊ ကာလီ ဒါသသည် အမတ်ပညာရှိကြီးတဦးဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်သည် ကဗျာအဖွဲ့အနွဲ့ကောင်းသည်။ လှပသောစကားလုံးတို့ဖြင့် မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်အပ်သော စကားတို့ကို ပြောဆိုတတ်သည်ဟု မှတ်မိ နေ၏။

ထိုစာအုပ်ထဲ၌ ဆရာကာလီဒါသ၏ ကဗျာ...အတော်များ များကို ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြထား၏။ ထိုကဗျာတို့သည် လှပသော စကားလုံးတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော်လည်း ဆုမ္မစကားပျိုး တွေ များနေသည်ဟု မှတ်ထင်မိနေ၏။

ကာလီဒါသ၏ အကြောင်းဖြစ်ရပ်တို့သည် ကျနော်တို့ဖမာ ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာမှ ဤသို့အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပုံပြင်တွေ့ကဲ့သို့ ဖြစ်နေရသည်မဟုတ်....

မူလကာလီဒါသ မွေးဖွားရာအရပ်ဖြစ်သော အင်ဒိယနိုင်ငံ၌ လည်း ဤသို့အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ မူကွဲနေကြ၏။ ပို၍ပင် မူကွဲတွေ့များ နေသေး၏။

ရှေးဟောင်းစာပေ လိုက်စားသူ ရှေးဆန်သည့် အင်ဒိယ တိုင်းရင်းသား ပညာရှင်အများစုတို့က၊ ကာလီဒါသသည် ခရစ်

ခက် မပေါ်ပေါက်မှီက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အင်ဒိယ ကဗျာ
ကျော်တဦးဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားကြ၏။

ခေတ်သစ် စာပေလိုက်စားသော အင်ဒိယ စွယ်စုံပညာရှင်
အနည်းစုနှင့် ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်း ဘာသာရပ်လိုက်စားသူ ဥရော
ပတိုက်သား စာပေလေ့လာသူတို့က အေဒီ လေးရာစုနှင့် ခုနစ်
ရာစု AD 342-634 အတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု ယူဆကြ
၏။ အကြောင်းမူ ခရစ်တော်ပေါ်ပြီး အနှစ် ၄-ရာစုနှင့် ၇-ရာစု
အတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည့် ကျော်ကြားသော ကဗျာအချို့
သည်ဆရာကာလီဒါသ၏ ထူးခြားသိမ်မွေ့သော အတွေးအခေါ်
အဖွဲ့အနွဲ့များ လွှမ်းမိုးခြင်းခံနေရသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်
ဟုဆို၏။

အချို့ လေ့လာသူတို့ကမူ.... ကာလီဒါသ၏အဖွဲ့နှင့် ရေး
ဟန်တို့သည် အာသဝဗောသရေးသော ဗုဒ္ဓစရိတနှင့် အနီးစပ်
ဆုံးတူနေသည်ဟု အခိုင်အမာဆိုကြ၏။ ကိုကြောင့်....

အကယ်၍ ကာလီဒါသ၏ ရေးနည်းရေးဟန်ကို ..အာသဝ
ဗောသ က အတုယူသော် ကာလီဒါသ သည် အေဒီ ၁- ရာစု
(ခရစ်တော်ပေါ်ပြီး အနှစ်တရာအတွင်း) ထက်စောလျက် ပေါ်
လာခဲ့သည်ဖြစ်၍....

အာသဝဗောသ၏ ရေးနည်းရေးဟန်ကို ကာလီဒါသက
အတုယူခဲ့သည်ဖြစ်လျှင် အေဒီ ၁-ရာစု၏နောက်ပိုင်း၌ကပ်လျက်
ကာလီဒါသ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု မှန်းဆကြ၏။

ထို့ပြင် နောက်တချက် စဉ်းစားဘွယ်ရှိသည်မှာ....ကာလီဒါ
သဆရာသည် ပိကြမာဒိတျအမည်ခံ ဒုတိယ စန္ဒရဂုတ္တမင်းကြီး၏
လက်ထက်၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟုလည်း ယုံကြည်ရသေး၏။

အကြောင်းမူ.... ဆရာကလီဒါသ ရေးခဲ့သော အခန်း ၅-ခန်း ပါသည့်ဝိကြမ္မဝါစိယ ပြဇာတ်၊အခန်း ၅-ခန်းပါသော မာလာ ဝိက နေမိန္ဒရပြဇာတ်။ ရာဂုံဝံသ ကဗျာ ၁၉-ပုဒ်တို့သည် ထို ဝိကြမ္မဒိတျဘွဲ့ခံ စန္ဒရဂုတ္တမင်းကြီး၏ အမျိုးအနွယ်တို့နှင့်ဆက်စပ် နေကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဝိကြမ္မာ မင်းဆက်သည် ခရစ်မပေါ်မှီ ၅၇-နှစ် ဘီစီ ၅၇- မှစသည်။ ခရစ်တော်ပေါ်ပြီး ၆၃၄-နှစ်အထိ တည်တံ့၏။ ထို့ကြောင့် ကလီဒါသသည် ဘီစီ ၅၇-မှ အေဒီ ၆၃၄- အတွင်း ဖြစ်ရမည်ဟုယုံကြည်ကြရ၏။

ဤသို့လျှင် ကလီဒါသနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး ယူဆ ယုံကြည်ပြောဆိုနေကြ၏။ ကလီဒါသ၏ဘဝကို လေ့လာရန် အတွက်လည်း ရေးသားသွားသော စာပေကဗျာတို့မှတစ်ပါး.... အခြားခိုင်လုံသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုတရားရှာဖွေ၍မရကြ....

ရေးသားသွားသည့် ကဗျာပြဇာတ်တို့၌ပင်လျှင် အထောက် အထား ရှာဖွေခန့်မှန်းကြည့်ကြရန် မိမိ၏အကြောင်းကိုနာမည် မှတစ်ပါး ဘာတခုမျှမထည့်မချန်ခဲ့....။

အချို့ အဆင့်ဆင့် မှတ်သားလာခဲ့ကြသော နှုတ်ဆင့်ကမ်း ပညာရှင်တို့၏အဆိုအရ ကလီဒါသသည် ဇာတ်ကြီးသော မြဟ္မာဏတဦး၏သားဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများကွယ်လွန်

သဖြင့် နွားထိန်းတဦးက ကောက်ယူကျွေးမွေး၏။ ပညာမဆည်းပူးရဘဲ လူလားမြောက်လာ၏။ ဟောကျိားပီသလျက် မိန်းမများ ချစ်ကြိုက်ခြင်းခံရတတ်သော အသွင်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

အမတ်ကြီးတဦး၏ ချစ်ခင်ဆောင်ရွက်ပေးချက်အရ ပြည့်ရှင်မင်းတပါး၏သမီးတော်နှင့် ထိမ်းမြားရ၏။ မင်းသမီးသည် ပညာမဲ့သောလင်အား စာပေကဗျာလင်္ကာ တတ်မြောက်စေရန် ကာလီမ(သူရဿဒီနတ်သမီး၏ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော မြန်မာကိုက ကာလကဏ္ဍီနတ်သမီးဟုခေါ်သည့်) နတ်သမီးကို ပူဇော်ပသစေ၏။

ပသသည့်အတိုင်း ကာလီနတ်သမီး၏ စောင့်ရှောက် မစမှုကိုခံရ၍ စာပေကဗျာလင်္ကာတို့ကို ထိုနတ်သမီး၏ထံမှ ထူးဆန်းအံ့ဩစွာယူရာ ခံယူရရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း “ကာလီနတ်သမီး၏ ကျွန်= ကာလီဒါသ” ဟူသော အမည်ကိုလည်း ရလာသည်ဆို၏။

ဤဖြစ်ရပ်သမိုင်းကိုပင်လျှင် အချို့အချို့တို့က ကာလီမနတ်ကို လုပ်ကျွေးသော ကျေးကျွန်မဟုတ်၊ ဗိဿသိးနတ်မင်းကြီး၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သည်ဟုအငြင်းပွားကြသေး၏။

ကာလီဒါသနှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ငြင်းကြခုံကြရသည့် အကြောင်းများအနက် အောက်ပါ အကြောင်းအချက်တခုလည်းပါ၏။

အင်ဒိယပြည်၌ ကာလီဒါသ အမည်ခံသည့် ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါင်း သုံးဦးပေါ်ခဲ့ဘူး၏။

ပထမ ခရစ်ပေါ်ပြီး အေဒီ ၃၄၅-၄၀၄-တို့ အတွင်း ဥဇ္ဇေန်ပြည်တွင် စိုးစံသော ဆင်းဝှေ့တားမင်းကြီး ဝိကြမာဒိကျ လက်ထက်၌ တကြိမ်ပေါ်ခဲ့ဖူး၏။

ဒုတိယခရစ်ပေါ်ပြီး ၁၁-ရာစုနှစ်တို့အတွင်း မလ္လဝကုန်း ပြင် ဓါရာတိုင်း၌ စိုးစံသော ဘောဇဘုရင် ဘူဂျာ၏လက်ထက် ၌ အစီအကုံး အဖွဲ့အနွဲ့ အပြောအဆိုကောင်းသော ကာလိဒါ သ အမည်ရှိ အမတ်ကြီးတဦး ခစားခဲ့ဖူး၏။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ကြီးမဖြစ်မှီက ဆရာမင်းရှင်နှောင်ရေးသော ကာလိဒါသည် ထိုဘောဇဘုရင်ကြီးလက်ထက်၌ ပေါ်ခဲ့ဖူးသော ကာလိဒါ သ အမတ်ကြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထိုအမတ်ကြီး၏ တွေးခေါ်ချက်တို့သည် ပထမ ကာလိဒါ ကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်သော အတွေးအခေါ်မျိုး တွေးခေါ်တတ် သော်လည်း ထိုအမတ်ကြီး၏ အပြောအဖွဲ့တို့သည် ပထမ ကာလိဒါကြီးကို လိုက်၍ ပြောတတ်ဖွဲ့တတ်၏။

“ပန်းကလေးကဲ့သို့ နူးညံ့သည့်နှုတ်ခမ်းကို ပိုင်ဆိုင် သော....

ဆည်းဈာအချိန်ကဲ့သို့ တပ်ပက်ဘွယ်သော အလှကို ပိုင်ဆိုင်သော....

စကားရွက်ကဲ့သို့ ဝေဆာ တင့်တယ်သော ကိုယ် လက်ကိုပိုင်ဆိုင်သော....

ထိုသမီးကညာပျိုတို့၏ရင်၌....

ယောက်ျားတို့ကို အချိန်မရွေး ထိုက်ခိုက်ရန်.... ချောင်းမြောင်းနေသော....

မိ၍ပြင်းထန်သည့်အခါပင်ဖြင့်ပြီးသော နှလုံးသားမျိုး
သည် အစဉ်အမြဲကိမ်းဝပ်တတ်၏....”

ဤအပြောအဖွဲ့မျိုးဖြင့် ကြွယ်ဝသော ဒုတိယ ကာလီဒါသ
အမတ်ကြီးသည်လည်း အင်ဒီယာ၌ ကျော်ကြားသော ပညာရှင်
တိုင်းတိုင်းဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုနောက် တတိယအကြိမ် ခရစ်ဆယ်၂၅၆၈၅၅၅ အာဂရာ
၌ ထီးနန်းစိုးစံသည့် အက္ကဘာမင်းကြီး၏ လက်ထက်၌လည်း
ကျော်ကြားသော အမတ်ကြီးတိုင်းသည် ကာလီဒါသဟူသော
ဥပမာကို ရခဲ့ဘူးသည်။ ထိုကာလီဒါသအမတ်ကြီး၏ အမည်
အရင်းကို တူလ်ဆီဒတ်ဟုခေါ်ကြသည်ဆို၏။

အင်ဒီယာ၌ ဤသုံးဦးသော ပညာရှင်ကြီးတို့၏ အကြောင်း
ပြင်ရပ်တို့သည် တဦးနှင့်တဦး ရောထွေးဆက်စပ်လျက် ရှိနေကြ
ရာ.... မည်သည့် အကြောင်းသည် ပထမ ကာလီဒါသကြီး၏
အကြောင်းလေလား၊ ဒုတိယ ကာလီဒါသကြီး၏အကြောင်းလေ
လားဟု မခွဲခြားနိုင်အောင် ရှိနေကြရ၏။

သို့သော် ခွဲခြားနိုင်သော အကြောင်းတခုရှိပါသေးသဖြင့်၊
ဆိုအကြောင်းကား စာပေအရေးအဖွဲ့နှင့် အတွေးအခေါ်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကာလီဒါသ၏ ဖြစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ပြ
နိုင် ပြောဆိုပြင်းပုံနေကြရစေကာမူ၊ ကာလီဒါသ၏ ကဗျာပြင်ပ
သို့ကို ဘတ်ဘူးကြပြီးသူအားလုံးတို့၌ တခုတည်းသော ကျင့်
သည့် ယုံကြည်ချက် ရှိကြ၏။ ထိုယုံကြည်ချက်ကား....

ကာလီဒါသသည် အလွန်ရှေးကျသည့်ခေတ်၌ ပေါ်ထွန်းခဲ့
ပြီးသော ကမ္ဘာ့ ကဗျာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ရှိခဲ့ကြသည့်အနက်

ထိပ်တန်းအဆင့်မှပါဝင်သော ကဗျာဆရာ ပြဇာတ်ဆရာတိုင်း ဖြစ်သည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင်ကာလီဒါသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်၏။ ပွန်ပွန် ရည်ရည်ရှိသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်၏။ လွတ်လပ် ပျော်ရွှင် စွာ တင့်တင့်တယ်တယ်နေနိုင်ပြီး သိဆိုတီးမှုတ်ကခုန်ခြင်း ပန်းချီ ဆွဲခြင်းစသော အနုပညာများကို များစွာခုန်မင်တွယ်တာသူဖြစ် ၏။ သိပ္ပံပညာများ လေ့လာဘူးသူဖြစ်၏။ ယထာ ဘူတ နည်းနာများကို လိုက်စားလေ့လာ၏။ ဘာသာ တရားတို့၌ ကြည့်ညှိလေးစားတတ်သူဖြစ်၏။ အင်ဒိယပြည် အနွဲ့အပြားကို လှည့်လည်ဘူး၏။ ဟိမဝန္တာတောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပွန်းတီး သောအတွေ့အကြုံရှိ၏။ အလှအပ သဘာဝနှင့် လူ့ဘဝကို အ သေးစိတ်ကြည့်တတ်မြင်တတ် လေ့လာတတ်သူဖြစ်၏။ တညီ တညွတ်တည်းယုံကြည်ကြ၏။

ပြဇာတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဝိလျံရှိတ်စပီးယားသည် ကမ္ဘာ ကျော်သူဖြစ်၏။ သို့သော် ရှိတ်စပီးယားတို့ခေတ်သည် ၁၆- ရာစုခေတ်၌ဖြစ်လေသည်။ ၁၅၆၄-ခု ဧပြီလ ၂၃-ရက်၊အဖေ ဂျွန်ရှိတ်စပီးယား အမေမာရီအာဒင်တို့က မွေးသော ပြဇာတ် ရေးဆရာကြီး ရှိတ်စပီးယားတို့၏ခေတ်သည် ကာလီဒါဒါဒါ.... ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ၇-ရာစုခေတ်နှင့် စာလျှင် ယဉ်ကျေးမှုနှင့် တကွ စာပေ အစရှိသည်တို့ အစစ တိုးတက်နေလေပြီ....

ထို့ကြောင့် ရှိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်ထဲ၌ ကြမ်းသော.... ရိုင်းသော အတွေးအခေါ်များပါနေလေပြီ။ ဘဝကိုပြက်ရယ် ပြုမှု မထိမဲ့မြင်ပြုမှုတို့ ပါနေလေပြီ....။

သို့ အဟူ မေတ္တာဘွဲ့ကိုဖွဲ့ဆိုရာ၌လည်း လှသော နုသော သိမ်
ခသာ အဖွဲ့အနွဲ့တို့ဖြင့် ဖွဲ့နိုင်စွမ်းလှ၏။ ကမ္ဘာကျော်သော
ဒို့နှင့် ဂျူလိယက်ပြဇာတ်သည် ရှိတ်စပီးယား၏ အပြောင်
ပတ်ဆုံးသော မေတ္တာဘွဲ့ဖြစ်၏။ အနက်ပေါ်တွင် အဖြူတင်ပြ
ဘွဲ့သို့ မုန်းတီး ရန်လိုခြင်းဟူသော အောက်ခံပေါ်တွင် ဖြူစင်
ခပွ့သော မေတ္တာကို တောက်ပစွာ တင်ပြစွမ်းနိုင်၏။

သို့သော် ရိုမိယိုနှင့် ဂျူလိယက်ပြဇာတ်ကို အငမ်းပရက္တိုက်
ပတ်နေကြသူတို့အား.... ဆရာကြီးကာလီဒါသရေးသည့်....
ဗျူလာ မေတ္တာဘွဲ့ပြဇာတ်ကို အဖတ်ခိုင်းလိုက်သည်နှင့်
မေတ္တာဘွဲ့ပြဇာတ်တကာတို့တွင်....သကုဏ္ဍလာသည် အကောင်း
ဆုံးဟု ဝန်ခံကြရမည်သာဖြစ်၏။

- ဤအတိုင်း Hermann Beekh: ဘာလင်၊
- Von Schroeder: လစ်ပီဇ်၊
- Hillebrandt: ဘရက်စတော့
- Harichand sastrj: ပါရီ
- Winternitz: လစ်ပီဇ်
- B.Keith: အောက်စဖို့

A.Macdonell: လန်ဒန်....တို့ကလည်း ယုံကြည်တူဆကြ၏။ သို့
သော် ဆာပီလျှံ ဂျူးကဲ့သို့သော အင်္ဂလိပ်မျိုးချစ်စာပေဝါသနာ
ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ကမူ ရှိတ်စပီးယား မပွေးမီ အနှစ် ၇၀၀-ခန့်
က ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးသော ပြဇာတ်ဆရာကြီးကာလီဒါသအား
အင်ဒိယပြည်၏ ရှိတ်စပီးယားပါဘဲဟု ပညာရှိစကားဖြင့် နှိမ်ခွဲ
လေသည်။ ဤနေရာ၌ ကျနော်တို့သည် ကာလီဒါသ၏ပြဇာတ်

အကြောင်းကို မရေးလိုသော်လည်း ကာလီဒါသစ်၊ ကဗျာအဖွဲ့ အဖွဲ့ကို... ရှိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်တမျိုးတည်းကိုသာ ဘတ်ဘူးကြဲသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် နှိုင်းယှဉ်ချင့်ချိန်နိုင်ရန် အနည်းအကျဉ်းဖော်ပြသင့်သည်ဟုထင်၏။

ရှိတ်စပီးယား၏ မေတ္တာဘွဲ့ ဇာတ်လမ်းဟုပင် ဖြစ်သော... “ပွါဒယမညဉ့်” ပြဇာတ်၌ ယောက်ျားကလေး ဆီဇာရီယို အယောင်ဆောင်လာသည့် ပိုင်အိုလာကို အိုလီပီယာ အမည်ရှိသော မိန်းကလေးက အမူးအရူးကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အိုလီပီယာသည် အောက်ပါအနက်ရှိသော ကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြော၏။

“အို... ရှု မုန်းပုံပြနေတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်က စိတ်ဆိုးဟန်နဲ့ မထီလေးစားဟန်ကလေးကို မြင်လိုက်ရ၊ ဘယ်လောက်များ လှလိုက်ပါဘိ... လို့...”

လူသတ်မှုလောက်ကြီးတဲ့အပြစ်ကို ဝန်မခံဘဲ ယိန်ချန်ထားရသည်ကမှ ကြာရှည်နိုင်သေးရဲ့ ဖုံးဖိထားရတဲ့ အချစ်ကတော့ ပေါ်လွယ်တတ်လွန်းလို့...

ရှင်ဘယ်လောက် မာနကြီးစေကာမူ ‘ဆောင်းကြွင်းရာသီရဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေ အနားမှာ မိန်းမသားတို့ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝ ဂုဏ်သရေ သစ္စာတရားနဲ့ အလုံးစုံသော အရာတို့ကြောင့် ရှင့်ရဲ့ အချစ်ညချမ်းဟာ နေ့မွန်းတည့်ချိန်ကို ရောက်လာပါပြီ ဆီဇာရီယို...

ကျမရဲ့ တပ်မက်မှုကိုလဲ အသိတရားနဲ့စဉ်းစားဥာဏ်တို့က ဖုံးဖိမပေးနိုင်တော့ဘူး... ကျမကစပြီးရှင့်ကို အပျိုစကား ပြောတယ်ရယ်လို့ များ ငြင်းဆန်မှုလဲ မပြုလိုက်ပါနဲ့ဆို...

ဒီလိုငြင်းဆန်ယင်း တွေးတောစရာတွေနှင့် အကျဉ်း အကြပ်ဖြစ်နေရမည်ထက်.... “ချစ်သူကို ရှာခြင်းသည် ကောင်း၏။ သို့သော် မရှာဘဲရခြင်းသည် ပို၍ကောင်း ၏....” ဆိုတာကိုလဲ စဉ်းစားပါဦး....ကို....။

ဒီလိုပီယာက ဤသို့ အငမ်းမရ ပြောနေသောအခါ.... မယောကျ်ားကလေးကဲ့သို့ ဆီဇာရီအမည်နှင့် နောက်လာသော ဝါးဒိုလာက ရယ်ချင်၏။ သို့သော် အစွမ်းကုန် ထိန်းချုပ်လျက် ဤအခါရင့်သော ဣန္ဒြေဖြင့် အောက်ပါအတိုင်းပြော၏။

“ကျုပ်မှာ တခုတည်းသောအထဲ တခုတည်းသော နှလုံးသား တခုတည်းသော သစ္စာဟုလည်းကောင်း၊ ဘာမှမသိတတ်သေးသည့် ငယ်ရွယ်သူဟုလည်းကောင်း အဖြစ် နဲ့ ကျိန်ဆိုပါတယ်....”

ဒီတော့ ဘယ်မိန်းမပျိုတွေကိုမှလဲ ပျော်စွာဘူးသေး ပါဘူး၊ ဘယ်မိန်းမတွေကိုမှလဲ ချစ်မိလိမ့်မယ်မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ တကိုယ်တည်းသာနေချင်သူပါ။ ခင်များ အတွက် ကျုပ်သံခင်ရဲ့ မျက်ရည်ကျဆင်း ဝမ်းနည်းမှုကို လဲ ဘယ်တော့မှ မဖန်တီးလိုပါဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်....”

ရိတ်စားယားသည် မိမိ၏ဇာတ်ကောင်များကို ပြဇာတ်ပြုပြု နှိပ်စားပြေး ဆိုလျက် မိန်းမယောကျ်ားတို့၏ အပူဘပြင်းချစ်ခင် နှုတ်ဆို ဤအတိုင်းပို့ဆိုခဲ့၏။

ဆရာကလေးလီဒါသစ် သကုဏ္ဍလာပြဇာတ်၌လည်း ဤကဲ့သို့ သောအဖွဲ့မျိုးပါ၏။ သို့သော် ဆရာကလေးလီဒါသည် သကုဏ္ဍ

လာကို ကိုယ်ပိုင်ရေးခြင်းမဟုတ်၊ ရှေးဟိန္ဒူရိုးရာ ဇာတ်ဝတ္ထုကြီးတခုဖြစ်သော ‘မဟာဘာရတ’ကိုမှီးလျက် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ ကပြ၍ရစေရန် ရေးသားခြင်းဖြစ်၏။ သက္ကဏ္ဍလာပြဇာတ်ရေးပြီးသောအခါ၌ မဟာဘာရတနှင့် လုံးဝမတူသော ဇာတ်တခုဖြစ်၍လာ၏။

ထိုပြဇာတ်၌ အခန်းပေါင်း ၁၀-ခုပါ၏။ ဥဟုရာသီ တောတောင်တို့၏အလှ တိရစ္ဆာန် ကလေးများ၏ ဘာသာ ဘဝချစ်ဘွယ်သောအလှ၊သားသမီးနှင့်မိဘတို့၏ မေတ္တာ၊ ငယ်ရွယ်သူယောက်ျားမိန်းမတို့၏အချစ် စသည်တို့ကို ဖော်ပြ၏။

ပြဇာတ်၏ဟနေရာ၌ သက္ကဏ္ဍလာအား စွဲမက်နေသည့် ဘုရင်ကြီးဒုဿန္တကို မလိုမုန်းထားနေသည့် ရံရွှေတော်သုံးယောက်တို့ရှိကြ၏။ ထိုရံရွှေတော်တို့သည် ဘုရင်ကြီးကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးလေ့ရှိသောကြောင့် ဘုရင်ကြီးက ထိုရံရွှေတော်တို့နှင့် မတွေ့ရန်ပုန်းရှောင်နေလေ့ရှိ၏။

ထိုရံရွှေတော်သုံးယောက်အနက် ပရိရာမာဝါဒနှင့် အနာသုယုပ္ပံမှန်ယောက်က အောက်ပါစာပိုဒ်ကို သက္ကဏ္ဍလာက.... ဘုရင်ကြီးအား ရေးပေးသည်ဟု အတည်ပြုလိုက်ကြ၏။

“အသျှင်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ဘာတွေပွက်ယားဟယ် ဆိုတာလဲ ကျမမသိပါဘူး....

ကျမရဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်စေနိုင်တဲ့ အသျှင်ရဲ့ ကိုယ်ဟန်သဏ္ဍာန်လဲ ကျမအနားမှာမရှိတော့ပါဘူး....

ဒါပေမဲ့ နေ့ရောညဉ့်ပါ ကျမကိုတတ်တိညှင်းဆဲနေ
တဲ့ အချစ်ရောဂါကတော့ ကျေကွဲဘယ်ရာ ကောင်းတဲ့
ပုံပြင်ကလေးလို ဖော်ပြနေပါပြီ....”

ထိုသို့ပြောနေသံကို ကြားရသည်နှင့် ပုန်းရှောင်နေသော
ဘုရင်ကြီးသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခါ.... ရံရွှေတော်တို့ရှိရာသို့
ချော့လောတကြီးဖြင့် ထွက်လာ၏။

“ငါအရှင်ဝန်ခံတယ် ရံရွှေတော်တို့၊ သကုဏ္ဍလာက သာ
ဗျင် ဤသို့ပြောသည်မဟုတ်.... ငါအရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က
လည်း....

“မဟုတ်သေးပါဘူး လှပတဲ့မိန်းမငယ်.... မင်းရဲ့
ထွေးနှေးသောအချစ်ဟာ ငါ့ကိုဘယ်လိုများ တောင်
ခတ်ထားသလဲဆိုတော့....

မုန်းတည့်နေရှိရုံအောက်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ
နေရတဲ့ ပန်းဖူးကလေးကဲ့သို့....

ကြင်နာခြင်းကင်းမဲ့တဲ့မီးလျှံနဲ့ ငါ့ကိုတဖြေးဖြေး
ကြမ်းကုန်စေလေတော့....

တက်သစ်စနေရောင်မြည့်ဟာ ဖျော့တော့တဲ့ လရောင်
က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်သို့.... ”

ဟု မိမိကလည်း မိမိအဖြစ်ကိုတင်ပြမိပါကြောင်း ကဗျာကို
ရွတ်ပြ၏။ ယင်းသို့ပြောရာမှစ၍ ရံရွှေတော်တို့ကဘုရင်ကြီးကို
မသွားစေဘဲ.... အချစ်အကြောင်းကို ဆက်လက် ဆွေးနွေးကြ
တော့၏။

အထက်ပါကဗျာတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် စာဘတ်သူတို့
သည် ရှိတ်စပီးယားနှင့် ကာလီဒါသကို ချင့်ချိန်နိုင်ကြပါပြီ....

ကာမ ကာလပမည်သော ခေတ်သစ် ကာမသျှင်ကြီး ကျမ်းကို ရေးသည့် (P. Thomas) ပီသောမတ်စ်က ဆရာကလေးပီဒါသစ် ကဗျာတို့သည် အချစ်၏လိင် (Sex Love) - ‘သိ’ ‘ရ’ ရတီ’ ကို ဖော်ပြသောကဗျာများဖြစ်ကြသည်ဟုဆို၏။

ဟိန္ဒူတို့၏အချစ်ဘုရားများဖြစ်ကြသော ကရစ်ယူ ဘုရား ရာဒါ တို့၏အကြောင်းကိုဖွဲ့ဆိုထားသည့် ရှေးကဗျာကြီး ဒါနျိုတို့နှင့် ပင် နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြ၏။

ရာဒါသည် ကရစ်သျှင်ဘုရားကိုပြန်လာပါရန် အခေါ်လွှတ်လိုက် သောအခါ ကရစ်သျှင်ဘုရား ပြန်လိုက် မလာသောကြောင့်... ကြေးမုံပြင်တွင် မိမိကိုယ်မိမိကြည့်လျက် အောက်ပါအတိုင်း ညည်းညူ၏။

“ဒို...မိန်းမငယ် သူ့ကိုအချစ်၏ အဆုံးဒါနျိုသို့ နိုင်စွမ်းသော မင်းရဲ့အနမ်းများလဲ ဘယ်ရောက် ကုန်ပြီ လဲကွယ်....

မည်သူမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိသော မင်းရဲ့ညှို့ မျက်လုံးကြီးတွေကော သူ့ကိုညှို့ရန် အစွမ်းကုန်နေပြီ လားကွယ်....

ကျွန်တမိသလို နေ့ရောညဉ့်ခေ“ရာဒါ.... ရာဒါ” နှင့် တမ်းတတတ်ပြီး....

မည်သည့်လိုဘ မည်သည့်မျှော်ကိုးမှုကမျှ မထိစွမ်း နိုင်ဘဲ....

မွတ်သိပ်နေတဲ့ နှလုံးသားဟာ....

ရာဒါရဲ့မေတ္တာ ရာဒါရဲ့နှုတ်ခမ်းများကိုသာ တမ်းတ လာအောင်ရယ်....

ငြိမ်းချမ်းခြင်းဆိုတာ.... မပြယ်ပျောက်နိုင်တဲ့ အလှ
ရှိရာ ရာဒါရဲ့ ရင်ခွင်မှာသာ ကိန်းဝပ်လျက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့
စိတ်တွေ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက် လာအောင်ရယ် မင်း
ဘယ်လိုမှ မစွမ်းနိုင်တော့ဘူးလားကွယ်....”

ဆရာကာလီဒါသစ် ကဗျာများသည် အထက်ပါ အချစ်
ဘုရားကြီးတို့၏ အကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့် ရှေးကဗျာကြီး
များနှင့်အတူ နှိုင်းယှဉ် ဖော်ပြမှုခံရခြင်းကြောင့် သျှကြကုမ်းဝင်
အချစ်ကဗျာတွေဖြစ်လာ၏။

ကမ္ဘာ့ကဗျာလောက၌ “ Lyric ” ခေါ်သော ကဗျာအမျိုး
အစားတို့ ဆန်းသစ်လာ၏။ ထို “ Lyric ” ဟူသော ကဗျာ
အမျိုးအစားသည် ပန်းချီပညာရပ်တို့၌ ယခုခေတ်စားနေသော
“ Modern Art ” ၏ တစ်ပိတ်ဒေသနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူ၏။

Modern Art ဟုခေါ်သော ခေတ်သစ်ပန်းချီ၌ ရေးနည်း
အမျိုးအစား အတော်များများ ပါဝင်နေ၏။ ထိုအထဲတွင်....
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတက်ကြွစွာ မိမိထင်သလိုမြင်၍.... မြင်သလိုရေးသူ
ခြင်းကို “ Fauvism ” ဖော်စီဇင်ဟုခေါ်၏။

“ဖော်စီဇင်”သည် အမြင်ကို မြင်သလို ရေးကြသော....
“Impressionism” အင်ပရက်ရှင်နစ်ဇင်ထက် ပိုလွန်သောအ
မြင် ပိုလွန်သောအတွေးအခေါ်ဖြစ်၏။

လေတိုက်သဖြင့်လှုပ်ယိမ်းနေသော သစ်ပင်ကြီးကို “ဖော်စီ
ဇင်” သမားက မီးတောက်ကြီးတွေ ထနေသကဲ့သို့ မြင်လျှင်....
သစ်ပင်၏ အစိမ်းရောင်ကိုပါ အနီရောင်ဟုမြင်လာပြီး သစ်ပင်
ဒို့ကြီးအဖြစ်ရေး၏။ “အင်ပရက်ရှင်” သမားက လှုပ်ယိမ်းနေ

ဟန်ကိုမြင်ပုံဖြင့် အပြင်အတိုင်းလည်းမိအောင် ပကတိအသွင်လည်းပေါ်အောင်ရေး၏။

သို့သော်....ထိုနှစ်ခုစလုံးသည် “ Lyric ” သဘောသက်ဝင်၏။ အမြင်ဖမ်းရေးသူ “ Impressionist ” တစ်ဦးဖြစ်သော ပြင်သစ်ပန်းချီကျော် “ Pierre Auguste Renoir ” ‘ရနွား’ သည် Lyrical mood “ တခဏအတွင်းဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်ကို ဖမ်းယူနိုင်သည့် အတွေးအခေါ် ” ဂြိုသူဟု ပြင်သစ် ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ “ Elie Faure ” - ‘အလေဖိုး’ ကရေး၏။

ထို့ကြောင့် ‘လိုင်ရစ်’ ၏ သဘောသည် “ အင်ပရက်ရှင်ဖော်ပီဇင် ” ပန်းချီကားတို့ကို ကြည့်ရသည်နှင့်တူ၏။ “ Lyric လိုင်ရစ် ” ၏ အနက်အပြည့်အစုံသည် အကြောင်းတခုကြောင့် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်မှု လွမ်းမှု မုန်းမှု ရွံ့မှု စိတ်ဆိုးမှု ကြည်နူးမှု ကြောက်လန့်မှု ဒေါသထွက်မှု ဖျော်ရွှင်မှု သတိတရားရမှု ခွင့်လွှတ်မှုတို့ကို ထိခိုက်သည့် အခိုက်အတန့်ကလေး၌ အပြင်းအထန် ခံစားလိုက်ရသော ခံစားမှုအတိုင်း.... ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ‘လိုင်ရစ်’ သဘော ဖော်ပြသည့်၊ ကဗျာ၊ ပန်းချီကားဝတ္ထု၊ ပြဇာတ် စသည်တို့သည် ယခုဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၂၀-ရာစုနှစ်တို့၌ တကမ္ဘာလုံးလိုလို ခေတ်စားလာခဲ့၏။

ထိုသို့ ယခုတကမ္ဘာလုံး၌ ခေတ်စားနေသည့် ခံစားချက်အတွေးအခေါ် = Lyrical mood ဂြိုသည့် ကဗျာမျိုးကို ဆရာကလီဒါသည် ခန့်မှန်း ဘီစီ ၇-ရာစုနှစ်၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀-ကျော်က ရေးခဲ့၏။

စာနယ်မြေ

ဆရာကားလီဒါသရေးသော စာစုများမှာ....

- ၁-အခန်း ၁၀-ခန်းရှိသော သက္ကဏ္ဍလာပြဇာတ်
- ၂-အခန်း ၅-ခန်းရှိသော ဝိကြမုဝါစိယ ပြဇာတ်
- ၃-အခန်း ၅-ခန်းရှိသော မာလာပိကနေမိန္ဒရပြဇာတ်
- ၄-ပုဒ်ရေ ၁၉-ခုပါသော ရာဂုဝံသကဗျာ
- ၅-ပုဒ်ရေ ၁၇-ခုပါသော ကုမာရသမ္ဘဝ ကဗျာ
- ၆-ပုဒ်ရေ ၁၁၀-ခုပါသော မေဃဒူတ ကဗျာ
- ၇-ရတု ၆-မျိုးကို ဖော်ပြသော ရိတုသံဟာရကဗျာများ....

အားလုံးပေါင်း ဤ ၇-မျိုးတို့ကိုသာလျှင် ဆရာကားလီ
ရေးသားခဲ့သော စာပေလေ့လာလိုက်စားကြသော ပညာ
ရှိသူတို့က အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ထို ၇-မျိုးသောစာမူတို့တွင် သက္ကဏ္ဍလာနှင့်တကွ အခြား
သော ပြဇာတ်ကဗျာတို့၌ ‘လိုင်ရစ်’ ဖန်သောသည့် ပြီးပြီမ်း
ပါဝင်ကြပြီးလျှင်....မေဃဒူတနှင့် ရိတုသံဟာရ....ကဗျာနှစ်ပုဒ်
တို့၌ အပြည့်အဝပါဝင်သည်ဟု ‘A Macdonell မက်ဒေါ့
ဆယ်’ အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ‘တခုသော သက္ကဋ္ဌ စာပေ
ဆုဇဝင်’ ၁၉၀၅ ခု လန်ဒန်တိုက်စာအုပ်၌ဖော်ပြဘူး၏။

ထိုယခုလောလောဆယ် ခေတ်စားနေသော.... ‘လိုင်ရစ်
' Lyric ' ကဗျာအမျိုးအစားတွင်ပါဝင်သည့် ‘မေဃဒူတ’
တို့ ကျနော်သည် ကျနော်၏ အဖွမ်းအစနှင့် လေ့လာနိုင်သူ
အပျတ်ပါ....

ဟိန္ဒူ-သက္ကဋ္ဌစာပေတို့ကို အခြေအမြစ်ကစ၍ တတ်ကျွမ်း
သော ဆရာဦးသော်ဇင်၏ သွန်သင် ညွှန်ကြားမှုတို့ကြောင့်....
ကျနော် လေ့လာခွင့်ရရှိနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဆရာဦးသော်ဇင်နှင့်တွေ့တိုင်း ဆရာဦးသော်ဇင်သည် ဟိန္ဒူ သက္ကဋ္ဌစာပေတို့၏ သမုဒ္ဒရာသဖွယ် အပြောကျယ်ပုံ အဇဋ္ဌာ ဝေဟင် ကောင်းကင်ပြင်တမျှ အဆုံးအဆမရှိ နက်နဲပုံ တို့ကို ပြောလေ့ရှိ၏။ ကျနော်တို့က မဂတောသာနှင့် ညီအကိုမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဟုတ်နိုင်ရ၏ဟုထောက်ခံ၍ပြီးခဲ့သည်။

ဆရာ ဦးသော်ဇင်က ဤသို့ထောက်ခံသည်ကို မကျေနပ်၊ သက္ကဋ္ဌဟာသာဖြင့်ရေးသော သုန္ဒရီနန္ဒအကြောင်းကို စကား ဆက်လာတော့သည်။ ကျနော်သည် သက္ကဋ္ဌမှ မဂဓ (၁၂၉°) သို့ ပြောင်းလဲထားသော “သုန္ဒရီနန္ဒ” ကို အလင်္ကာကျမ်းအဖွင့်၌ အချို့အဝက်တွေ့ဘူးတား၏။ ထိုတွေ့ဘူးသမျှသော ကဗျာတို့ သည် ကျနော်စွဲခဲ့ဘူးသော ကဗျာတွေချည်းဖြစ်နေ၏။

“လေဖြင့် တိုက်ခတ်အပ်သောနွယ်သည် သစ်ပင်ကို ဖက်သကဲ့သို့ ထိုသုန္ဒရီသည် တုန်လှုပ်လျက် နန္ဒမင်းသား ကို ဖက်ပြီ....

မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်သော လှုပ်သောမျက်စိရှိသည်ဖြစ် ၍လည်းကြည့်ပြီး....

ရှည်စွာအသက်ရှူ၍လည်း စကားဆိုပြီ....

“ထသော တောမီးသည် ခြောက်သောသစ်ပင်ဖျား ကို လောင်သကဲ့သို့ တပည့်တော်အား ရာဂမီးသည် ယခုပင်လောင်လေပြီ....

မြေကြီးနှင့်ဘူသော တည်ငြိမ်မှုရှိတော်မူသော အရှင်
ဘုရား သနားတော်မူပါ.... တပည့်တော်သည် ကာမဂုဏ်ဉာဉ်
ပင်နေပါပြီ....”

ဟူသော ကဗျာတို့ကို ရုတ်ချည်း သတိရသွားရ၏
ဦးယောဂ သိင်္ဂါရ ရသ အမန်းဦး....

“လင် နန္ဒမင်းသား၏ တန်းဆာတို့ကို၎င်း၊ အဝတ်အထည်
တို့ကို၎င်း၊ ဂျော်ပါးစပျေဖြစ်သော စောင်းစသောတူရိယာတို့ကို
၎င်း၊ မြုန်းကနဲတွေ့လိုက်ရ၍ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ငိုယို
သွက် မိန်းမောသွားခဲ့ပြီ၊ ညွှန်ဉာဏ်သော ဆင်မကဲ့သို့ နစ်မျော
သွားရှာလေပြီ....”

ဤပါဠိကဗျာသည် သက္ကဋ္ဌမဟိုက်မိုက် ပါဠိပြန်၍ ပါဠိ
ဘာသာ မြန်မာပြန်ထားသော ကဗျာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းပတ်ကနဲထောင်ချက် “အဖွဲ့အနွဲ့ကောင်း
နှင့် သက္ကဋ္ဌ ကဗျာကွေ့ ဘရာ ကော်ဟော်ဘတ်ဟူးယားမှာပေါ့”
စသောမေးမိသည်။ ဆရာဦးသော်ဇင်က အားပါးတရ ခေါင်းညိတ်
!

“ရှိဘိလား.... အပြုအမူကလေးပါပဲ ရေးသွားတဲ့ မေဃဒုတ
နဲ့ဆင်....သက္ကဋ္ဌမာပေမို့တော်မှာ ကျောက်ပိုင်မိုက်ထူ အလေး
...နေကြရတဲ့ မှတ်ကိုင်တခုပေါ့.... ကျုပ်တောင် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်
...ဆယ်လောက်က ရှေ့ပိုင်းဟိုင်းလုံးကို မြန်မာကဗျာအဖြစ်
...ခြင်းလဲပြန်ဆိုတူးသေးတယ်....”

ဆရာသည် လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် ၂၀-လောက်က မြန်မာကဗျာ
...ခြင်း ကြီးကြီးပမ်းပမ်းဖွဲ့ထားသည့် စာမူကိုပြ၏။

ထို့နောက် မေယဗ္ဗတန်၊ ဟိန္ဒူ၊ ဗုဒ္ဓ၊ သက္ကဋ္ဌ၊ စာပေများကို လည်းထုတ်ပြန်။ အချို့စာပေများ၏နက်ရှိုင်းသော အဓိပ္ပါယ် တို့ကိုလည်း မမောနိုင် မပမ်းနိုင်ရှင်းပြန်။

ပန်းခုံတို့အကြား၌ ရစ်ဝဲလျက်ရှိသော ပိတုန်း၏ဒီဒီသံကဲ့သို့ ဆရာ၏အောင်မြင် ဖွင့်လင်းသော အသံတို့ဖြင့် ကာရံဆောက် လုပ်အပ်သည့် ရယားလုံးအား စာကဗျာတို့ဖြင့် ကူးအပ်သော မြင်းများကို တပ်ဆင်လျက် သက္ကဋ္ဌမြို့တော်ကြီးရှိရာသို့ တဖြင့် ငြိမ်းဖြင့် ကျော်သည် စီးနင်းလိုက်ပါလာမိ၏။

ပထမသော် ခရီးလမ်းပန်း ကြမ်းတမ်း ခက်ခဲ၏။ ခလုတ် ပာန်သင်းထူပြော၏။ ကျင်းချိုင့် ကမူ များပြား၏။ သို့သော် ဤသည်ပင်လျှင် ပျော်စရာမဟုတ်ပါလား....

သက္ကဋ္ဌမြို့တော်ကြီး၏ နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ရှုခင်းတမျိုးတဖုံပြောင်းလဲသွား၏။ သီးပင်စားပင်တို့ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသော မားမားစွင့်သည့် ကောင်မြင့်ကြီးတွေကို မြင်လာရ၏။ မြေပြင်တွင်လှပစွာလှေးလှေးနေသောစမ်းမြစ်တို့၏ ရယ်သွမ်းသွေး သံကိုကြားလာရ၏။ ရိုးသားသော လယ်တောအပျိုတို့၏ မြူးကြဲ ပုံကို မျော်ရှင်သွယ်မြင်လာရ၏။ မိုးတိမ်တိုပင်လျှင် သက္ကဋ္ဌမြို့ တော်ကြီးအပေါ်သို့ ရောက်ကြသည်နှင့် ကလေးအိမ် ပုံပြင်ဝှံ အထဲမှ ဇာတ်ဆောင်ကြီးများဖြစ်လာကြတုန်း။ သက္ကဋ္ဌမြို့နယ် ကြီးအတွင်း၌ ဝဋ္ဋုဒ္ဓါကြာကိုသည် ပို၍လှပ၏။ ပို၍အနံ့သင်း၏ တောအပျိုပေါက်ကလေးများ ပုတီးလည်ဆွဲ ပြုလုပ်ကြသော ကြာပြာပွင့်ကြီးများသည် ညို၊ ညို၊ အရောင်လှလျက် မိန်းမ ကလေးတို့၏ ကွမ်းဝါနုငုံသော ယနံ့ထက်ပို၍လှပစွာမွှေး၏

စာနယ်မြေ

သက္ကဋ္ဌရွာကို၏ဘေးပတ်လည်၌ ပန်းတောကြီးများ သစ်သီး
ချာဉ်ကြီးများရှိ၏။ တောစပ်တောင်ခြေတို့၌ ကဗျာလင်္ကာ
ပိုက်တတ်သော... ရသေ့ သူတော်စင်များ ငြိမ်သက်စွာ
အသိုက်ရှုနေကြ၏။ ရှေ့ရည် ငွေရည်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော
အရောင်လူးသည့် ဥဒေါင်းငှက်တို့သည် ဖန်းဥပျာဉ်တို့အတွင်း
ယက်ကန်းရှည်သလို နေရာအနှံ့ လူးလာကု့ခေါက်နေကြ

မြို့တော်သို့ အဝင်၌... မြို့တော်သူ... မြို့တော်သားတို့သည်
အစိအစပ်တောက်ပသော အဝတ် အဆင်တို့ကို ဝတ်လျက်...
သပျော်တပါး သွားလာနေကြ၏။ ပင်းလမ်းပတ်၌ နန်းတွင်း
ရထားတို့သည် မကြာမကြာ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားကြ၏။

ပုလဲကွန်ရက်တို့ဖြင့် စီခြယ်ဖုံးအုပ်ထားသည့် ဆံထုံးရှိ
သော၊ သိန်းတန်ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ယက်လုပ်သည့် ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော
ရင်လွမ်းတန်းဆာရှိသော၊ ပန်ဆင်အပ်သည့် ကြာညိုပန်းနှင့်
အပြိုင်တင့်တယ်သည့် မျက်နှာရှိသော ငယ်နုနု မိန်းမမျိုးတို့သည်
အသာကျားတို့ကိုရင်ဖိုအောင် ပြုစွမ်းနိုင်သည့် လှုပ်လော့မျက်လုံး
တို့ဖြင့် လမ်းပေါ်၌ လူးလာကူးယှက်ပြုနေကြ၏။

ယိုမြို့၏ ဘုရားကျောင်းရှေ့၌ သလင်း ကျောက်တို့ဖြင့်ပြီး
သော ပြဇာတ်နံ့ရှိ၏။ ယိုပြဇာတ်နံ့ပေါ်တွင် နန်းတွင်းစာဆို
သော်ပဏ္ဍိတ်ကြီး ကာလီဒါသရေးသည် သက္ကဋ္ဌလာပြဇာတ်
တို့ခင်းကျင်ပြုသနေကြ၏။

ကျနော်သည် ပဏ္ဍိတ်ကြီး ကာလီဒါသနှင့် သိရှိခွင့်ရခဲ့၏။
ပဏ္ဍိတ်ကြီးကာလီဒါသ၏ စာကဗျာတို့အထဲ၌ “မေဆဒုတ”
ကဗျာသည် အချစ်ဖြင့်တည်ဆောက်ထားသော စာဆို၏ နှလုံး

သားမှ လွမ်းစိတ်ကို မြောက်ပင့်တတ်သော မိုးရာသီ၏လှို့ဆော်
မှုကြောင့် စီးယိုကျလာသော လွမ်းဆွတ်ဘယ်ရာဟိုကို ချိုမြိန်
သည့် ကဗျာဖြင့် ထုလုပ်ထားကြောင်းသိရှိလာခဲ့ရ၏။

ထိုကဗျာဖြင့် ဆရာကာလီဒါသည် ဘုရင်တို့၏အထံ၌
ခစားကြရကုန်သော မင်းမှုထမ်းတို့၏အဖြစ်သနစ်အား မပြော
ပလောက်သည့် အကြောင်းကလေးတခုကို မှူးခြယ်ပြယ်မှုဖြင့်
ဘဝတခုလုံးကို ပေါ်လွင်လာစေအောင်ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ယင်းအကြောင်းဖြစ်ရပ်ကား ဤသို့တည်း....

ကေလာသတောင်ကိပ်ဂို အလကာ အပည်တင်သော နတ်
ဘီလူးတို့တိုင်းပြည်တွင် ကုဝေရအပည်ရှိသော နတ်ဘီလူး
ဘုရင်ကြီးတပါးအုပ်စိုး၏။ ထိုနတ်ဘီလူးဘုရင်ကြီး၏ အမှုထမ်း
ဖြစ်သော နတ်ဘီလူးငယ်တယောက်သည် ရ-သစ်စ နတ်ဘီလူး
မယ်တယောက်နှင့် ပျော်ပါးနေသောကြောင့် တာဝန်ဝတ္တရား
များလစ်ဟင်းမိရ၏။ ဤတွင် ကုဝေရ နတ်ဘီလူးဘုရင်ကြီးက
အမျက်ထွက်ကာ နေပြည်တော်နှင့် ဝေးကွာသော ရာမဂီရိ
ကောင်တန်း၌ ဟနစ်ဖက်ကိစ္စအားနေရမည်ဟု ဟင်းနတ်ဘီလူး
ငယ်အားအမိန့်ပေး၏။

ထိုအပြစ်ဒဏ်သည် ဟင်းပင်းဝပောက်များနတ်ဘီလူးအတွက်
အလွန်ပြင်းထန်နေ၏။ အကြောင်းမူ မောင် နတ်ဘီလူးသည်
ရ-သစ်စ မယ်နတ်ဘီလူးအား နေပြည်တော်အလကာမြှင့်ထား
ခဲ့ရကာ ခွဲခွါခွားရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မောင်နတ်ဘီလူးသည် ငယ်ရုစ်ဟောင်း ရ-သစ်
စ နတ်ဘီလူးမယ်ကိုခွဲလျက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လွမ်းဆွေးတမ်းတ
ရင်း ထိုရာမဂီရိတောင်၌ ရှစ်လကြာမျှ အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့၏

ကျန်သော လေးလသည် မိုးရာသီဖြစ်လေသည်။ ရုက္ခင်းကြီး ဘုရလုံး စိမ်းရောင်စို့လျက် ရွှေမိုးကလေး ညိုလှသည့်နှင့် နတ်ဘီလူး၏ ဗျာပါမီးသည် ပို၍တောက်လောင်လာ၏။

ကောင်းကင်ပြင်၌ ဆိုင်းဆို၍ ညိုလှတတ်သည့် မိုးသား များကား အပူအပင်မရှိ ပကတိနေသူတို့ကိုပင်လျှင် လွမ်းစိတ် တွေဝင်စေသောသတ္တိရှိ၏။ ချစ်၍မဝနိုင်သေးသော ရသစ်စ မယ်နတ်ဘီလူးနှင့် ခွဲခွါလာခဲ့ရရှာသည့် မောင်နတ်ဘီလူး အဖို့ ကား အဘယ်မှာလျှင် ပြောဘွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် ၇-သစ်စ ဇနီးနှင့် ခွဲခွါနေရသဖြင့် ကြီးမား သော ဗျာပါသောကအဟုန်သည် မိမိလတ်သည်ဖြစ်၍ သန်မာ ကြီးခိုင်သောလက်မောင်း၌ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည့် ရွှေလက်ကြပ် ပင်လျှင် လျှောကျွတ်ကျအောင် ကြိုလှီ^၀သော အချည်းနှီး^၀သော လက်မောင်း လက်ရုံး ရှိနေရသည့် မောင် နတ် ဘီလူးသည် ဝါခေါင်လဦး၏ နံနက်ထတွင် တက်လွင့်လာစပြုသော မိုးတိမ် တို့ကိုကြည့်၏။

မောင်နတ်ဘီလူး၏ ဖျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ခဲလျက် အလို ရမ္မက်တို့ တက်ကြွကြောင်းဖြစ်သော မိုးတိမ်၏ဂျေ့တွင် အနိုင်နိုင် ကြီးမားရက်၏။

ထို့နောက် အလကာမြို့သို့သွားအံ့သော မိုးလုလင် အကြင် အလကာမြို့ပေါ်သို့ရောက်လျှင် အကျွန်၏ ချစ်သူကို ပြောလိုက် ပါဘိ....ဟု မိုးတိမ်ကို ပွာကြားပြောဆို၏။ မိုးတိမ်ကိုပင်လျှင်.... စေတမန်သဘွယ် သဘောထားလျက် မိမိ၏ ချစ်သူ ထံပါးသို့ ပြောကြားပါရန် စကားတို့ကို ယိုစီးသော မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ တွတ်တွတ်ပွာကြား၏။

အရာကာလီဒါသည် တိုးပွားနေသော အား ပြောလိုက်ပါဘိ
ဟု မိုးတိမ်ကိုမှာကြားသည့် စကားရပ်ကိုကို မေဃာဒုတိယ...ဟု
သောအမည်ဖြင့် ကဗျာဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။

သေသည် မိုးဖြစ်၏။ ဒုတိယသည် တမန်ဖြစ်၏။ မိုးတမန်
သို့မဟုတ် မိုးတိမ်တမန်ဖြစ်၏။ ထိုမိုးတိမ်တမန်၌ အပိုင်း ၂-ပိုင်း
ပါ၏။ ပထမပိုင်းကို ပုဗ္ဗမေဃဟု ခေါ်လျက်.... ဒုတိယပိုင်းကို
ဥတ္တရမေဃဟုခေါ်တွင်စေ၏။

ပထမပိုင်းတွင် မြောက်စူးစူးသို့ မိုးတိမ်ဖြတ်သန်းသွားရမည့်
လမ်းကဗျာကပ်၌ ဟေ့ကြိုရမည့် ရှုခင်းအမျိုးမျိုးကို လှပစွာ
ဖွဲ့ဆို ဖော်ပြထား၏။

အမရကုဋတောင်၊ ဗိန္ဒုယျာတောင်တို့၏ခြေရင်းတွင် ရစ်ပတ်
စီးဆင်းသော နမ္မဒါမြစ်၊ ဒဿန ပြည်၊ ဝိဒိသာမြို့တော်၊ ဝေကြို
ဝတီမြစ် စသည့်ရှုခင်းများကို အစဉ်အတိုင်းဖော်ပြ၏။

ထို့နောက် အဝန္တီတိုင်းရှိ လှပသော ဥဇ္ဇေနီ မြို့တော်ကို
ခရီးလမ်း ထောင့်သော်လည်း ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်လွှားပါလေ
ဦးဟု ဆို၏။

အဆွေမိုးလှလင်သည် ဤမြေပြင်သို့ရောက်ပါလျက်၊ အဆွေ
ဆင်မြန်းသည့် လှုပ်စစ်ပန်းတို့ကို ပြင်ရခြင်းကြောင့် လှုပ်ရှား
သောမျက်လုံးကြိုးများဖြင့် ရုတ်တရက် ဖျက်စီးစား ထိုးတတ်
သည့် ဥဇ္ဇေနီအပျိုချောကလေးငယ်ကိုပင် မြင်ဘူးမသွားရလျှင်
အသက်ရှင်ရကျိုးပင် နှစ်တော့ပင် မဟုတ်ဟု တွန်းတွန်းထိုးထိုး
ပို့လိုက်သေး၏။

ထို့နောက်မှ ကုရုခေတ္တနိုင်ငံတော်ဘက်သို့ ဖြတ်သန်း၍...
ဝင်္ဂါမြစ်၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဆီးနှင်းတို့ဖြင့် ဖြူဖွေးသော တောင်

စာနယ်မြေ

သန်းကြီးရှိရာသို့ လမ်းညွှန်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကေလာသတောင်
နှင့် ထိုတောင်ပေါ်ရှိ မိမိခွဲခွါလာခဲ့ရသော ချစ်သက်လျှာ၏
ခစာငိုကြိုနေရာ အလကာမျှတော်သို့ အရောက်သွားပါလေ-ဟု
ညွှန်ပြ၏။ ထိုသို့ညွှန်ပြရာ၌....

ချစ်လင်၏ရင်ခွင်၌ ပွေ့ပိုက်ခြင်းခံနေရသော အဝတ်ကင်း
သည့် ယမင်းအလှကဲ သို့....

ကေလာသမောင်၏ရင်ခွင်ထက်၌ ဖြူပျော့ပျော့ ပတ်လဲနှင့်
ဘူသည့် ဝင်္ဂါမြစ်ကို ချွတ်ဖယ်လျက် ထွေးထွေးနွေးနွေး မှဝန်း
ခက်နေမည်ဖြစ်သော အလကာမျှတော်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်ဟု
ပုဗ္ဗမေဃကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဥတ္တရမေဃကို ဆက်လက်သီကုံး၏။ ဥတ္တရမေ
ဃ၌ ကေလာသအမည်ရှိသော အမရကုဋတောင်နှင့် ဟိုတောင်
ပေါ်တွင် တည်ရှိသည့် လှပလော အလကာ နေပြည်တော်၏အ
ကြောင်းကို တဗျာပုင်ရေ ၁၇-ပုင်ဖြင့် ဖွဲ့သီထား၏။

ထို့နောက်၌မူ မိမိချစ်သက်လျှာကို အခေ့ မိုးဟိမ်သည်
မည်သို့မြင်ရလိမ့်မည်ဖြစ်ပုံ၊ စက်တောင်ခန်းတွင် ပူပုံပန်းလျက်ရှိ
သော ချစ်သက်လျှာအား.... မိမိက မည်သို့မှာကြားလိုက်သည့်
အကြောင်းကို ပြောကြားပေးပါ။ ဤသို့ ပြောကြားပေးရသည့်
အကျိုး ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အခေ့ မိုးဟိမ်သည် ချစ်ဘက်
သက်လှယ် လျှပ်စစ်မယ်ကလေးနှင့် တဒင်္ဂအပိုက်အပန်းကလေး
မျှမကွဲပါစေနှင့်....ဟု ဆုတောင်း၍ အဆုံးသတ်လိုက်၏။

မြန်မာစာပေကဗျာတို့၌ ရှာပုံတော်တခုရှိ၏။ ထိုရှာပုံတော်
ကို စာတော်ဖတ် တောင်တွင်းကြီး ဦးကျော့ရေးစပ်သီကုံးသည်
ဟု မှတ်သားရကူး၏။ ထိုရှာပုံတော်ကြီး၌လည်း....

“စုံနဲ့သာမြိုင် ရဂုံတွင်း တုံသင်းငယ်ကြိုင်...
 ဂနိုင်းဟေမန္တအစ ရွှေ့များကလျာ ဟိုခင်ကိုလျှောက်
 ပါလို့ လင်ပျောက်ကိုရှာခဲ့၊ ဂန္ဓမာဂူမြေသလင်း နေမင်း
 တပူသနှင့် နန်းသူ့ငယ်ဒေဝီ တွေ့နိုင်ဘဲဟာမို့ လဲလှပြီ-
 ကေသီတော်ညက် မြစပယ်ဂုံ လ, လယ်ယုန်မှာ
 ဆ, ဆယ်ပုံပျက်ခဲ့ပေ၊ စက်တင်ခုံမှန်၊ ခြူးဒုဖျံဝယ်
 ပုံစံတော်ရေး ယဉ်တီးမပါ.... မင်ဘီးငယ်ကွာ လင်မီး
 စာ အေးခိုင်ဘူး....”

ဟု ကရုဏာရသ, ပေါ်နိုင်သည့် အဖွဲ့မျိုးဖြင့်ဆိုလို၍
 လင်ပျောက်ရှာနေသော မင်းသမီးကလေးရှိ၏။ ထိုမင်းသမီးက
 လေးသည်....

ကဝန္တဂု လစုည၊ နှစ်ဦးခါတုန်း သစ္စာငယ်သုံး
 ဂုံးမင်းပါရမီ မြတ်ဝလီကြောင့် ကပ္ပဋ္ဌမီ အညီညီ
 အတ္ထဝိလောကေကမ္ဘာဟန်းကို ဥဒါန်းငယ်ကြေ အောင်
 မြေသန့်ရှင်း ညှိုးပြောင်ပြောင်ကို မီးရှောင်လို့ တွင်းရ....

သော မမြနေရာကိုလည်း ၁၉-ခါလောက်ရောက်ခဲ့
 ၏။ “လောင်းမင်းသိင်္ဂီ ကိန္နရီယို ဣန္ဒနီမြ ၀ဇီရနှင့် သင်္ခါ
 မုတ္တာ ရှေ့လည်တွဲလို့ ပျော်ဆဲခါဝယ် ဗာရာဇိုးမြတ် စော
 မြိက္ခဒတ်က ဒေါမနသာ သနားမမြော်.... တရားငယ်ချော်....
 ရှေ့မြားတော်သ, တုန်းက လောင်းစန္ဒကိန္နရာ သေငယ်ဇောနှင့်
 မျောသည်” နေရာကိုလည်း ရောက်ခဲ့၏။ မင်းသူဝတ်ကို စိန်ချွန်
 တော်ထိ ဒုက္ခတွေ့ဖိတုန်းက အမိအဘတို့ သစ္စာဆိုသည့်နေရာ
 ကိုလည်း ရောက်ခဲ့၏။ မယ်ကဏ္ဍာနှင့် ဇာလီမောင်နှမ သနား

စာနယ်ဇမ်း

ဘယ်ကစားရွယ်ကို ပုဏ္ဏားဝယ်သတုံးက မယ်မဒီချုံးချကာ
ငိုသည့်နေရာကိုလည်း ရောက်ခဲ့၏။

ထိုသို့ နေအရာနှင့် တောအနှံ့ တောင်အနှံ့ တို့ကို ပြောမဆုံး
အောင် စောတုန်းခေါင်ကြောင့် တောသုံးထောင်ထပ်ခဲ့၍ လော
ကခါတ်ပေ သောဠာသမြေမှာ စောနတ်ဆွေ ရှာမတွေ့နိုင်သော
အကြောင်းတို့ကို သိကု်ဖွဲ့ခဲ့ခဲ့၏။

စာတော်ဖတ် တောင်တွင်းကြီး ဦးကြော့သည် လင်ပျောက်
ရှာသော မင်းသမီးကလေး ရောက်ခဲ့ရသည့် စခန်းစဉ်တို့ကို
ဆရာကားလီဒါသည် မေယဒူတ၌ မိုးတိမ်သွားရမည့် ရှုခင်း
တို့ကို ဖော်ပြသကဲ့သို့ပင် ဖော်ပြခဲ့၏။ အသံနှင့်အနက် ထပ်မီယုံ
ချွမက ဝိတသဘောသက်ဝင်အောင်လည်း ဖော်ပြနိုင်ခဲ့၏။ သို့
သော် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတထောင်ကျော်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့
သည်ဆိုသော ဆရာကားလီဒါ၏အဖွဲ့ကို ကျနော် အနေနှင့်
ဒိုက်ကြိုက်မိ၏ ပို၍ခေတ်မှီသည်ဟုထင်၏။

စာတော်ဖတ် ဦးကြော့၏အဖွဲ့ကား တောကို တောဟုပင်မြင်
၏၊ ဖွဲ့၏၊ တောင်ကို တောင်ဟုပင် မြင်၏၊ ဖွဲ့၏။

“မြို့ခိုးငယ်မှုံ၊ ကုန်ရာသိပြောင်း လတပေါင်းမို့၊
ညှာညောင်းစွန်ချိန် ညိုညိုငယ်ညီးပါလို့၊ ရှိ၊ မီးငယ်
ထိန်...ဂီမေပထမ ပုရစ်ဖူးတန် ခေတ်ကူးပြန် သစ်ထူး
ဟန်သတာမို့....”

ဤဖွဲ့သို့ သည် ညက်ညော၏၊ လှပ၏၊ ပေါ်လွင်၏၊ အသံ
လည်းလှ၏၊ အဖွဲ့လည်းလှ၏၊ အနက်လည်းလှ၏။ မြို့ခိုးမှုံသည်
ကုန်ရာသီ တပေါင်းလတွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ အညှာညောင်း

သဖြင့် ရွက်ဟောင်းတွေ စွန့်ချိန်ရောက်သောကြောင့် ညိုညို၊ ဆိုင်းသော မီးခိုးတွေနှင့်တကွ ညီးညီးပြောင်သော သစ်ရွက်ခြောက်တို့ကို ရှိ၊ ထားသည့်မီးခိုးတို့သည် တထိန်ထိန်ရှိနေကြ၏။ နွေဦးဖြစ်သောကြောင့် သစ်ပင်ကြီးငတ်တို့၌ ပုရစ်ဖူးကလေးတွေစို့လာသည်ဖြစ်ရာ တောတောင်သစ်ပင်တို့သည် တခေတ်ကူးသကဲ့သို့ အသစ်ထူးသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုပြင်ထားသလို....ဟူသော အဖွဲ့အနွဲ့သည် နွေရာသီ၏ရှုကွင်းကို လှလှပပမြင်လာနိုင်စွမ်းစေ၏။ သို့သော် ရိုး၏ စင်း၏၊ အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း ဖွဲ့ခြင်းမျှသာဖြစ်၏။

ဆရာကာလီဒါသ၏အဖွဲ့သည် ထိုသို့ဖွဲ့ခြင်းမဟုတ်....စာတော်ဖတ် ဦးကြော့၏ မင်းသမီးကလေး တောသုံးတောင် နေရာအနှံ့ ရောက်သကဲ့သို့ပင် ဆရာကာလီဒါသ၏ မိုးတိမ်ကလည်း ရာမာဂီရိတောင်မှနေ၍ မြောက်အရပ်၌ရှိသော အလကာမြို့တော်သို့ ခရီးစဉ်တလျှောက်လုံးကို ရောက်ရမည်သာဖြစ်၏။ လမ်းခုလတ်၌ ဥဇ္ဇေ နီတိုင်းပြည်သို့ပင် ဤမြေပြင်ပေါ်က ဖြတ်သန်းသွားရပါလျက် မဝင်ဘဲသွားမိပါက အသက်ရှင်ရကျိုး မနပ်မှာစိုးသည့် အတွက် ခရီးထောင့်နေလျက် တမင်ချိုး၍ရောက်ဖူးအောင် ဝင်သွားရမည်ဖြစ်၏။ လမ်းခရီးတလျှောက်လုံး၌ တောတောင် မြေပြန့် မြစ်ကမ်းစသည်တို့ကို ရှုမြင်သွားရမည်ဖြစ်၏။ မိုးတိမ်သည် ရှုကြည့် ဖြတ်သန်း သွားရုံမျှသာမဟုတ် မိုးရွာချပေးသွားရဦးမည်ဖြစ်၏။ ဆရာကာလီဒါသသည်....ထိုမိုးနှင့်မြေကြီး၊ တောနှင့်တိမ်တိုက်၊ မြစ်ချောင်းနှင့် မိုးဖွဲ့စသည်တို့ကို ရိုးရိုးမမြင်....

ကွဲကွာနေရသော ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ပွေ့ဖက်ငိုယို နေကြသကဲ့သို့၎င်း၊ တတ်မက်မောစွာ ချစ်ကြိုက် နေကြသကဲ့သို့၎င်း၊ မြင်

ရေခမ်းခြောက်နေသည့် မြစ်ကို အဝတ်ဖဝါဘဲ လှပစွာ
လျှောင်းစက်နေသည့် မိန်းမပျိုဟုမြင်၏။ နွေနှောင်း၌ထိုသို့ခမ်း
ခြောက်တတ်သည့် မြစ်တိမ်ကလေးများပေါ်သို့ မိုးဦးတွင် မိုးရွာ
သဖြင့် ပြည့်လွယ်ပုံကိုဖော်ပြရာ၌....

မြစ်ပျိုမကလေးသည် နွေဥယျာဉ်၌ ဝတ်လစ်စလစ် လူးလွန်
သံလျှောင်းနေဆဲ.... ချစ်သူမိုးတိမ်သည် ရုတ်တရက် ရောက်လာ
ပြင်မိရာ.... မထိမ်းသိမ်းနိုင်ဘဲ အမူးအရူး ပွေ့ဖက်နင်းစုတ်လိုက်
၏။ ဤတွင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရရှာသော မြစ်ပျိုမကလေး
က လျှောက်နေသည့် ပုလဲဝတ်စုံကို အဆောတလျင်ဆွဲဖုံးလျက်
အိတ်ထိတ်ပြာပြာကြည့်သည်ဟုမြင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာ
ဘာလီဒါသကို နှောင်းခေတ်ကမ္ဘာ့ကဗျာရှင်တို့က....ယောက်ျား
မိန်းမတို့၏ ချစ်ကြိုက်မှု လွမ်းဆွတ်မှု ကြင်နာမှုစသော ရသမျိုး
အဖွင့် စိမ့်ထူ နေသည့် နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်သူဟု အသိအမှတ်
ပြုထားကြ၏။ ပုဗ္ဗမေဃ ကဗျာပုဒ်ရေ ၁၂-၌....

आपृच्छस्व प्रियसखममुं तुङ्गमालिङ्ग शैलं
वन्द्यैः पुंसां रघुपतिपदैरङ्कितं मेखलासु ।
काले काले भवति भवता यस्य संयोगमेत्य
स्नेहव्यक्तिश्चिरविरहजं मुञ्चतो वाष्पमुष्णाम् ॥

“တောင်ခါးပန်းတို့၌ ရာမမင်း၏ ခြေရာ အမှတ်
တံဆိပ်ရှိသော အလွန်လည်းမြင့်သော ပိုးတိမ်၏ချစ်စေ့

လည်းဖြစ်သော စိတြကုဋတောင်ကို နမ်းရှုံ့၍ နှုတ်ခွန်း ဆက်လိုက်ပါဦး....

မိုးဦးကလေးညိုလှာတိုင်း တွေ့ဆုံချစ်ခင်ခွဲရသော ချစ်ဦးဟောင်းသည် ကြာမြင့်စွာ ကွဲကွာနေခြင်းကြောင့် အလွမ်းငွေ့ဝေလျက် မျက်ရည်ကို ဖြစ်စေခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်ခွဲလန်းမှုကို ဖော်ပြနေရှာ၏။ အိုမိုးတိမ်.... သင့်ချစ်သူဟောင်းကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး....

မိုးဦးကလေး ညိုလှာတိုင်း နှစ်ပါးတွေ့ဆုံ ချစ်ခင်လာခဲ့ရသည့် စိတြကုဋခေါ် ရာမာဂီရိတောင်ထွင်ကြီးသည် ရစ်လတာမျှ ကြာမြင့်စွာခွဲခွါနေရပြီးမှ ပြန်ပေါ်လာသော ချစ်ဦးသူကိုမြင်သဖြင့် လှမ်းစတွေ့ပျိုးလျက် မျက်ရည်မိုးကြီးစေ့သွန်းလာရသည်ဟုဆိုနေ၏။

တောင်မိုး တောင်ငွေ့တို့က မိုးစက် မိုးပေါက်ဖြစ်ခြင်းကို ဆရာကာလီဒါသသည် ဤအတိုင်း တင်စားဖော်ပြ၏။ မိုးတိမ်တိုက်ကလေးများ တောင်ထိပ်၌ ရစ်ဝိုင်းနေစေချင်သည်ကိုပင် စိတြကုဋတောင်ထွင်ကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါဦးဟုဆို၏ ထိုပြင်....

ပုံ့ပုံ့မို့မို့၊ ဝိုင်းဝိုင်းစို့စို့ရှိသော အမရကုဋတောင်သည် မှည့်ဝင်းသောအသီးရှိသည့် တောသရက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျှက်အဝေးမှကြည့်လျှင် လှပသော သမီးကညာတို့၏ အသား အရောင်ကဲ့သို့ ဝင်းစို့စိမ်းဖန့်နေ၏။ ထိုပုံ့ပုံ့မို့မို့၊ ဝိုင်းဝိုင်းစို့သည့် ဝင်းစို့စိမ်းဖန့်သော တောင်ထိပ်တည့်တည့်၌ မှောင်ညိုညိုအရောင်ရှိသော အဆွေမိုးတိမ်သည် သွားရောက်ရပ်နေသည်ဖြစ်အံ့ မြေမိမယ်၏ ထိပ်ဖျားညိုနေသော ရင်သားဖိုင်

ငြိမ်းကို ဖော်ပြထားသည်နှင့်တူ၍ ကောင်းကင်ပြင်၌ရှိသော နတ်
ငြိမ်းသည် တအံ့တကြဲ တပ်မက်မောစွာ ၄၀ ကြည့်နေကြပေလိမ့်
မည်ဟု....အမရကုဋတောင်ကို ဖွဲ့ဆိုပြန်၏။

**छन्नोपान्तः परिणतफलद्योतिभिः काननाम्नै -
स्त्वय्यारूढे शिखरमचलः सिग्धवेणीसवर्णे ।
नूनं यास्यत्यमरगिधुनप्रोक्षणीयामवस्थां
मध्यै रयामः स्तन इव भुवः शेषविस्तारपा...**

“အမရကုဋတောင် တခုလုံးသည် မှည့်ဝင်းသော
အသီးရှိသည့် တောသရက်မျိုးတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်နေလေ၍-
ညိုမှောင်သော အရောင်ရှိသည့် ချစ်ဆွေဖိုးတိမ်တိုက်
သည် ထိုတောင်၏ထိပ်သို့ သွားရောက်ရပ်တည်နေလေ
၍....

ထိုအခါသည်....မြေမိပျို၏ လှပနုစို ထိပ်ဖျားညိုနေ
သော ရင်သားစိုင့်ကြီးကို ဖော်ပြထားသည်နှင့် တူလှ
သည့်အတွက် ကောင်းကင်၌ရှိသော နတ်တို့သည် တအံ့
တကြဲတပ်မက်မောလျက် ကြည့်ရှုနေကြ လေသည်ဖြစ်၍
ဆရာကာလီဒါသည် တောတောင်တို့ကိုသာလျှင် ဤသို့
မြင်တတ်သည်မဟုတ်....လယ်ယာမြေပြင်နှင့် လူ့ဘဝပတ်ဝန်း
ကျင်တို့ကိုလည်း ကြည့်မော့ဘွယ်ရာ မြင်တတ်ပါသေး၏။အောက်
ပါကဗျာကို ကြည့်ပါ....

စာနယ်မြေ

स्वध्यायसं कृषिफलमिति श्रुतिकारांनसिद्धैः
 प्रीतिस्निग्धैर्जनपदवधूलोचनैः पीयमानः ।
 सद्यःसीरोत्कषणसुरभिक्षेत्रमारुह्य भालं
 किंचित्पश्चाद्भ्रज लघुगतिर्भूय एवोत्तरेण ॥ १५ ॥

ချစ်သူမိုးသည် လွမ်းသူလယ်ယာတို့၏ မှီခိုရာဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် လယ်ယာမယ်၏ သမီးပျိုများဖြစ်ကြသော
 ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ချစ်ဘွယ်ရှိသည့် ဇနပုဒ်သူတို့သည်
 ပြုကတေ့ချစ်တတ်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် စောင့်
 လျက်....လာလင့်နေသောမိုးတိမ်ကိုငတ်မွတ်စွာ သောက်
 သုံးနေကြလိမ့်မည်လေ....

ထွန်ယက်ခြင်းကြောင့်သင်းပျံ့သည့် ညှံ့ပျောင်းနံ့
 သာကို လူးခြယ်၍ စောင့်မြှော်နေသော မိလယ်တော
 သို့ ချစ်မိုးအဆွေသည် ချစ်မိုးရေဖြင့် ချစ်မိုး စွေပြီးမှ
 မြောက်ဘက်သို့ခရီးဆက်ပါလေ....

ဤကဗျာ၌ ရိုးရိုးနှင့်ပေါ်လွင်အောင် ရေးတတ်သောဆရာ
 သည် လယ်တော၏သ မီးပျိုတို့က လာလင့်သော မိုးတိမ်ကို
 ချစ်ဘွယ်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် သောက်နေ ကြသည်ဟု
 ဆိုထား၏။ ထိုအဖွဲ့မျိုးအပြင်....

မြစ်တို့ကိုဖွဲ့ရာ၌လည်း ဆရာသည်တခုနှင့်ကခု မထပ်အောင်
 ဖွဲ့ဆိုတတ်၏။ မြင်ရသမျှမြစ်တို့သည် မိန်းမပျိုကလေးတွေနှင့်
 ချည်းတူနေကြ၏။ သို့သော် ထိုမိန်းမပျိုကလေးတွေကား တ

သောက်တမျိုးစီလှနေကြသည်။ အောက်ပါ ပုဗ္ဗမေဃ ကဗျာ၏
ဒုတိယအမှတ် ၂၉-နှင့် ပုဒ်ရေအမှတ် ၃၀-တို့ကိုယှဉ်ကြည့်ပါ-

वीचक्षोभस्तनितविहगश्रेणिकाञ्चीगुणायाः
संसर्पन्त्याः स्वलितसुभगं दर्शितावर्तनाभेः ।
निर्विन्ध्यायाः पथि भव रसाभ्यन्तरः संनिपत्य
स्त्रीणामाद्यं प्रणयवचनं विभ्रमो हि प्रियेषु ॥
वेणीभूतप्रतनुसलिला तामतीतस्य सिन्धुः
पाण्डुच्छाया तटसहतुरुभ्रंशिभिर्जीर्णपर्णैः ।
सौभाग्यं ते सुभग विरहावस्थया व्यञ्जयन्ती
काश्यं येन त्यजति विधिना स त्वयैवोपपाद्यः

ပုဗ္ဗမေဃ-၂၉

လှိုင်းတို့၏လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် ဖိုရိုက်ရင်ခုန်တုန်လှုပ်
သည့် ငယ်နုနုမိန်းမမျိုးအသွင်ဆောင်သော....

အစဉ်အတန်း ကူးသမ်းနေကြသည့် မွေးဖွေးရှိသော
ဟင်္သာတို့သည် ပြေကျသော ခါးစည်းကြိုးကဲ့သို့ ယိမ်းနွဲ့
လှုပ်ရှားနေကြသော....

တပ်မက်စေဘွယ် ဖော်ပြအပ်သည့် ဂတတော့လျှင်
ချက်မကလေးရှိသော....

ထိုနိမိန္နရာ အပျိုရိုင်းမကလေးသည် ချစ်ဆွေမိုးတိမ်
ကို ကလု၏သို့ မြူ၏သို့....

အဆွေသည် ထိုမြစ်ပေါ်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ထွေးယွက်
ချစ်ဘက်ပြုလိုက်ပါဘိလို့....

အကြောင်းမူ သမီးကညာတို့၏ ချစ်သူအပေါ်၌
ပြုကာ စုစွာ မူယာပြုခြင်းသည် ပြုငှါလိုသဖြင့် ရှေးဦး
စွာ တောင်းပန်နေ၏သို့....

ပုဗ္ဗမေဃ-၃၀

နှလုံးပူပန်စွာ ချစ်သူကိုတမ်းတနေတဲ့ အပူသယ်မ
ရဲ့ ဆံထုံးလို လွမ်းတနေရတဲ့ စမ်းရေတွေကလဲ ခန်း
ခြောက်လို့... .

လမ်းတလျှောက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေက
တော့ မြေပြင်မှာ လူးလွန်းနေရမှာတဲ့ မြစ်ပေါ်ကလေး
ကို ဖျော့တော့တဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ ညင်ညင်သာ
သာ ဖုံးပေးနေကြတာတယ်....

ရှုလလုံးလုံး စွန့်ပစ်ခွားတဲ့ မိုးလုလင်ကို တမ်းတ
ရင်း အဝတ်ကင်းတဲ့ကိုယ်နှင့် နှမ်းပျော့ကြီးလှူစွာ လူး
လဲနေရမှာတဲ့ မြစ်ကလေးရဲ့ အလှကိုတော့ အဆွေမိုး
လုလင်က မျက်မှောင်ကြီးညိုပြီးကြည့်လို့....

အဆွေမိုးလုလင်ရယ် ခုလို စိမ်းစိမ်းကားကားချည်း
ကြည့်နေမယ်အစား ကိုယ်ချစ်သူကို ယုယပိုက်ထွေး
ပြီး ရယ်သွမ်းသွေးတဲ့ လှိုင်းသံကလေးကို ကြားရအောင်
ပြုလိုက်ပါလားကွယ်....

ဤကဗျာနှစ်ပုဒ်အနက် ပထမကဗျာတွင် ကျောက်ဆောင်
ကျောက်တုံးတို့၏အကြား၌ ရေပန်းရေဖွားနှင့် လှိုင်းကလေးများ
ဘအောင် စီးဆင်းနေရသည့်မြစ်အပြင်ကို ဖိုရိုက်ရင်ခုန်နေသည့်
ငယ်ငယ်နုနု မိန်းမမျိုးကလေးအသွင်ဖြင့် ဆရာကာလီဒါသက
မြင်ထား၏။

ထိုသို့စီးဆင်းနေသောမြစ်ရေအယဉ်တွင်ဖြူဖွေးသော ဟင်္သာ
ချပ်ကြီးသည် ရှေ့နောက်ဘန်းစီလျက် ကူးခပ် နေကြသည်ဖြစ်
သလို ဝမ်းနဲ့လှုပ်ရှားနေသည့် ခါးစည်းကြိုးနှင့်ဟူသည်ဟု ဆရာ
က ဆို၏။

ဆရာကာလီဒါသ ထိုသို့ဆိုလိုက်သည်နှင့် ကျနော်တို့၏မျက်
စေ့လဲတွင် ယင်းဟင်္သာများ ကူးခပ်နေကြသောကြောင့်ဖြစ်လာ
သည့် ရေပန်း ရေယက်များ လှိုင်းတန်းများကို လေအပင့်တွင်
ဘလွင့်လွင့်လှုပ်လျှားနေသော မြစ်ဖျိုမကလေး၏ ဝတ်ရုံကဲ့သို့
မြင်လာရ၏။

ဆရာ၏ကဗျာကို မြန်မာလိုပြန်ဆိုရာ၌ ဤအမြင်ကလေးကို
အသည့် ရှု မထည့်လိုက်ရသော်လည်း ကျနော်တို့က ဝိုလွန်း
သည်ပ တော့မထင်နိုင်ပါ....

အကြောင်းမူ ဆရာသည် ထိုကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်
တို့ကို တိုက်ခိုက်စီးဆင်းလာရသဖြင့်ဖြစ်ပေါ်လာသောဝဲကတော့
ကလေးကို မြစ်ဖျိုမကလေး၏ ချက်မနှင့်တူ၏ဟု ဖွဲ့ဆိုပြန်၏။
ဝဲကတော့ကလေးများသည် မြစ်မကလေး၏ချက်မ ဖြစ်ခဲ့လျှင်
အိုချက်မသည် ခါးစည်းကြိုးဖြင့် ဖွဲ့နှောင်ထားသော မြစ်မက
လေး၏ဝတ်ရုံကလေးများ လွင့်ပါးနေသောကြောင့်သာ ပေါ်
ပေါ်လာသည်မဟုတ်ပါလား....

ဒုတိယကဗျာ၌မူ ရေခမ်းခြောက်နေသည့် မြစ်တိမ်ကလေး အား ချစ်သူကိုတမ်းတ နေသည်။ အပူသယ်မ ဆံထုုံးလို လွမ်းတ လဲလျောင်းနေရရှာသည့်အဖြစ်မျိုးသို့ရေခံနေသည့် မြစ်မကလေး ဟုဆိုထား၏။ ထိုမြစ်မကလေးလွမ်းတနေရသူကား ရှစ်လလုံးလုံး စွန့်ပစ်သွားလေသည့် ချစ်သူမိုးတိမ်ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကာလီဒါသည် ကောင်းကင်မိုးတိမ် တောတောင် သစ်ပင်တို့ကိုသာလျှင် ဤသို့တပ်မက်စဘွယ်သော အလှမျိုးတို့ ဖြင့် မွမ်းမံခြယ်သသည်မဟုတ်။ မြို့ရွာဝန်းကျင် သစ်ပင် တမ်းနား မြို့သူမြို့သား လုံမငယ်လုလင်ငယ်တို့ကိုလည်း ချစ်စဘွယ် ဖွဲ့သီ လေ့ရှိ၏—ကြည့်ပါ....

ဥတ္တရမေဃ-ပုဒ်ရေအမှတ် ၆

मन्दाकिन्याः सारिलशिशिरैः सेव्यमाना मरुद्धि-
मन्दाराणामनुत्तरुहां छायाया वारितोष्णाः ।
अन्वेष्ट्यैः कनकसिकतामुष्टिनिक्षेपगूढैः
सक्रीडन्ते मणिभिरमरप्रार्थिता यत्र कन्याः ॥

အို...မိုးလုလင်....
အကြင် အလကာမြို့တော်၌ ‘ပန္နကိနီ’ ဟူသော
မြစ်တခုသည် ရှိလေဆဲ....
ထိုမြစ်အပြင်၌ စိမ့်စိမ့်အေးသော လေတို့သည် ရေ
ခိုးရေငွေ့တို့ကို ယူဆောင်ကြကုန်၍ မြစ်ကမ်း သေင်

စာနယ်ဇင်း

စပ်၌ မားမားရပ်နေကြကုန်သော မခွရနတ်သစ်ပင်တို့ကို ပူဇော်နေကြမြို့....

နတ်သစ်ပင်တို့၏ အကိုင်းအခက်များသည် ပူဇော်ဦးခိုက်လာသော ထိုလေအေးကို ယူထွေးပိုက်ပွေ့ ရင်ငွေ့ပေးလိုက်သောကြောင့်.... လျောင်းစက် နေသော သစ်ရိပ် သဲပြင်တခုလုံးနွေးမြို့....

နတ်တို့ပင်လျှင် လိုချင်တောင့်တရကုန်သော အလကာမြို့သူ အပျိုဖြူတို့သည် ထိုရွှေသဲပြင်ထက်၌ ငွေလက်သီးဆုပ် ရိုက်ပုတ်သဖြင့်.... နစ်မြုပ်ရသော ပတ္တမြားနီလာ ရတနာဇယ်တို့ကို ဝက်တမ်းဖော်တမ်း ကစားနေကြမြို့....

မြစ်ကမ်း၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသည့် နတ်သစ်ပင်တို့ကို ခလသည် ရေခိုးရေငွေ့တို့ကို ယူဆောင်လာလျက်အမြဲကတော့ နေသည်ဟု ဆရာကဖော်ပြ၏။

ထိုလေအေးတို့ကို နတ်သစ်ပင်တို့ကပိုက်ထွေးလျက် ရင်ငွေ့ပေး၍ ချလိုက်သဖြင့် အောက်ခြေတွင် လျှောင်းစက်နေကြသော သစ်ရိပ်သဲပြင်ကြီးတခုလုံး နွေးနေသည်ဆို၏။

ထိုနွေးနေသောသစ်ရိပ်သဲပြင်ပေါ်မှာမှနတ်တို့ပင်ကြိုက်ကြရကုန်သော အလကာမြို့သူကလေးတွေက ကျောက်သံပတ္တမြားညှို့ဖြင့် ကစားနေကြသည်ဆို၏။

ဤမြစ်ကမ်းစပ် ဤသဲပြင် ဤသစ်ပင်တို့နှင့် ဤအပျိုကလေးညှို့ကို ဖော်ပြပုံမှာ အလွန်ငြိမ်းချမ်းလျက် ကြည်နူးစတယ်ရှိ၏။

စာနယ်မြေ

တပ်မက်ခြင်းနှင့် ပြွမ်းသည့် ချစ်မေတ္တာတို့မှကင်း၏။ စင်ကြယ်၏။ ဆရာသည် ဤသို့လည်းဖွဲ့တတ်လွန်းလှသည်။ အိမ်ငင်းထဲ၌ရှိသော ရေကန်ကိုဖွဲ့ပြထားသည်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး....

वापी चास्मिन्मरकतशिलावद्द्रसोपानमार्गा
ह्रैमैः स्यूता कमलमुकुलैः स्निग्धवैडूर्यनालैः ।
यस्यास्तोये कृतवसतयो मानसं संनिकृष्टं
न. ध्यास्यन्ति व्यपगतशुचस्त्वामपि प्रेक्ष्य हंसाः

ဥတ္တရမေဃံ ပုဒ်ရေ အမှတ် ၁၅။

အို...မိုးလှလင်....

စိမ်းလဲ့ ထွန်းတောက် မြကျောက်တို့ဖြင့် စီခြယ်ထားသည့် အဆင်းအတက်လည်းရှိသော....

တခဲနက်မျှသော ရတနာကျောက်ပျက် အရိုးအရွက်တို့နှင့်လည်း အဆန်းတကြယ်ရှိသော....

ရှေ့စင်အတိပြီးလျက် ကားကား စွင့်စွင့် ပွင့်သည့် ကြာပန်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော....

ချစ်ဆွေကိုမြင်သဖြင့် ရေခနက်မည်အတွက် အစိုးရိမ်မဘက်ကြဲဘဲ ပျော်မြူးကူးဆော့ကြယင်း မိမိတို့၏ “မာနသ” ရေကန်ကိုပင် ပြန်ပြေးရန် သတိမရကြတော့သည့် ငွေဟင်္သာတို့ဖြင့်ခြယ်စီသော....

အို...မိုးလုလင်....အကြင်သို့သော ရေကန်သည် ခြံ
ဝင်းကြီးတဲဉ်ရှိလိမ်အံ့....ထိုရေကန်ရှိသော ခြံဝင်းသည်
ချစ်ဆွေ မိုးလုလင်၏ မိတ်ကောင်းဖြစ်သော ငါ့အိမ်မှ
ခြံဝင်းပါတည်း....”

မောင်နတ်ဘီလူး၏အိမ်ဝင်းထဲမှ ရေကန်သည် “မာနသ”
တောင်ခြေရင်းရှိ ရေကန်မှလာရောက်ကြကုန်သော တာသံတို့
ပျော်မြူးရာဖြစ်သည်ဆို၏။ သူစိမ်းတယောက်ကိုမြင်၍ ကူးသမ်း
ပြေးလွှားကြရသဖြင့် ရေနောက်မည်ကိုလည်း မစိုးရိမ်ကြ။ မိမိ
အိုနေရင်းဌာနသို့လည်း ပျံပြေးရန်စိတ်မကူးကြတော့ဘဲ ယဉ်
နေကြပါသည်ဟု သိမ်မွေ့လှန်းလှသည့် မေတ္တာတရားကို ဖော်
ပြမိအောင် ပြထား၏။

ဤမျှတောတောင် ရေကန် မြစ်ပြင်စသည်တို့ကို ဖွဲ့နိုင်လွန်း
သော ဆရာကလေးသည် ငယ်နုအိမ်ထောင်ပြုပြီးစ မိန်း
ကလေးတယောက်ကို ဖွဲ့သီလိုက်သောအခါ....

तन्वी श्यामा शिखरदशना पद्मविम्बाधरोष्ठी
मध्वे क्षामा चकितहरिणीप्रेक्षणा निम्ननाभिः
श्रोणीभारादलसगमना स्तोवनग्रा स्तनाभ्यां
या तत्र स्थायुवतिविषये सष्टिराथैव धातुः ॥

အို...မိုးလုလင်....
အကြင် စံနန်းဆောင်အတွင်းဝယ်....ငယ်နု သူလ်လျှ
သူ့ပျက်လစ်သည့် ချစ်ဖွယ်သော ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်းကိုယ်နှင့်-

လှောင်သစ်စ ရှေ့နုရည်ကဲ့သို့ ဝင်းကြည် လှပနုရွ
သော အသားအရေနှင့်....

တောစပယ် ပွင့်ဖတ်စကဲ့သို့ ဖြူလှချွန်ထက်သည့် ဂိဏိ
ညီသော သွားနှင့်....

မှည့်ဝင်းပြီးသော ကျီးအာသီး အရောင်ကဲ့သို့ နီ
လွင်ရှမ်းပြည့် ဖေင်းအိသော အောက်နှုတ်ခမ်းသားက
လေးနှင့်....

ငယ်သော အဖျိုပေါက်ကလေးများ အသုံးပြုကြ
သည့် လက်ဆုံကျည်ပွေ့သဘွယ် သေးငယ်ချောမွတ်
သောခါးတိုင်နှင့်....

ထိတ်လန့်သော သမင်ကျိုမ၏ မျက်ဝန်းကဲ့သို့ လဲ့လဲ့
စိမ်းညို၊ ရှမ်းရောင်စို့သည့် တပ်မက်ဖွယ် လှုပ်ရွေ့
နေသော မျက်လုံးနှင့်....

လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းကို ဆုမြေ့ရရ ယဉ်စစေသည့်
လှသော ချိုင့်ခွက်ငယ်ကလေး နှစ်ခုဖြင့် ဆင်ယင်အပ်
သော ပေါ်လွင်ထူထဲသည့် တင်သားတပွေ့တပိုက်ကြီး
နှင့်....

ကိုယ်ဟန် အကြော့ကို လှယုံမျှ ညွတ်ပျော့စေသော
အားပါးတရ လေးလံဖွံ့ထွားသည့် ရင်သားအစုံတို့
နှင့်....

လူသားတို့ကို ဖန်ဆင်းသည့် ဗြဟ္မာမင်း၏ ငရှားဦး
အစ စံပြုရပ်နှင့်တူသော.... ယင်းကဲ့သို့ ငယ်နုနုမိန်းမချို
ကား.... အဆွေပိုးလုလင်၏ ငောင်းရင်းဘက်ဖြစ်သော
ငါ၏ချစ်ဇနီးပါတည်း။

တောဟောင်သစ်ပင်တို့ကိုပင် ချစ်စဘွယ်ကြိုက်စဘွယ် ဖြစ်
လေအောင် ဖွဲ့သီနိုင်ခဲ့သော ဆရာကာလီဒါသည် မိန်းက
လေးတို့ကို ဖွဲ့သီရာ၌ စာဖတ်သူ၊ ကဗျာကို နားထောင်နေရသူတို့
အား မျက်နှာတခုလုံး တင်းကြပ်လာအောင်၊ ရင်၌ ဖိုလှိုက်လာ
အောင်၊ နှလုံးသားဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာအောင်၊ အသားများ ဆတ်
ဆတ်တုန်လာအောင် တကိုယ်လုံး အကြိုက်သွေးတွေ ကြွလာ
အောင် ဖွဲ့ဆိုနိုင်စွမ်းရှိပါပေသည်ဟုယုံကြည်မိ၏။

သို့သော်ကျနော်တို့သည် ဆရာကာလီဒါ၏အဖွဲ့ကို အမှန်
အတိုင်းလည်း ပြောနိုင်စွမ်းရေးနိုင်စွမ်းမရှိ ခံစားရချက်တို့ကို
လည်း စာဘတ်သူတို့သိအောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိ။

ကျနော်တို့၏ မျက်စိထဲ၌ ထင်မြင်လာချက်တို့သည် ဆရာ၏
စကားလုံးထဲ၌မပါ။ သို့သော် ဆရာ့စကားလုံးအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု ကျနော်တို့ကရေးသောအခါ ထိုကဗျာသည် ဆရာ့က
ဗျာကိုဘတ်၍ ကျနော်တို့ မျက်လုံးထဲ၌ပေါ်လာသလိုမပေါ်....
ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ အားမရအောင်ဖြစ်နေရ၏။ ထို့ပြင်
ဆရာသည် အဖွဲ့တခုနှင့်တခု ခြားနားနိုင်သမျှ ခြားနားအောင်
ဖွဲ့သီတတ်၏။ မာလာဝိက နေမိခွဲရပြဇာတ်၌....

“သူ့မျက်နှာ၌ ရှည်မျောသော မျက်လုံးအစုံရှိ၏။ ထိုမျက်
လုံးမှတံဆောင်မုန်းလ၏ လပြည့်ဝန်းအရောင်သည် ဝင်းလက်နေ
၏။ သူ၏ရင်သားသည်ပြည့်ဖြိုး၏။ ကျစ်လစ်၏။ သိပ်သည်း၏။ ဖူး
ဖောင်ဘိသို့တင်းပြောင်၏။ သူ့ကိုယ်၏ ဘေးဖောင်းအသွင်သည်
အချောသတ်ထားဘိသည့်အလား ချောမွေ့၏။ သူ၏ခါးသည်
လက်ဖဝါးဖြင့် ဆုပ်နယ်၍ရအောင် သေးသွယ်၏။ သူ့တင်
သားများသည် ကားစွင့်၏။ ခြေထောက်၌ ထွက်သစ်ဖ ဇရစ်

ညွန့်ကလေးကဲ့သို့ နီထွေးကော့ညွတ်သော တုတ်စိုစိုခြေချောင်း
ကလေးများရှိ၏။ သူ့တကိုယ်လုံးသည် ဇာတ်ဆရာတယောက်
၏စိတ်ကူးထဲ၌ရှိသော ကခြေသည်မကလေး၏ အသွင်ကို ဖန်
တီးပေးထားသကဲ့သို့ရှိ၏။

ကခြေသည်မကလေးနှင့်တူသော မိန်းမမျိုး၏အသွင်ကို ဆရာ
ကာလီဒါသရေးဖွဲ့ထားပုံသည် ပန်းချီဆရာတို့ပင် ဝန်တိုစရာ
ကောင်းလောက်အောင် လှပပြည့်စုံ၏။

ထိုမျှပြည့်စုံသော အကြောင်းအရာတို့ကို ကျနော်တို့သည်
ကျနော်တို့၏နှလုံးသား၌ ထိခိုက်လာရသည့်အတိုင်း.... စာဘတ်
ဒဲရ်တို့ကိုမဖော်ပြနိုင်....

ဆရာကာလီဒါသ၏ မူရင်းကဗျာအတိုင်း တိုတိုနှင့်လိုရင်းသို့
ထင်းကနဲပေါ်လေအောင် ဘတ်လိုက်သည့် စကားလုံးတိုင်းကို
အသံသို့ခိုက်လွှားလေအောင်.... မြန်မာစကားဖြင့်ပင် ရေးနိုင်စွမ်း
မရှိ....

ထိုသို့မရေးနိုင်တိုင်း.... ဆရာကာလီဒါသ၏ ကဗျာများကို
ကာရံမဲ့ကဗျာအဖြစ် ပြန်ဆိုရာ၌ မူရင်းအတိုင်းမဖော်ပြဘဲ ရင်ထဲ
၌ ထင်ဟပ်လာသည့် ခံစားချက်တို့ကိုသာ ဖော်ပြမိရ၏။ သို့ပါ
နှင့်လည်း မိမိစိတ်တိုင်းကျ စာဘတ်သူတို့သိလေအောင် မဖော်
ပြနိုင်ခဲ့ပါ....

ထို့ကြောင့် ကျနော်တို့အဖို့ ဆရာကြီးဦးဟိုးရေးသည့် ရာမ
ရကန်၌ပါသော ဈေးသည်မအချို့ ရာမလက္ခဏာတို့လာကြသည်
ကို မြင်ရသဖြင့်....

“ပရှင်ရို့၊ မလေးရို့၊ ပကြီးရို့၊ အလို အိုသည်မှာ
ဟောလေရှင်၊ မြင်လဲ့ပါ၊ ကြည့်လဲ့ပါ၊ ကျမချည်းမြင်
ရ အသဲနာလှ၊ ကြာလျှင်ကြွရော့မည်....”

ဟု...အော်လိုက်သကဲ့သို့ ကျနော်တို့လည်း ကျနော်တို့
ချည်းသိရ အသဲနာလှသည်၊ ထတည့်ပါ၊ တတ်တည့်ပါ ကြည့်
ခမ်းပါ တွေးစမ်းပါဟု ပြောချင်လှမ်း၊ သို့သော် သိအောင် မှန်
အောင်ပြောနိုင်စွမ်းမရှိ....

သူခိုး သေဖော် ညှိသည်တော့မဟုတ်ပါ.... အချို့သော ဘာ
သာရပ်ခြား လူမျိုးများလည်း ဆရာကာလီဒါသစ် ဤမေဃဒူ
တကို သူ့မူအတိုင်း မှန်အောင် မဖော်ပြနိုင်သဖြင့် ကျနော်က
သို့ပင်....မှီးငြိမ်းဖော်ပြသောနည်းဖြင့် ဖော်ပြကြလေသည်....

သို့သော်....ဟိန္ဒူနှင့် သက္ကဋ ဘာသာရပ်တို့ကို ကျွမ်းကျင်ယုံ
မျှမက မြန်မာစာလည်းတကယ်တတ်သည့် ဆရာကြီးဦးသော်ဇင်
ကမူ ကျနော်ကဲ့သို့မဟုတ်ပါ....ဆရာကြီးကာလီဒါသစ် ဆိုလို
ရင်းအနက်ကို....စာလုံးပိုမပါဘဲ တတ်နိုင်သမျှအတိုင်းရရှိလေ
အောင်....

ဤကမ္ဘာ့စာပေနယ်၌ ကျော်ကြားလှသည့် မေဃဒူတကဗျာ
အစအဆုံးကို မြန်မာဘာသာ စကားပြေ သက်သက်ဖြင့် ယခု
ဤစာအုပ်တွင် ပြန်ဆိုထားပါသည်။

ကျနော်သည် ဆရာ ဦးသော်ဇင် မော်ဆောင်သွားသဖြင့်
သက္ကဋစာပေမြို့တော်ကြီးသို့ တခါတခေါက် အလည်ရောက်ခဲ့ပြီး
သည့်နောက်....လှသော နုသော ဤသက္ကဋကဗျာအမျိုးမကို အစွဲ
ကြီး စွဲ၍လာခဲ့ပါလေပြီ....

စာနယ်မြေ

အခြားသူတို့လည်း... ဤသက္ကဋ္ဌစာပေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်
ဘူးကြသည်နှင့် သက္ကဋ္ဌကဗျာ မယ်အဖျိုညိုညိုညက်ညက်တို့ကို
ကျနော်က သို့ပင် အစွဲကြီးစွဲ အမက်ကြီးမက်၍ ပြန်လာခဲ့ရသည်
သာများသည်။ ထို့နောက်ကား တအောင့်မေ့မေ့ တမြေ့
မြေ့ဖြင့် ရော်ရမ်းတမ်းတနေကြ၏။

တောသို့ထွက်ခွာသွားသော သိဒ္ဓတ္ထသည် ဆံကိုပယ်လိုက်ပြီ
ဟု ကြားသိသည်နှင့် ယသော်ရာသည် ဆံကိုပယ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထ
သည် သစ်ခေါက်ရည်ဆိုးသော ဒွီတီကြမ်းကို ဝတ်သည်ဟုကြား
သည်နှင့် ယသော်ရာသည် သစ်ခေါက်ရည်ဆိုးသော ဆာရီ
ကြမ်းကိုဝတ်၏။ ဤသို့ဝတ်သဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓမဖြစ်နိုင်
ဟုသိသော်လည်း.... ချစ်ခင်ကြည်ညိုသူမို့ မနေနိုင်....

ထို့အတူ စာပေကဗျာ သမားတို့လည်း ပိမိတို့ချစ်သော
ကြည်ညိုသော လေးစားသော သူတို့၏နောက်သို့ သံရောင်လိုက်
တတ်ကြသည်သာများ၏။ ထိုသူတို့ရေးသောစာပေ ကဗျာတို့၏
နောက်သို့လည်း အငမ်းမရ လိုက်တတ်ကြသည်သာများ၏။

ထို့နော် ကိုယ် အမြင်နှင့်ကိုယ်ခံစားကြရ၏။ ကိုယ် အတွေးနှင့်
ကိုယ် ကြည့်နူးကြရ၏။ ထို့နောက်ဆရာ့နောက်သို့ လိုက်၍
သောကဗျာသည်ပင်လျှင် တမျိုးတဖုံဆန်းသစ်လာရ၏။ ဥပမာ
ဆရာ့နောက်သို့လိုက်လာသော သင်္ဂါရတိလက ကဗျာဆရာက

ကာယပါသနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရမ်းနှီး ခဲ့ကြရသော ကျနော်တို့မြန်မာတတွေလည်း ဤလိုလှပသော ကဗျာကလေး များကို ဆရာ့နောက်သို့လိုက်ရင်း ဖွဲ့သိ လာနိုင်ကြပါစေ....တူ သောစေတနာဖြင့်....

ဤအမှတ်စဉ်ပြင်ပျောက်ရန်အတွက် စာပုဂံစာတမ်းရှာဖွေပေးသူ ကူညီ ဘာသာပြန်ပေးသူများ မြစ်ကြွသော ဆရာဦးသော်စင် - ပြီးစိန်လှနှင့် သမီးသွယ် ဆွေ ဟိုအား ကျေးဇူးတင်လျက်.....

ရန်ကုန်ဘေ့ဆွ

ဆရာဦးသော်ဇင် မြန်မာစကားပြေပြန်ဆိုသော-
မေဃဒူတ
။

ပုဗ္ဗပေသ
မိုးတိမ်တမာန်
ပထမပိုင်း

၆

တရံသောအခါ ‘ကုဝေရ’ နတ်မင်းကြီး၏ အမှုထမ်း ‘ယက္ခ’ တဦးရှိလေသည်။ သူသည် ကြင်စဦးမယားနှင့် ပျော်ပါးနေသဖြင့် အလုပ်တာဝန်များ ပျက်ကွက်ခဲ့၏။ သို့ကြောင့် ‘ကုဝေရ’ နတ်မင်းကြီး အမျက်ထွက်ကာ သူ့အား မယားနှင့် တနှစ်ခွဲနေရန် အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်၏။ ‘ယက္ခ’ သည် ပြင်းထန်လှသော အပြစ်ဒဏ်ဖြင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ‘ရာမဂီရီ’ (စိကြကုဋ) တောင် သစ်မီးချောင်များတွင်သွား၍နေရ၏။ ထိုတောင်ခြေမှာ ‘ဇနက’ မင်းကြီး၏ သမီးကညာ (သီတာ) ရေချိုးထားသဖြင့် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသောရေရှိ၍ သစ်ပင်ခက်လက်များ တစ်နက်ဖုံးအုပ်နေလေသည်။

စာနယ်ဇွင်

၂

ထိုတောင်တွင် ချစ်သူနှင့်ခွဲခွာရသဖြင့် ‘ယက္ခ’မှာ လွန်စွာကြိုလှ နေ၏။ သူ့တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ရှေ့လက်ကြပ်ပင် လျောကျ၍ အချည်းနှီးသောလက် ရှိ၏။ လပေါင်းအတန်ကြာ (ရှစ်လ)မျှ လွန်လေ၍ ‘ဝါဆိုလ’ ၏ ပထမနေ့သို့ရောက်သောအခါတောင် ထွတ် တောင်စွန်းကို ဖုံးလွှမ်း၍ တက်လာသော ‘မိုးတိမ်’ (မေဃ) ကိုမြင်ရ၏။ မိုးတိမ်တိုက်တို့မှာ ပျော်မြူးသွားသဖြင့် အစွယ်ဖြင့်မြေကို တူးဆွနေသော ဆင်ကြီးနှင့်တူလှပေသည်။

၃

မင်းထက်မင်း၏ အမှုထမ်း ‘ယက္ခ’ သည် မျက် လုံးတွင် မျက်ရေ ရစ်ဝဲလျက် အလိုရမ္မက်တက်ကြွ ကြောင်းဖြစ်သော မိုးတိမ်၏ရှေ့တွင် အနိုင်နိုင်ကြိုး စားရပ်လျက် အတန်ကြာစဉ်းစားနေ၏။ ‘ဤကဲ့သို့ သော မိုးတိမ်တို့ကို မြင်ရပါလျှင် ချမ်းသာသုခ ပြည့် ဝနေသူများပင် စိတ်ဖောက်ပြန်တတ်ကြသေးသည်။ ချစ်သူ၏လည်ကိုဖက်၍ နေလိုလျက် တကွတပြားစီ နေရသူတို့မှာ အဘယ်မှာဆိုဘူးဟု ရှိတော့မည်နည်း။

စာနယ်မြေ

၄

သို့ဖြင့် ‘ဝါခေါင်လ’၏ အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ၏ချစ်သူ အသက်ရှင်လျက် စောင့်မျှော်နေစေလိုသော ‘ယက္ခ’သည် မိမိကျန်းမာစွာရှိနေကြောင်း သတင်းကို ချစ်သူ၏ထံသို့ ‘မိုးတမန်’ (မေယုဒုတ) ဖြင့် ပေးပို့ရန် အကြံဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ကြောင့် သူသည် ပွင့်သစ်စ ‘လက်တုတ်’ (မြတ်လေး) ပန်းတို့ဖြင့် မိုးတိမ်အား လက်ဆောင်ပေး၍ ‘ကောင်းသောလာခြင်းပါ...’ဟု ချစ်ကြည်လေးမြတ်စွာ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်လေ၏။

၅

မိုးတိမ်ကား အဘယ်နည်း။ အနီး, နေရောင်, ရေနှင့် လေတို့၏ အပေါင်းအစုမျှသာဖြစ်၏။ သတင်းဆောင်းပါးကားအဘယ်နည်း။ သက်ရှိသတ္တဝါတို့သာ ပို့ဆောင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်း နေရခြင်းကြောင့် သောက ရောက်နေသော ‘ယက္ခ’သည် ဤသဘောတရားကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ မိုးတိမ်အား သူ၏သတင်းစကားကို ဆောင်ယူသွားရန် တောင်းပန်နေ၏။ အချစ်ရေးအတွက် စိတ်မအေးဖြစ်နေသူသည် သဘာဝအားဖြင့်ပင် အမှားအမှန် ဝေဘန်ဉာဏ်ကင်းမဲ့နေတတ်ကြပါသည်။

စာနယ်ဇွဲ

၆

ဒို-မိုးတိမ်၊ သင်သည်ကား လောကတွင်အလွန်ထင်ရှားသည့် ‘ပေါ်လွှရ’ နှင့် ‘အာဝတ္တက’ အမည်ရှိသော မိုးတိမ်တို့၏ အမျိုးအနွယ်လည်းဖြစ်ပါသည်။ သိကြားမင်း၏ အရေးပါ အရာရောက်သော သံတမန်ကြီးလည်းဖြစ်ပါသည်။ အလိုရှိတိုင်း မိမိကိုယ်ကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဖန်ဆင်းနိုင်သူလည်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ကြောင့် ချစ်သူနှင့် ကွဲနေရသော ငါသည် သင့်ထံမှာ တောင်းပန်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (အမှန်တရားကို ပိုင်ဆိုင်သည့် ဂုဏ်ရှိသော) ဂုဏ်ကြီးရှင်တို့ကံမှာ တောင်းပန် ရခြင်းသည် အကျိုးမပြီးသော်လည်း သူယုတ်မာတို့ထံမှ လိုရာအကျိုးကိုရသည်ထက် မြတ်ပါသေးသည်။

၇

ဒို-မိုးတိမ်၊ သင်သည် အပူသည်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ပါသည်။ နေပူနိုင်စက်ခံရသူတို့အား မိုးရေကိုပေး၍၎င်း၊ တရပ်-တကျေး ရောက်နေသော ချစ်သူအား သူ့နေရာသို့ ပြန်စေခြင်းဖြင့်၎င်း၊ ကူညီနေပါသည်။ ငါ့မှာ နတ်မင်းကြီး အမျက်ထွက်ခြင်းကြောင့် ချစ်သူနှင့်ခွဲနေရပါ၍ ငါ၏သတင်းစကားကို ချစ်သူထံပါးသို့ ဆောင်ယူသွားစေလိုပါသည်။

ငါ၏ချစ်သူသည် ‘ယက္ခမင်း’တို့၏နေရာ ‘အလကာ-
ပူရီ’မြို့တော်မှာနေပါသည်။ ထိုမြို့သည်မြို့ပြင်ဥယျာဉ်
တွင် စံနေတော်မူသော ‘သီဝ’နတ်မင်း၏ဦးထိပ်မှ
လ,တံဆိပ်ရောင်ဖြင့် ထွန်းပြောင်နေပါသည်။

၈

အို-မိုးတိမ်, အရပ်တပေါင်းသို့ သွားနေသောချစ်သူ
ပြန်လာမိုးနှင့် မျှော်ကိုးနေကြသော အမျိုးသမီးများ
သည် ကောင်းကင်တွင် သင်တက်လာသောအခါ
ဆံပင်ဖါးလျားကို ကိုင်လျက် သင့်ကိုကြည့်နေကြပါ
လိမ့်မည်။ သင် အံ့ဆိုင်း-ညိုမှိုင်းလာသောအခါ
သူတပေါင်းနှင့် ဆက်စပ်ပြီး မလွတ်လပ်သော ငါ့ကဲ့သို့
သောသူမှတပေါင်း အခြားဘယ်သူသည် ကွဲကွာနေ
သော မိမိချစ်သူကို လျစ်လျူနိုင်ပါမည်နည်း....။

၉

အို-မိုးတိမ်၊ ယခုအခါ သင့်အတွက် တိတ်နိမိတ်
ကောင်းလှပါသည်။ လေပြေကလေးလည်း တညှင်း
ညှင်း သွေးနေပါသည်။ မာန်မာန် တက်ကြွသော
ပျံလွှားငှက်ကလေးလည်း သင်၏ လက်ဝဲဘက်က
သာယာစွာ မြည်ကြွေးနေပါသည်။ ဥဗျိုင်းတို့လည်း
ကိုယ်ဝန်ယူပွဲဆင်နွှဲရန်အတွက် ကောင်းကင်တွင် အ
စဉ်မပျက် ဖွဲ့ယှက်ကြလျက် ကြည့်ရှု၍လှပသော သင့်
အား အမှန်ပင် ချဉ်းကပ်မှီဝဲကြပါလိမ့်မည်။

စာနယ်မြေ

(၁၀)

အို-မိုးတိမ်၊ ပြန်လာမည့်ရက်ကိုသာလက်ချိုးရေ တွက်ခြင်း မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ရှင်နေသော တဦးချစ်သူ နောင်ချစ်သူကို အသွားမပျက်သော သင်သည် အမှန်ပင် တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။ အမျိုး သမီးတို့၏အချစ်ရည်ပြည့်ဝနေသော နှလုံးသားမှာ အကယ်၍ ချစ်သူနှင့် ကွေ့ကွင်းပါက ပန်းပွင့်အလား ကြွေကျသွားနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မျှော်လင့်ချက် အညွှာကလေးက ရုတ်တရက် မကြွေဘဲ တွဲ၍ နေ ကတိပါသည်။

(၁၁)

အို-မိုးတိမ်၊ သင်၏ ထစ်ချန်းခြင်းမှာ လွန်စွာသာ ယာနာပျော်ဘွယ် ကောင်းလှပါသည်။ မဟာပထဝီ မြေကြီးပင်လျှင် ရှင်လန်း၍ မှီပန်းတွေ ပွင့်လာကြရ ပါသည်။ သင်၏ ချန်းသံကို ကြားရသောအခါ “ရွှေဟင်္သာ” တို့သည် “မာနသ” ရေကန်သို့ ပြန်ကြပါတော့မည်။ သူတို့သည်သူတို့၏ ရိက္ခာကြာ စွယ်ကြာရင်းများကိုယူဆောင်ကြီးပျက် ‘ကေလာသ’ တောင်သို့တိုင်အောင် သင်နှင့်အတူ လိုက်ကြပါလိမ့် မည်။

(၁၂)

အို-မိုးတိမ်, သင်သည် ယခုပင် သင်၏ချစ်မိတ်ဆွေ
 ‘ရာမဂီရီ’ တောင်ထွတ်ကို ဖွဲ့ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်
 လိုက်ပါဘိ။ ဤတောင်သည် လွန်စွာ မြင့်ပါသည်။
 တောင်ခပန်းတို့တွင် လောက၏ ပူဇော်ရာဖြစ်သော
 ရယုပတိ (ရာမ) မင်း၏ ခြေတော်ရာအမှတ်တံဆိပ်တို့
 ခပ်နှိပ်ထား၍ မြတ်လည်း မြတ်ပါသည်။ မိုးအခါ
 တိုင်း လာရောက်ပေါင်းသင်းလျက် ကြာမြင့်စွာခွဲခွါ
 နေပြီးမှ တဖန်ပေါ်လာပြန်၍ အပူဝါတ်ခိုး မျက်ရေ
 မျိုးကို လွှတ်ကာ သင့်အား ချစ်ခင် လှမ်းကကြောင်း
 ဖော်ပြနေပါသည်။

(၁၃)

အို-ရေကိုပေးသူ, ငွှေးဦးစွာငါပြောကြားမည်
 ဖြစ်ပါသော သင်သွားရမည့် ခရီးစဉ်ကို နားဆင်
 ပါ။ ထိုနောက်မှ နားဖြင့် သောက်ရမည့် သတင်း
 စကားကို မှာကြားပါမည်။ သင်သည် ခရီးကြမ်းကို
 လှမ်းရ၍ ပင်ပန်းခဲ့ပါလျှင် တောင်ထွတ်များပေါ်
 တွင် ခြေချနားနေလျက် ကျောက်စစ် စမ်းရေဖြင့်
 အားသစ်လောင်းကာ သွားရပါလိမ့်မည်။

(၁၄)

အို-လေကိုဆောင်သူ၊ သင်သည် မှန်တိုင်းဖြင့် ဤတောင်ထွတ်ကို တိုက်ခတ်လိုက်ပါလျှင် ‘ဘာများ ပါလိမ့်’ ဟု လောကအကြောင်းကို ကောင်းစွာမသိ ကြသော ‘သိဒ္ဓ’ နတ်မယ်တို့ အံ့ဩစွာ ကြည့်ရှုကြပါ လိမ့်မည်။ သူတို့တတွေထိတ်လန့်စွာ ကြည့်ရှုခြင်းခံရ သော သင်သည် စိမ်းစိုသော ဤနေရာမှ အရပ်မျက် နှာစောင့် ဆင်ကြီးများ၏ နှာမောင်းကြီးများကို ရှောင်ကွင်းကာမြောက်ဘက်သို့ ရှေးရှုရန်တက်သွား ပါလော့။

(သိဒ္ဓ-ဟူသည့် သိဒ္ဓိပေါက်နေသောဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီတို့ ပင်တည်း။ သူတို့သည် တောကောင် သေလာတို့တွင် အိမ်ထောင် သားမွေးပြီး လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာနေကြသည်။)

(၁၅)

အို-မိုးတိမ်၊ များစွာသော ကျောက်မျက်ရတနာတို့၏ အရည်အသွေးကို ပေါင်းစုထားသကဲ့သို့ သိကြား မင်း၏ ဝရဇိမ်လက်နက်သဖွယ် ဆန်းကြယ်စွာရှုမြင် ရသော သက်ထင်ရေးသည် တောင်ပို့မှ ပေါ်ထွက် နေပါသည်။ ဤသိကြားလင်းလေး သက်ထင်ရေး နှင့် သင်၏ ညိုမှောင်သော ကိုယ်ရောင် ပေါင်းဆုံမိ ပါလျှင် နွားကျောင်းသားအသွင်ကိုယူသော ‘ဗိသ ဏာ’ သည် ဒေါင်းတောင်ကို ဆောင် သ ကဲ့ သို့ တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်ပါလိမ့်မည်။

(၁၆)

အို-မိုးတိမ်၊ လယ်အလုပ်မှာသင်နှင့် ဆက်စပ်နေပါသည်။ သို့ကြောင့် ကြည်လင်၍ မပြုမပြင် ပင်ကိုယ်လှလျက်၊ ရိုးသား ဖြူဖြောင့် ကြသော လယ်သူမကလေး တို့သည် နှစ်လိုဘွယ်မျက်လုံးတို့ဖြင့်သင့်ကို သောက်သုံး ကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် ထွန်ရေးကြောင့် သင်းပျံ့နေသော ‘မာလ’ လယ်ကွင်းပျားတွင်မိုးရွာချပေးပြီး အလျင်အမြန် မြောက်ဘက်သို့ သွားပါလေလော့။

(၁၇)

အို-မိုးတိမ် ‘အမြဲကုဋ်’ တောင် မီးလောင်စဉ်အခါက သင်သည် မိုးရေဖျမ်း၍ ငြိမ်ချမ်းပေးဘူးပါသည်။ သို့ကြောင့် ထိုကောင်သည် ခရီးပန်း၍ လာသော သင့်အား ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းကား မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ရောက်လာခဲ့ပါလျှင် စဉ်းလဲသောသူပင် ရှေးကပြုဘူးသောကျေးဇူးကို ထောက်ထား၍ လျစ်လျူရှု၍မနေပါ။ မြင့်မြတ်ထင်ပေါ်လှပါသော ထိုတောင်တော်မှာဆိုဘွယ်ရာဘယ်မှာ ရှိမည်နည်း။

၁၀

အို-မိုးတိမ်, ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှည့်ရှုန်းသော သစ်သီးတို့ဖြင့် ဝင်းပ၍ တောသရက်တို့ ဖုံးလွှမ်းနေသော ‘အမြဲကုဋ်’ တောင်ထွတ်ပေါ်သို့ နူးညံ့သော ဆံပင်အရောင် ညှိမှောင်တင့်တယ်သော သင်တက်လိုက်ပါလျှင် သူ၏ထိပ်သီး ညှိမည်း၍ ဝန်းကျင်ပတ်ချာမှာ ဝင်းဝါ တောက်ပ၍ နေမည်ဖြစ်ရာ ပထဝီမယ်၏ သားမြတ်အသွင်ဖြင့် ဒေဝ-ဒေဝီတို့ ကြည့်ရှုအံ့ဩကြပါလိမ့်မည်။

၁၉

အို-မိုးတိမ်, ‘အမြဲကုဋ်’တောင်၏ မြို့နယ်အိမ်တို့တွင် မုဆိုး၏မယားများနေကြပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ခေတ္တနားနေပြီး မိုးရွာလိုက်ပါ။ သို့ကြောင့် ရှေ့ကို လျင်မြန်စွာ သွားနိုင်ပြီးနောက် သင်သည် ‘မိန္ဒျာ’ တောင်ခြေ၌ ကျောက်တုံး- ကျောက်ခဲ များကို ဖောက်ခွဲကာ ဖြန့်ခင်း၍စီးဆင်းနေသော ‘နမ္မဒါ’- မြစ်ကို တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုမြစ်မှာ အစင်းအကျား အရေးအသားတို့ ဆင်ယင်ထားသော ဆင်ပြောင်ကြီးသဖွယ် တင့်တယ်လှပါသည်။

(၂၀)

အို-မိုးတိမ်၊ မိုးရွာပြီးနောက် သင်သည် သပြေ
ခြုံတို့ဖြင့် အဟုန်ကို တားဆီးထားသော တော
ဆင်တို၏အမုန်ဖြင့် သင်းသုန်သော ‘နမ္မဒါ’မြစ်
ရေကို သောက်ရပါမည်။ ရေဖြင့် ပြည့်နေသောအခါ
သင့်ကို လေက တိုက်လွှင့်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။
အနှစ်မရှိလျှင်လှုပ်ရှား၍ အနှစ်ပြည့်လျှင် တည်ငြိမ်
သည်ဟု ပြောကြပါသည်။

၂၁

အို-မိုးတိမ် ‘သာရင်’ အမည်ရှိသော သားငှက်
တို့သည် ထက်ဝက်ပွင့်၍ စိမ်း-ရွှေရောင် သန်းနေ
သော ကဒမ္မ (မအူ) ပန်းများကို ကြည့်ရှုကြရ၍၎င်း
ရေနီးကမ်းစပ်အရပ်တို့၌ ပထမ ဖူးသောကန္ဓလီ
(ရေနီ)ပန်းကိုစားကြရ၍၎င်း။ ထို့ပြင် တောမြိုင်တွင်
အလွန်သင်းယူသော မြေသင်းနံ့ကို ရှုရှုကြရ၍
၎င်း- မိုးရေသွန်ဖျမ်းသော သင့်အား လမ်းပြကြပါ
လိမ့်မည်။

၂၂

မိုးရေပေါက်ကို သောက်မှု ကျွမ်းကျင်လှသော
 ‘မိုးဆွေငှက်’တို့ကို အထူးအဆန်းလုပ်၍ ကြည့်ရှုနေ
 ကြစဉ် အစဉ်အတန်းပြု၍ ယုတ်သန်လာသော ဥမျှင်း
 တို့ကို ကိုယ်ချစ်သူအား လက်ညွှန်ကာ ရေတွက်၍
 ပြနေကြသော ‘ယိဒ္ဓ’နတ်တို့သည် သင်ကအမှတ်မဲ့
 ထစ်ချုန်းလိုက်သောအခါ သူတို့ချစ်သူ၏ ထိတ်လန့်
 ကာ ပွေ့ဘက်ခြင်းကိုခံကြရ၍ သင့်ကို များစွာပင်
 ကျေးဇူးတင်ကြပါလိမ့်မည်။

(ဤကား အမျိုးစာအုပ်ပေါ်ပေါ်ချေ။)

၂၃

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ၏ချစ်ဖုန်းထံသို့ သတင်းပေးရန်
 အလျင်-အမြန် သွားစေလိုသော်လည်း သင်သည်
 ‘လက်ထုတ်ဝန်း’ ရနံ့ပျံ့ဖြင့် သင်းပျံ့ နေသော
 တောင်တို့မှာ ကြာမြင့် နေလိမ့်မည်ဟု ငါထင်ပါ
 သည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်စရပြည့်နေသော ‘ဥဒေါင်း
 ငှက်’ တို့ကလောကွတ်ပိုကာ ကြိုဆိုကြပါသော်လည်း
 အမြန်သွားရန် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။

၂၄

အိုမိုးတိမ် သင်သည် ‘ဒသဏ္ဍ’ အရပ် ဒေသ၏ အနီးအပါးသို့ရောက်သွားပါလျှင်ထိုအရပ်က တော အုပ်တို့မှာ ဆူးရှိ၍ အဖူးဖူးဝယ်အတန်ငယ်အက် နေသော ဆင်သွားဖူးရောင်တို့ဖြင့် ဖြူပြေခွပြော့ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါ်တွင်လည်း ငှက်သိုက်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါ သည်။ သပြေသီးမှည့်ရောင်တို့ဖြင့် ညိုရောင်သန်းနေ သော တောအုပ်တို့တွင်လည်း ‘ဟင်္သာများ ရက် အတန်ကြာ နားနေကြပါသည်။’

၂၅

အို....မိုးတိမ် ထို ‘ဒသဏ္ဍ’ ဒေသ၏ ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်တော်ထင်ရှားသော ‘ဝိဒိသာ’ မြို့တော်သို့ ရောက်ပါလျှင် သင်သည်ချက်ခြင်းပင် ကာမဂုဏ် လိုက်စားသောသူများ၏ အလုံးစုံသော စည်းစိမ် ချမ်းသာမျိုး ခံစားရပါလိမ့်မည်။ ထိုတွင် လှပချိုမြိန် လှိုင်းရွှေနေသော ‘ဝေကြံဝတီ’ မြစ်၏ ကမ်းဖပ်မှထစ် ချန်းကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တွန့်ဆုတ်နေသော လှကလျာ၏ နှုတ်ခမ်းကို စုတ်သကဲ့သို့ သင်သည် ထိုမြစ်ရေကို သောက်ရပါလိမ့်မည်။

၂၆

အို-မိုးတိမ် သင်သည် ထို‘ဝိဒိသာ’ မြို့၊ ‘နီစ
ကိရိ’ တောင်ပေါ်မှာ အပန်းဖြေနား နေရပါလိမ့်
မည်။ ထိုတောင်ရံမှာ ‘ကဒမ္မ (မဒ္ဒ) ပန်းတို့သည်
သင်နှင့် ပေါင်းဖော်ရသဖြင့် ကြက်သီးထသကဲ့သို့
ပွင့်နေကြပါသည်။ ဂ။လိုဏ်တို့မှာ ပြည့်ဟန်ဆာ
တို့၏ သင်းပျံ့သော ရနံ့ဖြင့် ကြိုင်လှိုင် နေလျက်
မြို့ကြီးသားတို့၏ တက်ကြွသော လူငယ်တို့၏သဘာ
ဝကို ဖော်ပြနေပါသည်။

၂၇

အို-မိုးတိမ်, သင်သည် ထိုနေရာတွင် အပန်းဖြေ
ပြီးပါက တောတလျောက် မြစ်တစ်-ခြေဥယျာဉ်များ
တွင် ပေါက်နေကြပါသော ‘ဇွန်’ (စပယ်-မြတ်လေး)
ပန်း မြိုင်ကို ရေအသစ်ဖြင့် သွန်းလောင်း ပေး
ပါဘိ။ ထိုနောက်ပန်းခူးနေကြသော လုံမကလေး
များမှာ ပါးပြင်တွင်စီးကျသော ချွေးသီးချွေးပေ က်
ကို သုတ်ရသဖြင့် သူတို့၏နားတွင် ပန်ဆင်ထား
သော ကြာညိုပန်းများ ညှိုးနွမ်း နေကြပါသည်။
သူတို့၏ မျက်နှာတွင် အရိပ်ကာပေးကာ မိတ်ဆက်
ပြီးပု သွားသင့်ပါသည်။

စာနယ်မြေ

၂၀

အို-မိုးတိမ် ‘အလကာ ပုရီ’ရှိရာ မြောက်ဘက်
သို့ သွားနေသော သင့်အတွက် ခရီးထောင့်သော်
လည်း ‘ဥဇ္ဇေနီ’မြို့၏ ဘုံဗိမာန်များကိုမျက်နှာမလွှဲ
သင့်ပါ။ ထိုမြို့တွင် လျှပ်စစ်ပြက်သန်းခြင်းကြောင့်....
ကြောက်ရွံ့ကြသော လှကလျာတို့၏ လှုပ်ရှားသော
မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မျက်စောင်း ထိုးကြခြင်းကို
အကယ်၍ မတွေ့ရပါက သင်ဗွေး ဘွားရ ခြင်းမှာ
အချည်းနှီးဖြစ်လိမ့်မည်။

၂၉

အို...မိုးတိမ် ‘ဥဇ္ဇေနီ’ သို့ သွားသောလမ်းတွင်
‘နိဗ္ဗိန္ဒ္ရ’ အမည်ရှိသော မြစ်ကညာရှိပါသည်။
ထိုမြစ်မှာ လှိုင်းတံပိုးတို့ မငြိမ်-ပသက် လှုပ်လက်
သော အသံကစားဖြင့် ‘ဟင်္သာဂါးကြိုး’ ပမာရှိပါ
သည်။ ကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် စီးဆင်း
နေ၍ လဲတော့မလို ကပို-ကယိုဖြင့် ရမ္မက်တက်ကြွ
ဘွယ်ရာ ‘ဝဲကတော့ ချက်မ’ကို ဖော်ပြလျက်ရှိပါ
သည်။ သင်သည် သူ၏အတွင်း ‘ရသ’ကို ခံစားရ
ပါလိမ့်မည်။ အမျိုးသမီးများ ချစ်သူ အပေါ်မှာ
မူယာ-မာယာ လုပ်ခြင်းမှာအလိုရှိတိုင်းပြုရန်ရှေးဦး
စွာ ဖန်တီးသောတောင်းပန်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

၃၀

အို-မိုးတိမ်, သင်နှင့် ကွေကွင်းနေရခြင်းကြောင့် ထို‘နိဗ္ဗန္ဓ’မှာ မြစ်ကညာမှာ အပူသည်မ၏ ဆံထုံး ကဲ့သို့ဖြစ်လျက် ကမ်းပါးတွင် ကြွေကျနေသော သစ်ရွက်ချောက်တို့ဖြင့် ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ကြောင့် အိုကံကောင်းသော အဆွေ၊ ထိုမျှနေ့ ရက်တွေ ကိုင်အောင် သင်နှင့် ကွေကွာ နေရပြီး သင့်အား မယားချစ်လင် ဘုန်းကံရှင် အဖြစ်ကို ဖော်ပြနေပါသော သူ၏နှမ်းနယ်နေခြင်းကိုဖယ်ရှင်း ရန် သင်သာ နည်းလမ်းသိပါသည်။

၃၁

အို-မိုးတိမ်, ‘ဝဿရာဇ’မင်းသား ‘ဝါသဝဒတ္တ’ ပင်းသမီးကို ဆောင်ယူသော ‘ဥဒယန’ ပုံပြင်ကို ကောင်းစွာ သိသော သက်ကြီး ရွယ်အိုတို့နေရာ ‘အဝန္တ’ သို့သွားပြီးနောက်အထက်ကပြောကြားခဲ့ သည့်အတိုင်း လွန်စွာစည်ပင်သာယာသော ‘ဥဇ္ဇေနီ’ ပြည်သို့သွားပါလေ။ ထိုမြို့မှာ နတ်စည်းစိမ်ခံစားပြီး သော သူတို့ ကြွင်းကျန်သော ကုသိုလ်ကံဖြင့် လူ့ပြည်တွင် လာ၍နေကြခြင်းကြောင့် နတ်ပြည်၏ တစိတ်တဒေသနှင့် တူလှပါသည်။

စာနယ်မြေ

၃၂

အို-မိုးတိမ် ‘ဥဇ္ဇေနီ’ မြို့တွင် နံနက်အခါ ‘ကြီးကြာ’ ငှက်တို့၏ ယစ်မှူးတွန်ကျူးသံတို့ကို ရှည်လျားအောင် ပြုတတ်၍ ကြာပန်းနံ့တို့ဖြင့် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်နေသဖြင့် အတွေ့ကောင်းသော ‘ချိုပြာ’ မြစ်မှ လေပြေသည်။ ချစ်ဖွယ်စကား ပြောကြားတတ်သော ချစ်သူကဲ့သို့ ကာမဂုဏ်လိုက်စားခြင်းကြောင့်ပင်ပန်းခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

၃၃

အို မိုးတိမ် ‘ဥဇ္ဇေနီ’ မြို့ ပြတင်းပေါက်များမှ လျှံထွက်လာသော ချိုကညာကိုး၏ ဆံသအခိုးတို့ဖြင့် ပြည့်ဖြိုးလျက် အဆွေရင်းဖြစ်၍ ချစ်ခင်ခြင်းကြောင့် ဥဒေါင်းတို့၏ ကပြကြခြင်း လက်ဆောင်ကို ရသော သင်သည် လှကလျာတို့၏ ခြေဆိုးဆေးရောင်ကဲ့သို့ နီမြန်းသော အရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပလျက် ပန်းရနံ့တို့ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေသော ဘုဆောင်တိုက်ခန်းတို့၏ တင့်တယ်ခြင်းတို့ကို ကြည့်ရှုယင်း အပန်းဖြေပါလေ။

၃၄

အို-မိုးတိမ် သင်၏အရောင်မှာ ‘မဟာဒေဝ’ နတ်မင်း၏ လည်ပင်းရောင်နှင့်တူပါသည်။ သို့ကြောင့် မဟာဒေဝ ဂိုဏ်းသားများ၏ လေးစားစွာကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရသော သင်သည် လောကသုံးပါး၏ ပူဇော်ရာ ‘မဏ္ဍ’ ၏ အရှင်စံရာဖြစ်သော ‘မဟာကာလ’ နတ်နန်းသို့သွားပါလော။ ထိုနတ်နန်း၏ ဥယျာဉ်ပန်းခြံမှာ ကြာပန်းနံ့သင်းပျံ့၍ ရေကစားသော လိုမများ၏ စန္ဒာကူးနံ့သာတို့ ကြိုင်လှိုင်နေသော ‘ဂန္ဓဝတီ’ မြစ်နဒီ၏ လေပြေဖြင့် လှုပ်ရှားယိမ်းနှဲနေပါသည်။

၃၅

အို-မိုးတိမ် အကယ်၍သင်သည် ‘မဟာကာလ’ နတ်နန်းသို့ ဆည်းဈာ ချမ်းမတိုင်မီ အခြားအချိန်တွင် ကြိုတင် ရောက်နေပါလျှင် နေဝင်သည့်တိုင် အောင် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်း နေသင့်ပါသည်။ ညနေဆည်းဈာ ပူဇော်ပွဲစသောအခါတွင် စည်သံတူနိုးထစ်ချန်းလိုက်ပါက သင်၏ချန်းရခြင်းမှာ အချည်းနှီးမဖြစ်နိုင်ပါ။

စာနယ်ဇွေ

၃၆

အို... မိုးတိမ် ထို'မဟာကာလ' နတ်နန်းတွင် ဆည်းဈာအခါ၊ နတ်ဝင်သည်တို့သည် အသံမြည်သော ခါးကြိုးတန်ဆာကို ဆင်လျက် ခြေတို့ကာက၊ နေကြရသည်။ လက်မှာလည်း ရတနာအရိုးတပ်သော သားမြီးယပ်ကို မပြတ်ခတ်နေရ၍ ညောင်းညာနေကြသည်။ သူတို့သည် သင်၏ထံမှ မိုးပေါက်ကိုရသောအခါ သူတို့၏ လက်နာသက်သာကြသဖြင့် သင့်အား ပျားပိတုန်းအစဉ်ကဲ့သို့ ဖြည့်လျားစွာ မျက်စောင်းထိုးကြပါလိမ့်မည်။

၃၇

အို-မိုးတိမ် ဤသို့လျှင် ညနေပူဇော်ပွဲပြုလုပ်ပြီးနောက် ကပွဲစသောအခါ 'ခေါင်ရမ်း' ပန်း အသွေးနီတွေးသော.... ဆည်းဈာရောင်ကို ဆောင်ကာ 'မဟာဒေဝ နတ်မင်း၏ လက်ရုံးကဲ့သို့သောသစ်တောကိုဖုံးအုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အရှင်မကြီး ကြည့်ရှုမည်ဖြစ်သော နတ်မင်းကြီး၏ သွေးရဲရဲနှင့် ဆင်ရေကိုဝတ်ရုံကာ ကပြလိုသော အလိုဆန္ဒကိုဖြည့်လိုက်ပါဟိ....။

သိဝဠာမင်းကြီးသည် မိမိအောင်နိုင်လိုက်သည့်သွေးသံရဲရဲရှိသော ဆင်ရေကိုခြုံလျက် ပရပတ္တံဒေဝီ မိဖုရားကြီး၏ ရှေ့၌ ကပြသော ပွဲကြီးကိုခံ၏။ ထိုပွဲကို အကြောင်းပြုလျက်- ဟိန္ဒူသင်းကြွန်တို့၌ စွတ်ပိုသောသွေးနှင့်တူသည့် ပန်းဆီတို့ဖြင့် သွန်းလောင်းကြသည်။

၃၀

အို-မိုးတိမ် ‘ဥဇ္ဇေနီ’ ပြည်တွင် မှောင်မိုက်သော ညအခါ လမ်းပေါ်မှာ ချစ်သူထံသို့ သွားကြသော လှကညာတို့အား သင်၏လျှပ်စစ်ဖြင့် မှတ်ကျောက် ပေါ်ရှေ့ကို ပွတ်တိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ပြက်သန်းကာ လမ်းပြလိုက်ပါဘိ။ သို့ရာတွင် ယစ်ချန်းပြီး မိုးရွာ သွန်းခြင်းမပြုပါလင့်၊ သူတို့သည် လွန်စွာကြောက် လန့်တတ်ကြပါသည်။

၃၉

အို-မိုးတိမ် သင်၏လျှပ်စစ်ပယ်သည် အချိန်ကာ လ ကြာမြင့်စွာ ပြက်သန်းရသောကြောင့် မောပန်း နေပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် အိပ်တအိပ်၏၊ ခိုငှက်များ အိပ်စက်ရာ ဘုံ ယင့်ပွင့် ညအခါကို ကုန်လွန်သင့်ပါ ၏။ တဖန် နေထွက်သောအခါ ကျန်ခရီးကို ဆက် သင့်ပါသည်။ လူကြီးလူကောင်းတို့သည် မိတ်ဆွေ တို့၏တာဝန်ကို ဝန်ခံ လိုက်ပါက နှေးဖင့်၍မနေ ကြပါ။

၄၀

အို-မိုးတိမ် မနက်စောစောအခါ အမြောင်
 လိုက်စားသော အိမ်ရှင်ယောက်ျားတို့သည် အချစ်
 အတွက် ဒေါသထွက်နေသော ချစ်ဇနီး၏မျက်ရေစ
 ကို သုတ်ပေးကြပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့်သင်သည်
 နေမင်းလာရာလမ်းကို တိုအခါမှာ ဖယ်ဖျားပေး
 သင့်ပါသည်။ နေမင်းကိုယ်တိုင်လည်းဇနီးမယ် ကြာ
 ပွင့်မျက်နှာမှ ဆီးနှင်းမျက်ရေကို သုတ်ပေးရဦးမည်
 ဖြစ်ပါ၍ သူ၏ ရောင်ခြည်လက်ကို နှောင့်ရှက်ပါ
 လျှင် သင့်မှာ အပြစ်မကင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၄၁

အို-မိုးတိမ် အတွင်းစိတ်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော....
 ‘ဝမ္မီရာ’ မြစ်နဒီ၏ ရေစင်တွင် သင်၏သဘာဝ
 လှပသော ကိုယ်အရိပ်ဖြင့် သက်ဝင် ပေါင်းဖော်ရ
 ပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် ကြာဖြူပန်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေး
 သော ငွေငါးကလေးများ လျှင်မြန် ဖြတ်လတ်စွာ
 ခုန်ပွက်ခြင်းစသော မြစ်နဒီ၏ မခိုတရုံ၊ ကြည့်ခြင်း
 ကိုသင်သည် ဟန်ဆောင်ကာ အကျိုးမဲ့ မပြုလုပ်
 ထိုက်ချေ။

စာနယ်ဇော်

၄၂

အို-မိုးတိမ်၊ စိမ်းညိုသော အဆင်းရှိသည့် ‘ဝတ္ထိရာ’ မြစ်ကညာသည် ကမ်းစပ်တွင် ပေါက်သော ကြိမ်နွယ် လက်တို့ဖြင့် လှမ်းလင့်ပြီး ကမ်းပါး-တင့်သားကို ဖော်ပြနေပါသည်။ ထိုမြစ်ကညာ၏ ရေအဝတ်(ထမီ)ကို ဖယ်ချက်ပြီး လူ့အပေါ် ဝဲနေသော သင်သည် ဘက်နည်းနှင့်ပျူ အတွေ့ကို ရှောင်နိုင်ပေလျက်ပါ။ ‘ဟိမ်းရ-ရသ’ အလှူကို ခံစားဘူးသော အဘယ်သူသည် တင်သားပေါ်နေသော လှူပာမင်းကို ဘယ်သူ့ ရှောင်ဖွင်းမည်နည်း။

၄၃

အို-မိုးတိမ်၊ ဒေဝဂီရိ’ ကောက်တို့ ကွားသော သဏ္ဍိအား လေပြေကလေးကိုက်လှင့်ပေးပါ သိပ်မည်။ ထိုလေပြေကလေးမှာ သင်မိုးရွာတားသောကြောင့် ထွက်ပေါ်သော မြေသင်းနံ့တို့ဖြင့် သင်းယျံ့ကြိုင်လှိုင်လျက် ဆင်ပြောင်ကြီးတို့ နှာမောင်းဖြင့် ဖြတ်မိုးစွာ ရှူရှိုက်ပါသော တောသဖန်းသီးတို့ကို မှည့်ရှုန်းစေပါသည်။

စာနယ်မြေ

၄၄

အိုမိုးတိမ်၊ သင်သည် ထို‘ဒေဝဂိရီ’ တောင်တွင်
 အမြဲနေသော ‘ခန္ဓ’ နတ်သား သင်ကိုယ်ကို ပန်းမိုး
 အသွင်ပြု၍ အာကာသဝင်္ဂါရေဖြင့် ပန်းမိုးရွာကာ
 ပူဇော်လိုက်ပါဟိ။ ထို‘ခန္ဓ’ နတ်မှာ သိကြားမင်း၏
 စစ်သည်တော်တို့ကို စောင့်ထိန်းရန် ယဇ်မီးအတွင်း
 ၌ သိဝ နတ်မင်း သူန်းလောင်းဂါလော နေမင်း
 ထက် တန်ခိုးပြီးပါသေးသည်။

၄၅

အို-မိုးတိမ်၊ အရှင်မကြီး ‘ပဗ္ဗတီ’ သည်သားတော်
 ‘ခန္ဓ’ နတ်သားအား ချစ်မြတ်နိုးဂုဏ်မှုလှ၍ ပခုပာ
 ကြာပန်း ပန်မည့်အစား အကောင်အစား အဝန်းရှိ
 သော ဒေါင်းတောင်ကို ပန်ဆင်တော်မူ၏။ သိဝ ၏
 နဖူးလရောင်ဖြင့် ဖြူဖွေးသော ဖျက်တောင်ရှိသည့်
 ခန္ဓ နတ်သား၏ စီးဘော်ယာဉ်- ထို ဥဒေါင်းကို
 သင်သည် တောင်စောင်းအဆက်ဆက်၇ တင်ထပ်မျှ
 ထင်ချုန်းခြင်းတို့ဖြင့် က,ပါစေလော။

၄၆

အို-ပိုးတိမ်၊ ကိုင်းတောကဲတွင် ဖွားမြင်သော ‘ခန္ဓ’ နက်သားအား ပူဇော်ရန် စောင်းပိုက်လာကြသော ‘သိဒ္ဓ’ နတ်စုံတို့သည် မိုးရေ စိုစွတ်မှာ ကြောက်ရွံ့ကြသောကြောင့်သင်၏လမ်းကို ဖယ်ရှားသွားကြပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် သင်လည်း ခရီးဆက်၍ အတန်ငယ်သွားလျှင် ‘သုရဘိ’၏ သမီးနှောင်းပျားကို ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကြောင့် သွေးတို့သည် မြေအပြင်၌ ရေအသွင်ပြောင်းလဲ စီးဆင်းနေသော ‘ရန္တဝိဒေဝ’မင်း၏ ‘စမ္မဏ္ဍကီ’မြစ်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ထိုမြစ်ပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ တွဲရရှိခဲ့၍ နေပါအံ့။

၄၇

အို-ပိုးတိမ်၊ ‘ကရိဂျဏ’ မြက်စွာကုရားနှင့် အနောင်အဆင်းချင်း တူလှပါသောသင်သည် ရေသေခံရန်အတွက် အောက်သို့သက်လိုက်ပါလျှင် ထိုစမ္မဏ္ဍကီ မြစ်မှာ ကြယ်ပြန်ပါသော်လည်း ဝေးသည့်အတွက် သေးသေး သွယ်သွယ် တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်က သွားလာကြသော နတ်အများသည် သင်၏တင့်တယ်ခြင်းကို မြေကြီး၏ ပုလဲသွယ်တွင် ‘လုန္ဒနီလာ’ ဆွဲထားသကဲ့သို့ တွေ့မြင်ကြမည်။

၄၀

အို-မိုးတိမ်၊ ထို ‘စမ္မဏဝတီ’ မြစ်တဘက်သို့ ကူးလိုက်ပါလျှင် ‘ရန္တဝိဒေဝ’မင်း၏ ‘ဒသပုရ’ ပြည်သို့ရောက်ပါမည်။ ထိုပြည်တွင် အထူးဂြိုဟ်ပြင် ထားသော မျက်ခုံးဖြင့် မျက်တောင်ဝင့်လိုက်ပါလျှင် ဝင်းလဲ့ ညိုမှောင်လျက် သင်းခွေပန်းတွင် ဝဲပျံနေသော ပိတုန်းပမာ လှကလျာတို့ မျက်စိပျော်ဝှံ့ခံ၍ အံ့ဩကြစေရန် ယင်း၏ ကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းပြီးသွားပါလေ။

၄၉

အို-မိုးတိမ်၊ ထို့နောက် ‘မြဟ္မာဝတ္တ’မည်သော အရပ်ဒေသတွင် အရိပ်ဖြင့် သက်ဝင်ပြီးလျှင် ‘ကောရဝ’နှင့် ‘ပဏ္ဍဝ’တို့ စစ်တိုက်ကြသော ‘ကုရခေတ္တ’ သို့ သွားရပါမည်။ ယင်းတွင် ‘ဂဏ္ဍဝ’ လေးကြီးရှင် ‘အဇ္ဇန’သည် ကြာပန်းများပေါ်တွင် သင်-မိုးရွာချဘိသကဲ့သို့ မြှားဖြင့်ထောင်ပေါင်းများစွာသော မင်းတို့၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ခွဲပါသည်။

၅၀

အို-မိုးတိမ်, ‘ကောရဝ’နှင့် ‘ပဏ္ဍဝ’-တို့အား အညီ-အမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာ၍ စစ်ပွဲကို မျက်နှာလွှဲနေသော ထွန်တူးလက်နက်ရှင် ‘ဗလ-ရာမ’-သည် အမြိုက်ရေစင်လည်းဖြစ်၍ ကြင်ယာတော် ‘ရေဝတီ’ သခင်မ၏ မျက်လုံးတဆိပ်ခပ်နှိပ်သော မေအရက် ကိုစွန့်ခွါပြီး ‘သရသွတီ’ မြစ်ရေကိုသာ သုံးဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အို ကံကောင်းသောအဆွေ့ ထို ‘သရသွတီ’ မြစ်ရေကို သင်သောက်ပါလျှင် အပြင် ဗဟိဒ္ဓ မှာ ညိုမှောင်ပါသော်လည်း အတွင်းအတ္တမှာ ဖြူစင်နေပါလိမ့်မည်။

၅၁

အို-မိုးတိမ်, ‘သရသွတီ’ မြစ်ရေကြည်ကိုသောက်ပြီးနောက် သင်သည် ထို ‘ကုရုခေတ္တ’ မှ ရှေ့ သို့သွားပါလျှင် ‘ဏနုခလ’ ရေဆိပ်အနီး ‘ဟိမဝန္တာ’ တောင်မှ စတင်ဖိုးဆင်းရာဖြစ်၍ ‘သာဂရ’ မင်း၏ သားများ နတ်ပြည်တက်ကြားရာ စောင်းတန်းသဖွယ်ဖြစ်သော ‘ဇဟန့်’ ၏ သမီးကညာ မြစ် ‘ဂင်္ဂါ’ သို့ သွားပါလော။ ‘ဂင်္ဂါ’ သည် သူ၏ ရေမြိုင်ကိုဖြင့် ‘ပဗ္ဗတီ’ ၏ မျက်နှာဝယ် မျက်မှောင်ကုပ် (သဝန်ကြောင်) ခြင်းကို ပြက်ရယ်ပြုလျက် သူ၏ လှိုင်းတံပိုးလက်တို့ဖြင့် လ, တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ထားသောသိဝ ၏ ဆံကျစ်ကို ဆွဲကိုင်ထားပါသည်။

၅၂

အို-မိုးတိမ်၊ အရပ် မျက်နှာစောင့် ဆင်ကြီး
 တကောင်သည် သူ၏ ကိုယ်တဝက်က အထက်၊
 တဝက်က အောက်သို့သက်ကာ တွဲရ၍ ဆွဲသကဲ့သို့
 ထိုနည်းတူစွာ သင်လည်း မိမိ၏အရိပ်ကို တွဲရ၍ချ
 ပြီး ကျောက်သလင်းကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်သော ဝင်္ဂါမြစ်
 ရေကိုသောက်ပါလျှင် ‘ပြယာဂ’-မှတစ်ပါး အခြား
 တနေရာတွင်လည်း ဝင်္ဂါနှင့် ယမုနာ ပေါင်းဆုံရာ
 ‘သင်္ဂမ’အသွင် တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

(ဝင်္ဂါမြစ်ခေတ်ဖြစ်သည်။ ယမုနာမြစ်ခေတ်သည်။ ထိုမြစ်
 နှစ်သွယ်ပေါင်းဆုံ(သင်္ဂမ)ရာကို ‘ပြယာဂ’ဟုခေါ်သည်။ ပါဠိ
 တွင် ပယာဂဟုဆိုသည်။ အသွားပျက်ဆုံးတိုင်က ဝင်္ဂါမြစ်ရေ
 သောက်နေပါလျှင် ပြယာဂ တစ်မျိုးဖြစ်မည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။)

၅၃

အို-မိုးတိမ် ‘ကပ္ပိန္နဲကောင်တို့၏ ချက်မွေးရန်’တို့
 ဖြင့် သင်းယျံ ဖြူရှင်လှိုင်၍နေသော ကျောက်တုံး
 ကျောက်ခဲ များလည်းရှိ၍ ဝင်္ဂါမြစ်၏ အမွန်အစ
 ဖြစ်သော ‘ဟိမဝန္တာ’ ဆီးနှင်းတောင်ထွတ်တွင်
 သင်အပန်းဖြေနားနေပါက ‘မဟာဒေဝ’ နတ်မင်း
 ကြီး၏ စီးတော်နွားလား (နန္ဒ^၀)၏ ဦးချိုမှာညိုကပ်
 နေသော ရွှံ့ခဲအသွင်သင့်ကို တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

စာနယ်မြေ

၅၄

ဒို-မိုးတိမ်၊ အကယ်၍ ထိုဟံမဝန္တာ တောင်ပေါ်တွင် လေတိုက်၍ ထင်းရှူးပင်များ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကြခြင်းကြောင့် တောမီးလောင်ပြီး၊ သူ၏ မီးပွားဖြင့် ယိုတောပီးသည် ‘စာမရိ’ သားကောင်များ၏ အမြီး (စာပရိသားမွှေး) ကို ကူးစက်ခဲ့ပါသော် သင်သည်မိမိ၏ ယောင်ပုဂံများစွာသော ရေအလျင်ဖြင့် သူ့ကို ငြိမ်းပေးလိုက်ပါ။ သူ့မြတ်များ၏ ပြည့်စုံမှုသည် အားငယ်သူများ၏ဘေးရန်ကို ပယ်ရှားလေ့ရှိပါသည်။

၅၅

ဒို-မိုးတိမ်၊ ထို ‘ဟိမဝန္တာ’ တောင်ပေါ်တွင် ‘သရဏ’ အမည်ရှိသော ခြေနှစ်ချောင်းရှိသည့် သားကောင်တို့သည် သင်၏ထစ်ချုန်းသံကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ အမျက်ထွက်ကြလျက် အရှိန်ပြင်းစွာခုန်တက်ပြီး အချည်းနှီးချင်းဟို၏ ဖျက်စီးမှုကို လုံးလပြုနေကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်သည် သူ့ကိုအပေါ်တွင် မိုးသီးရွာချလိုက်ပါ။ အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ကို ပြုလုပ်သော ဘယ်သူသည် အပြစ်ဒဏ်ကို မခံရဘဲရှိမည်နည်း။

၅၆

အို-မိုးတိမ်၊ လိုဟိမဝန္တာ၏ ကျောက်တုံးကြီး တတုန်းပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ သိဝ အရှင်၏ ခြေတော်ရာ အမှတ်တံဆိပ်ရှိပါသည်။ ယင်းခြေ တော်ရာကို ‘သိဒ္ဓ’ နတ်များ အခြေမပြတ် ပူဇော်ကြ သည်။ သို့ကြောင့် သင်လည်း ဟိုခြေတော်ရာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သင့်ပါသည်။ ဟိုခြေတော်ရာကို ပူးတွေ့ရသော ကုသိုလ်ရှင်တို့သည် နောက်ဘဝ တွင် ထိပ်တန်း သိဝ ဂိုဏ်းသားအဖြစ်ကို ရကြပါ သည်။

၅၇

အို-မိုးတိမ်၊ လိုဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်မှာ ‘ဇီဝ က’ အမျိုးအစားဝါးတွင် လေပြည့်၍ ချိုသာစွာ အသံမြည်နေပါသည်။ ယင်းတွင် ကိန္နရာကိန္နရီ၊ တို့ တွဲဘက်ကာ (အသုရာတို့၏ မြို့ကြီးသုံးမြို့အား သိဝ သိမ်းယူလိုက်ကြောင်းကို ခွဲဆိုသော) ‘ဩပုရ- ဝိဇယ’-သီချင်းကို သီဆိုနေကြပါသည်။ အကယ်၍ သင်သည် ဟိုနေရာတွင် ဂျောက်ကြား ရှိမြောက် ဂူလိုဏ်ချောင်းတို့ကို ဝဲတင်ယပ်မျှ ထစ်ချန်းလိုက် ပါလျှင် သင်၏ချန်းခြင်းမှာ မုရိုးစည်နှင့်တူ၍ သိဝ သခင်အား တူရိယာဖြင့် ပူဇော်သကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့် မည်။

၅၀

အို-မိုးတိမ် ကိုပိပိဝ နှာတောင်၏ ကမ်းကချော့
တွင်ရှိသော ရှုခင်းသာကာတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက်
တယ်ဘုတ်တို့ ‘မာနာသ’ရေကန်၊ ဟိုကွားရာ မင်း
လည်းဖြစ်၍ ‘ပရဘု-ရာမ’ (ပညာရေးရာ) ခံထင်
ရှားကျော်ကြားမှုလည်းဖြစ်သော ‘ကြော့’တောင်
ခေါင်းသို့လန်လန်ဝင်၍ ပြောက်တက်၍ သွားပါ။
ကိုအခါကင်သည့် ထိုတောင် ခေါင်းတွင် ‘မလိ’
မင်းအား နိုင်နင်းသော ‘မိသတ္တ’ ပြတ်စွာ
ဘုရား၏ ညှို့ပျောင်းသော ရေချောင်းနှင့် တူကွားပါ
လိမ့်မည်။

၅၆

အို-မိုးတိမ် ‘ကြော့’တောင်ခေါင်းမှ ထွက်ပြီး
လျှင် သင်သည် ‘ရာဝဏာ’ (ဒသာသီရိ ဝိဇ္ဇာ)၏
လက်ရုံးအားဖြင့် လှုပ်လျှောက်ခြား သောကြောင့်
တသားတည်းပကပ်သော တောင်တန်းရှိ၍ နယ်တ
ညာတို့၏မှန်သဖွယ်ဖြစ်သော ‘ကေလာသ’တောင်၏
နည့်သည်တော် ဖြစ်ပါကိ။ ကေလာသတောင်၏
ကြာဖြူ၊ ပန်းအတူ ဖွေးဖြူးသော တောင်ထွင့်တို့
မှာ ကောင်းကင်တွင်ပြန်နွဲ့နေ၍ ‘သိဝ’အရှင်ကိုယ်
ကို လှုပ်ရမ်းကာ ရယ်မောနေတည်ကု လင်ရပါ
သည်။

၆၀

အို-ပိုးတိမ် သင်ကား ကျိုက်နေအပ်သော မျက်စင်းကဲ့သို့ ညှိနှိုင်းပေါ်သည်။ ‘ကေလာသ’ တောင်ကား ဖြတ်ကာစဆင်စွယ်အသွေးကဲ့သို့ ဖြူဖွေးပါသည်။ သင်သည် ထိုကောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပါလျှင် ‘မလ-ရာမ’ ကိုယ်တော်ကြီး ပန်းပေါ်တွင် အဝတ်ညိုကို မြို့ထားသကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရပါမည်။

၆၁

အို-ပိုးတိမ် နတ်ဒေဝါအများ ပြူးတူးပျော်ပါးကစားရာဖြစ်သော ထို‘ကေလာသ’ ကောင်ပေါ်တွင် ‘ပဗ္ဗတီ’ သခင်ပသည် မြေလက်ကောက်ကိုချွတ်ထားသော ‘သိဝ’ အရှင်၏လက်ကိုဆွဲပြီး ဆင်းကာ တက်ကာလုပ်နေပါသော် သင်သည် သူတို့ကိုကျော်သွားပြီး မိမိကိုယ်ကို ပိုးလှေကားအသွင် ဖန်စီရင်၍ ပေးလိုက်ပါဘိ။

၆၂

အို-မိုးတိမ် ထိုပျော်မွေ့ စရာကောင်းလှပါသော
 ‘ကေလာသ’ တောင်ပေါ်တွင် လှပ ရှုန်းစိုသော
 ကညာပျိုတို့ ပျော်မြူးနေကြပါသည်။ သို့ကြောင့်....
 သူတို့၏လက်ကောက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်မိ၍ သင်၏မိုး
 ရေများ ယိုကျပါလိမ့်မည်၊ အိုအဆွေ အကယ်၍
 နေပူကြောင့် ချစ်လှသဖြင့် သူတို့၏ နောက်ရှက်မှုမှ
 မလွတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါလျှင် သင်သည် သူတို့အား....
 ကပ်ချန်းကာ ချောက်လှန်လိုက်ပါလော့။

၆၃

အို-မိုးတိမ် ရှေ့ကြာပန်းတို့ ပွင့်လန်းနေသော
 ‘ဟနသ’ ကန်ရေကို သောက်ပြီးလျှင် ‘ဧရာဝတီ’
 အမည်ရှိသော သိကြားမင်းဆင်၏ မျက်နှာပုံးဇာကဲ့
 သို့အော မိုးရွာချခြင်းဖြင့်၎င်း၊ ပဒေသာပင်၏ရွက်
 ညွန့်များကို လှုပ်ရှားစေသကဲ့သို့ လေပြေလေညှင်း
 တိုက်ခတ်ခြင်းဖြင့်၎င်း၊ အမျိုးမျိုး အထွေထွေပျော်
 ပါးလေ၍ ထိုတောင်တွင် ခေတ္တခဏ စခမ်းချနေပါ
 လေ။

စာနယ်မြေ

၆၄

အို-မိုးတိမ် ချစ်လင်၏ရင်ခွင်၌ကိုယ်ဝတ်ကင်းကွာ
 နေသော ချစ်ဇနီးကဲ့သို့ ‘အလကာ-ပုရီ’ လှဒေဝီ
 သည် ‘ကေလာသ’မောင်၏ ရင်ခွင်တွင် မြစ်ဝင်္ဂါ
 အဝတ်တန်ဆာကိုချွတ်လျက်တည်ရှိပါသည်။ အို....
 အလိုရှိတိုင်းသွားနိုင်သူ၊ ထို‘အလကာပုရီ’ ပြည်ကို
 တွေ့မြင်လျှင် မသိနိုင်စရာမရှိပါ။ ပြင့်မားသော ဘုံ
 ဆောင်များသည် သင်လာသော (ပိုးဥတု) အခါ
 လှကလျာတို့၏ ပုလဲမြိတ်ချသော ဆံထုံးနှင့်တူစွာ
 မိုးရွာချသည့် သင်မိုးတိမ်အား ချီပင့်၍ထားပါလိမ့်
 မည်။

မေဃဒုတရေ့ပိုင်း ၆၄-ပုဒ် စကားပြေပြီး၏။

ဆရာဦးသော်ဇင် မြန်မာစကားပြေပြန်ဆိုသော-
မေဃဒူတ-၂

ဥက္ကဋ္ဌရမေဃ
မိုးတိမ်တမန်
ဒုတိယပိုင်း

၂

အို-ဖုတ်မိ၊ 'အလကာ' မြို့မတက်၌ရှိသော ယုတ
ျာများ၊ ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီကားများ သာ
သာသော မုနိုးစည်လံများ။ မြကျောက်အခင်းများ
နှင့် မြင့်မားသော ကုမ္ပဏီတို့သည် ယင်းတို့ရှိ
သော လျှပ်စစ်လျှပ်နှယ် သိကြားလင်းလေး သက်
ထင်ရေး၊ လေးနက်သောထစ်ချုန်းခြင်း၊ အဟွင်းရေ
အလျဉ်နှင့် မြင့်မားခြင်းတို့ကို နှိုင်းယှဉ်နိုင်ပါသည်။

မာနယံမြေ

၂

အို-မိုးတိပ်, အလကာမြို့တော်၌ လှကလျာတို့၏လက်
 မှာ ဂစားစရာ ‘ပန်းရွှေကြာ’ ရှိပါသည်။ မျက်နှာ
 မှာ ‘ထောက်ရုပ်’ ပန်း ဝတ်မှုန်ဖြင့် ဖြူးဖွေးသော
 ဟင့်ဟယ်ခြင်းရှိပါသည်။ ဆံပြိုက်တွင်းမှာ ပွင့်သစ်
 စ ‘ထိပ်အူးပန်း’ ရှိပါသည်။ နားမှာတင့်သွပေသော
 ‘ကုတ်တိုပန်း’ ရှိပါသည်။ ဦးထိပ်ဆံရေးကြောင်းမှာ
 သင်ရောက်လာသော (ပိုးဥဟု) အခါမှာ ပွင့်သော
 မအူပန်းရှိပါသည်။

၃

အို-မိုးတိပ် အလကာမြို့ဟော်၏ သစ်ပင်ပန်းပင်
 တို့မှာ အစဉ်အားပွင့်တူပြန်ပါသည်။ သို့ကြောင့် ပျား
 ပိတုန်းတို့၏ မူးယစ်သံတို့ဖြင့် နှုတ် နေပါသည်။
 ရေကန်တို့မှာ ကြာပန်းများမပြတ်ပွင့်နေကြပါသည်။
 သို့ကြောင့် ဟယ်တို့၏ အစဉ်အတန်း တဲ့သို့သော
 ခါးပြိုးတန်ဆာ (ခါးပတ်) ရှိပါသည်။ အိမ်တွင်
 မွေးထားသော ဥဒေါင်းတို့၏ မြီးဆံဖြင့်တောက်ပ
 နေပါသည်။ သို့ကြောင့် လည်ကို မ, ကာ တွန်ကြူး
 နေကြပါသည်။ ညအခါတွင် အမြဲ လတက်နေပါ
 သည်။ သို့ကြောင့် တောက်ပအေးမြ၍ မွေ့လျော်
 ဘွယ်ကောင်းလှပါသည်။

၄

အို-မိုးတိမ် ‘အလကာ’ ဥွန်းနေသော ယက္ခတို့၏
မျက်ရေထွက်ခြင်းမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသည့်အ
တွက်ဖြစ်ပါသည်။ အခြား သောက ဒုက္ခကြောင့်မျက်
ရေထွက်ကြပါ။ ချစ်သူနှင့် ပေါင်းဘက် ရခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်သော ကိလေသရမ္မက် အပူမှတစ်ပါး
အခြားအပူမရှိပါ။ ပျိုမြစ် နုနယ်ခြင်းမှတစ်ပါးအခြား
အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ခြင်းလည်းမရှိပါ။

အရှေ့သောစာမူတွင် ဤကဗျာမပါချေ။

၅

အို-မိုးတိမ် အလကာပုရိပွင့် ယက္ခတို့သည်
ချစ်ဘက်သက်လျာတို့နှင့်အတူတကွ ကြယ်တာရာ....
အရိပ်ပန်းတို့ဖြင့် ဆင်ရင်အပ်သော မလဟာပြင်
ကျောက်ဖျာပေါ်တွင်ထိုင်ကြလျက် သင်၏ထစ်ချန်း
သံနှင့်တူစွာ စည်တီးသောအခါတွင် ပဒေသာပင်မှ
အလိုလိုစီးကျလာသော ကာမအားရို (ရဟိ-ဖလ)
အရက်မျိုးကိုသောက်ကြပါသည်။

၆

အို-မိုးတိမ် အလကာ မြွေတော်ဟွင် လှပသော
ယက္ခကညာတို့သည် ‘မန္တာကိနို’မြစ်မှ လေပြေဖြင့်
အေးမြနေသော ‘မန္တာရ’ နတ်သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်
ရွှေ့သံသောင်တွင် ပတ္တမြား တို့ကို မြှုပ်လျက်
ခုက်တမ်းဖော်ကမ်း ကစားနေကြပါသည်။

၇

အို-မိုးတိမ် ‘အလကာပုရီ’ ကွင်လက်ဆော့ကတ်
သော ချစ်လင်သည် ဟာမဂုဏ် ရမ္မက်ဒေတွက် ချစ်
ဇနီး၏အဝတ်ကို ဆွဲချက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ
ရှက်တက်သော လှကလျာသည် နှုတ်ခမ်းနိုဆေး
ရောင် တောက်ပနေသော မီးရောင်ကို နုံ့သာမှုုံ
ဖြင့်ပေါက်ကာ မှောင်စေပါသည်။ သို့ရာတွင်....
ဆီမီးမဟုတ် ကျောက်မီး (မဏ္ဍိပတ) ဖြစ်နေ၍
အလင်းရောင်မပျောက်ပါ။

စာနယ်မြေ

၀

အို-မိုးကိပ် လင်နှင့်တူသော ကြားမိုးကိပ်ကို
 သည် အမြဲမပြတ်ကွဲသောအခါ... ‘အလကာ’
 ပူရီ၏ ဘုရားဆင့်ရှိသော မိမိ၏အားကိုးရောက်နေ
 ကြပါသည်။ သူတို့သည် ထိုဘုမိမိ၏အားကိုးရောက်နေ
 ဆင်ထားသော ပန်ဒီကားကို ခိုးရေကြိုင်လှမ်းနှမ်းစေ
 ခဲ့ပါသည်။ အိုကြောင်ဖြစ်မှုကို ကြောက်ရွံ့ကြသည့်
 အလား သူတို့၏အိမ်ကို မီးဘိုးစေလွှတ် တောင်ရွှေ...
 ပြတင်းပေါက် ဇာတိကားအကြားမှ ပုန်းကွယ်ပြေး
 သွားနေကြပါသည်။

၉

အို-မိုးကိပ် ‘အလကာပုဂ္ဂိုလ်’၏ ကပ်ဆီးလွှမ်း
 ခြင်း လွတ်ကင်းသော ဥဒ္ဓါတိယ ချမ်းသာသောလ
 ရောင်ကြောင့်ရေထွက်နေသော မျက်နှာကြက်ဇာမိတ်
 ဆွဲမှ ‘စန္ဒြေကန်’ ကျောက်ဆိုသည် အုပ်ယူ၏လက်
 ရန်းလျှော့မြေအပ်သော လယ်ဖက်ခြင်းရှိသောအပျိုး
 သမီးတို့၏ မွေ့လျော်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ကိုယ်
 လက်ရိနှိုင်း ပင်ပန်းခြင်းကို ပတ်ပျောက်စေနိုင်ပါ
 သည်။

၁၀

အို-မိုးတိမ် ‘အလကာပုရီ’ပြည်တွင် ကာမဂုဏ် လိုက်စားသူ အများအပြားပင်ရှိပါသည်။ ယူတိုမှာ သုံးစွဲ၍မကုန်နိုင်သော ရတနာရွှေငွေ များလည်းရှိ ပါသည်။ နက်သမီးကညာတည်းဟူသော ပျော်ပါး စရာ ပြည့်တန်ဆာလည်းရှိကြပါသည်။ သာယာနာ ငျော်ဘွယ်စရာလည်း ပြောကြားတတ်ကြပါသည်။ ဘူတိုသည် ငန့်စဉ်ငန့်တိုင်း ချိုသာလှစွာချောင်းဖြင့် ‘ကုဝေရ’ နက်မင်း၏ဘုန်းတော်ခွဲကို မြင့်သောအ သံဖြင့်သီကျုံးသော ကိန္နရာတို့နှင့်အတူ ‘ဝေဘရဇ’ အမည်ရှိသော မြို့ပြင်ဥယျာဉ်ဆို ပျော်ပါးရန်သွား ကြပါသည်။

၁၁

အို-မိုးတိမ် ‘အလကာပုရီ’ပြည်တွင် ကာမလိုက် စား မေပျိုများ၏ ဉာအခါ ချစ်သူ၏အိမ်သို့ သွားရာ လမ်းကို လျှင်မြန်စွာ သွားခြင်းကြောင့် နဖူးအံစမှ ကျွတ်ကျသော ‘မဒ္ဒာရ’ပန်းတို့ဖြင့်၎င်း၊ ရွက်ညွန့် များပြတ်လျက် နားမှပြုတ်ကျသော ရွှေကြာပန်းတို့ ဖြင့်၎င်း၊ မြေပြင်မှာကျနေသော (ခေါင်းအုပ်)ပုလဲ ကွန်ယက်တို့ဖြင့်၎င်း၊ ရင်သားအရပ်၌ ကြိုးပြတ်နေ သော ပုလဲသွယ်တို့ဖြင့်၎င်း၊ နေထွက်သောအခါ.... ထင်ရှားတွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

စာနယ်မြေ

၁၂

အို-မိုးတိမ် ‘အလကာပုရီ’ ပြည်တွင် ‘ကုဝေရ’
 နတ်မင်း၏ မိတ်ဆွေရင်း ‘သိဝ’ ၏ ရုပ်ထုတော်
 ထင်ရှားရှိနေပါသည်။ သို့ကြောင့် ဖာမဒေပဝေေါ
 မြားနတ်ရှင်သည် သိဝကိုကြောက်ရွံ့လောကြောင့်
 ပျားပိတုန်းတို့၏ အစဉ်ရှိသောလေးကို များသော
 အားဖြင့်မဆောင်ဝံ့ပါ။ သူ၏လုပ်ငန်းကို မြားချက်
 စက်ကွင်း မလွတ်ကင်းသူတို့အပေါ်မှာ မျက်ခုံးနှင့်
 တကွ ပစ်လွှင့်အပ်သော မျက်လုံးရှိသော ဟျွမ်းကျင်
 လိမ္မာ လှကလျာတို့၏ သွေးဆောင် ခြင်းကိုဖြင့်သာ
 လျှင် ပြီးမြောက်စေပါသည်။

၁၃

အို-မိုးတိမ် ထို ‘အလကာပုရီ’ ပြည်ကြီးတွင်
 ‘ကပ္ပရက္ခ’ ခေါ် ပဒေသာပင်ကြီးတပင် ရှိပါသည်။
 ထိုအပင်ကြီးမှာ အလုံးစုံသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ
 များကိုရနိုင်ပါသည်။ အရောင်မျိုးစုံ အဝတ်အထည်
 များ၊ မျက်လုံးချာချာလည်ခြင်းကို သင်ပြသောအရက်
 ချိုများ ရွက်ညွန့်တို့နှင့်တကွသော ပန်းများ၊ ပုတီး
 လက်ကောက် စသော အဆင်တန်ဆာများ ပဒုမ္မာ
 ရုံ ခြေအစုံကိုခြယ်သခြင်းငှာ သင့်သော ဆိုးဆေး
 များ၊ ထိုမှတပါး အမျိုးသမီးတို့၏ ဆင်ယင်ဘွယ်
 များ အမြဲမပြတ်သီးပွင့်နေပါသည်။

၁၄

အို-မိုးတိမ် ဤကဲ့သို့သော အလကားပုရိပြည်တွင် ကုဝေရ နတ်မင်းကြီး၏ နန်းတော် မြောက်ဘက် သက်ထင်ရေးနှင့်တူစွာ လှပသောတံခါးတိုင်စိုက်ထူ ထားသည့် ငါ့တိုင်းအိမ်ဂေဟာကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်။ ထိုအိမ်၏ဝင်းမြို့နားမှာ ငါ၏ရစ်သူ သား၊ သမီး အမှတ်ဖြင့် လေးမြတ် ချစ်ခင်သော ‘မန္တာရ’ ပင်ဂျီကလေးရှိပါသည်။ ထိုအပင်မှပန်းပွင့် များကို လက်ဖြင့်လှမ်းညွတ်၍ တွတ်နိုင်ပါသည်။

၁၅

အို-မိုးတိမ် ငါ့တိုင်းအိမ်ခြံမှာ ရေကန်ဟုခေါ်ပါ သည် ရေကန်၏ အဆင်းအောက် ဂြေကားတို့ကို မြေကျောက်ဖြင့် ဖိထားပါသည်။ ကန်ထဲတွင်နူးညံ့ လော ရဟနာကျောက်ချက်အရိုးဖြင့် ရှေ့အတိပြီး သော ဗြဲဘဝန်းတိုဖုံးကွမ်းနေပါသည်။ ထိုတွင်နေပြ သော ဟင်္သာငှက်အပေါင်းသည် သင့်ကိုတွေ့မြင်နု ပါသဖြင့် ရေနောက်မည့်အတွက် မစိုးရိမ်မူ၍ အနိုး အနားတွင်ရှိသော ‘မာနသ’ ရေကန်သို့ ပြန်ရန်သဟိ ရကြံတော့မည်မဟုတ်ပါ။

စာနယ်မြေ

၁၆

အို-မိုးတိမ် လိုရေကန်၏ကမ်းပါးတွင် ရွှေ့ကန်
 ပျောပင်များ ဝန်းရံလျက် ရှုစဖွယ် တင့်တယ်လှပ
 သော ‘ဆုန္ဒနီလာ’ကျောက်ညိုဝိုက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား
 သည့် ကစားစရာ တောင်သေလာတခု ရှိပါသည်။
 အို-အေးဆွေ အစွန်းနှစ်ဘက်၌ တလက်လက်တခုပြောင်
 ပြောင် လျှင်စစ်ရောင်ရှိသော သင့်ကိုမြင်ရသောအ
 ခါ ငါ၏အိမ်ရှင်မယ် ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာကြည့်ရှုလေ့
 ရှိသော တိုကောင်သေလာကို လွမ်းဆွတ်ဘမ်းတ
 သတိရပါသည်။

၁၇

အို- မိုးတိမ် ယိုကစားစရာ တောင်သေလာ၌
 ‘ကုရဗက’ခေါ် လိပ်ဆူးနီပင်တို့ ခြံရံအပ်သော
 မဏ္ဍပ်သဖွယ် စပယ်ခြုံအနီး၌ အဖူးအညွန့်လှုပ်
 ရှားသော နီကျာပျော့ ‘အသောက’ပင်နှင့် နှစ်သက်
 ဖွယ်ကောင်းသော ‘ကေသရ’ခေါ် ခယားပင်ရှိပါ
 သည်။ ထိုနှစ်ပင်တို့တွင် အသောကပင်မှာ သီးပွင့်
 စေမှု ‘စတီ’ပြုရန်အတွက် ငါနှင့်တကွသင်သူငယ်ချင်း
 မ လက်ဝဲ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက် ခြင်းကို
 လိုလားနေပါ၏။ ခယားပင်မှာမူ သင့်သူငယ်ချင်းမ
 အံ့နှုတ်ဖြင့် ငုံ့၍ ထွေးမည့်အရက်ကို လိုလားနေပါ
 သည်။

စာနယ်မြေ

၁၀

အို-မိုးတိမ်၊ ထိုအာဘောကပင်နှင့် ခဟားပင်
 ကြားတွင် ငှက်မြိတ်နား ရွှေတိုင်ရှိပါသည်။ ထိုတိုင်
 မှာ စိမ်းလဲ့လဲ့ မြကျောက်တို့ကို ဝရံတာ၊ ပွတ်
 တိုင်ကာထားသော ကျောက်သလင်း ထိုင်ခုံ ရှိပါ
 သည်။ ညနေအခါ ထိုရွှေတိုင်သို့ ဝင်ခံ မိတ်တွေ
 ဖြစ်သော ဥပေါင်းငှက်လာ၍ နားပါသည်။ ထိုအ
 ခါ ငါ၏ချစ်သူသည် ရွှေလက်ကောက်သံ သာယာ
 သောလက်ဖြင့် လက်ခုပ်တီးပေးခြင်းဖြင့် သူ့ကို က၊
 စေပါသည်။

၁၉

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ၏အိမ်တွင် ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီး
 သော အမှတ်လက္ခဏာကိုအပြင် တံခါးပေါက်နှစ်
 ဘက်တွင် ချေးတူထားသည့် ‘သင်္ဃ’နှင့်‘ပဗ္ဗမ’အမည်
 ရှိသော တူရိယာ ပန်းချီကားနှစ်ခုကိုလည်း တွေ့မြင်
 ရပါလိမ့်မည်။ အို-အမှတ် အသား ကောင်းသော
 အဟေ့၊ ငါ၏အိမ်ဝေဟာမှာ ငါနှင့်ကင်းကွာခြင်း
 ကြောင့် ခြောက်သွေ့နေပါသည်။ နေဝင်သော
 အခါ ကြာပန်းသည် သူ၏တင့်တယ်ခြင်းကိုမဆောင်
 နိုင်သကဲ့သို့ ငါ၏အိမ်မှာလည်း ငါနှင့် ကင်းကွာ
 သောကြောင့် ချောက်သွေ့နေပါလိမ့်မည်။

စာနယ်မြေ

၂၀

အို-မိုးတိမ်၊ ငါမအလုပ်ကိစ္စကို အဆောတချင်
ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် သင်သည် ဆင်ငယ်အသွင်
ဆောင်၍ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ပျော်ပါးစရာတောင်သေ
လာပေါ်ပူနေ၍ ပိုးစုန်းကျူးသတ္တဝယ် အတန်ငယ်
ပြက်သန်းသော လျှပ်စစ်ပန်းကဏ္ဍားဟူသော သင်၏
မျက်စိဖြင့် ငါ၏အိမ်တွင်းသို့ ပစ်သွင်းကြည့်ရှုသင့်လှ
ပါသည်။

၂၁

အို-မိုးတိမ်၊ တိုအိမ်ဂေတားတွင် ငါ၏ ချစ်ဖုန်း
ရှိပါသည်။ သူသည်ဟား လေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်
ပါသည်။ သညာခေါ် မိန်းမမြတ်ဆို၏ အင်္ဂါနှင့်လည်း
မြတ်စွာပါသည်။ ညီညွတ်သော လွှားကလေးများ
ခွန်၍နေပါသည်။ မျက်လုံးတို့မှာ သမင်မ၏လှုပ်
သော မျက်လုံးကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဘင်သားဝန်း
ကြောင့် ဝမ်းကပ်ပာ ခြည်းညှင်းစွာ လွှားလေ့ရှိ
ပါသည်။ [၅] လွှားသော သားပြယ်ကြောင့် ကိုယ်မှာ
အနည်းငယ်ကိုင်းနေပါသည်။ သူသည် မိန်းမပျိုများ
ကို ဖန်ဆင်းရာ ငြိစွာပင်းကြီး၏ စံနမူနာပြုယုဂ်ကဲ့
သို့ ဖြစ်ပါသည်။

၂၂

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ၏ချစ်သူသည် မိမိ၏ ချစ်သူနှင့် ကင်းကွာနေခြင်းကြောင့် စက္ကဝါက် ငှက်ပင်၏ နှိုစကားပြောနည်း နေပါလိမ့်မည်။ သူသည် ငါ၏ ငှက်ပင်မြောက် အသက်ဟု သင်သိသင့်ပါသည်။ အလွန် ပြင်းထန်သော လွမ်းဆွတ် လှ ခြင်း ဖြင့် ငတူကွင်းမှ နေရက်ဖျားစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ရရှာသော လှကလျာကလေးမှာ ဆီးနှင်းဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းခံရသော ကြာပန်းကဲ့သို့ တမျိုးတဖုံလော ဂုဏ်ပုံကို ဆောင်နေပါလိမ့်မည်။ ငါနှင့် အလား တူစွာ သူလည်း ခြားနားသော အလွင်ရှိနေပါလိမ့်မည်။

၂၃

အို-မိုးတိမ်၊ ငါနှင့် ခွဲခွါနေရပါသောကြောင့် ကျယ်ဝန်းသော သူ၏မျက်လုံးတို့မှာ ဖူးဖူးယောင် ချွံ့နေပါလိမ့်မည်။ ပူလောင်သော လက်ခြေလေထိ ခိုက်ဖန် ပျားသောကြောင့် နှုတ်ဖမ်းရောင်းချသည့် ပြောင်း၍နေပါလိမ့်မည်။ ဖဥ်းစားနေသောကြောင့် လက်ဝါးပေါ်တင်ထားသော ဂုံ၏ပျက်နှာမှာ သူ၏ ဆံပင်ပျားဖြန့်ကျံ၍နေပါလိမ့်မည်။ လခန်းကို လင်မိုး တိမ်ဖုံးလွမ်းထားသကဲ့သို့သော အနေမျိုးကို အမှန် ပင် ငတူပြင်ရပါလိမ့်မည်။

၂၄

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ၏ချစ်ဇနီးသည် ငါနှင့်အတူ ပြန်လည်ပေါင်းဆုံရန် နတ်များအား ပူဇော်ပသ၍ သော်လည်းနေမည်။ သို့မဟုတ် ကွေ့ကွင်း ရခြင်းကြောင့် ကြိုလှီသောငါ၏အသွင်ကို မှန်းဆကာ ရုပ်ပုံကိုသော်လည်း ဆွဲနေပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် သာယာစွာ တွန်ကျူးလေ့ရှိပါကော ရှေ့ချိုင့်စံ သာရကာအား “ရသကို သိသူ့သင် မိမိသခင်ကို သတိရပါ၏လော။ အကြောင်းမူ သင်သည် သူ့ကို ချစ်ခဲ့သည်” ဟုမေးနေပါလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့သော အချင်းအရာဖြင့် သင်သည် ငါ၏ချစ်ဇနီးကိုတွေ့မြင် ရပါလိမ့်မည်။

၂၅

အို-ကံကောင်းသောအဆွေ့သင်သည်ဟောင်း နှမ်းသောအဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသော ငါ၏ ချစ်သူကို လျှပ်စစ်ရောင်တွင် တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။ သူ၏ရင်ခွင်တွင် စောင်းပိုက်ထားပါသည်။ ငါ၏ အမည်ပါသော သီချင်းကို သီကျူးလိုသော်လည်း ငါ့ကို လွမ်းဆွတ်သည့် မျက်ရည်များ စိုစွတ်သော ကြောင့် စောင်းတီး၍မရပါ။ စောင်းပုမျက်ရည်များ ကိုသုတ်ကာ အကြိမ်ကြိမ်တီးသော်လည်း သူကိုယ် တိုင် စိစဉ်သော ‘ပုစ္ဆာ’ ခေါ်သံစဉ်ကို မေ့လျော့ နေပါသည်။

၂၆

အို-မိုးတိမ်၊ သူသည် လင်နှင့်တွေ့ကွင်းရသော ရက်ကြွင်းရက်ကျန်များကို ရေတွက် ပှတ်သားရန် တံခါးဘောင်တွင်ထားသော ပန်းများကို ပြေကြီးပေါ်မှာစုပုံကာ စိတ်ဝင်စားနေပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် အသဲနှလုံးသည် လင်နှင့်ပေါင်းဖော်ဖွဲ့လျော်ခဲ့သည်များကို ပြန်လည်စဉ်းစား ခံစားနေပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ လင်နှင့် ကွဲကွာနေရသော အမျိုးသမီးများသည် အများအားဖြင့် ဤသို့လျှင် အလှမ်းမြေတတ်ကြပါသည်။

၂၇

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ၏ချစ်သူသည် ငါနှင့် တွေ့ကွင်းရသောကြောင့် နေ့အခါတွင် အိမ်တွင်းမှအလုပ်ကိစ္စများလှူ၍ ညအခါကဲ့သို့ ပူဇော်လှူမည်မဟုတ်ပါ။ သူသည် ညအခါတွင် အလုပ်ကိစ္စမရှိသောကြောင့် လွန်စွာပင်ပန်း ညှိုးနွမ်းနေပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် အိုအဆွေသင်သည် ငါ၏သတင်းစကားဖြင့်စိတ်ချမ်းသာမှု ဖြစ်စေရန်အတွက် သန်းကောင်ယံအခါ အိမ်ဂေဟာပြတင်းသို့ဝင်လိုက်ပါလျှင် မြေပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော ငါ့ချစ်သူကို တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

ဇာနည်မြေ

၂၀

အို-မိုးတိမ်၊ စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းလှခြင်းကြောင့် ကြိုလှီစွာ တကိုယ်တည်းအိပ်ရာထက်၌ တဘက်စောင်းကာ အိပ်နေသော ငါ့ချစ်သူကို သင်သည် ဥဒည်းဘောင်ခြေတွင် ခက္ကွေးကလေးအသွင်တွေ့ မြင်ရပါလိမ့်မည်။ သူသည် ငါနှင့်အတူအလှိုရှိတိုင်း ကာမသုခကို ခံစားရစဉ်အခါက ညဖျားကို တမု ဟုတ်မျှ ထင်ခဲ့ပါသည်။ ငါနှင့် တွေ့ကွင်းရသော အခါသူသည် လိုရှည်လျားသော ညဖျားကို ခက်ခဲစွာ ကုန်လွန်စေရပါသည်။ ဤဆိုခဲ့သော အခြေအနေမျိုးဖြင့် သင်သည်ငါ၏ ချစ်ဖုန်းကို တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

၂၉

အို-မိုးတိမ်၊ မိုးအုံ့သောနေ့တွင် ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သောကြာပန်းသည် လန်းလည်း- မလန်းနွမ်းလည်းမနွမ်းသကဲ့သို့ ထိုအတူ အိပ်၍လည်း မပျော်၊ နိုးလည်းမမိုးသော ငါ့ချစ်သူကို သင်တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုငါ့ချစ်သူသည် ပြတင်းပေါက်ပုဝင်လာသော လရောင်ကို ငါ၏ရှေးကအသွင် ပုတ်ထင်ကြည့်နူးနေပါလိမ့်မည်။ ထိုလရောင်ကို ရှေးရှုကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် ပွေ့ဖက်လေရာ သူ့ချစ်လင် မဟုတ်သဖြင့်

မျက်နှာကို လွှဲလိုက်ပါလိမ့်မည်။ တဖန်မျက်ရည်ပြည့်လျှံသော မျက်လုံးကို ထိန်းချုပ်၍ထားရာ သူ့မမြာကုန်းပေါ်ရောက်သော ကြာပန်းလို ဖြစ်နေရရှာပါလိမ့်မည်။

၃၀

ဒဂို-မိုးတိမ်၊ ငါ၏ချစ်သူမှာ ငါမရှိသောကြောင့် ရေသက်သက်ဖြင့်သာရေချိုး ပါသည်။ သို့ကြောင့် သူ၏ဆံပင်များကြမ်းတမ်းကာ ပါးပြင်သို့တိုင်အောင် ဖျာကျနေပါသည်။ ထိုဆံပင်များကို နှုတ်ခမ်းရွက်ညွန့်ကိုပောင်ပြိုက်ဖျက်ဆီးသော ပင့်သက်လေပူဖြင့် လျှပ်ရှားပန်လျက် အိမ်ကော်ထဲတွင် ငါနှင့်ပေါင်းဖော်လို၍ မျက်ရေဥှဲသော မျက်လုံးဖြင့် အိမ်ဖျော်ရန် ကြိုးစားနေသော သူ့ကို ဖွဲ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

၃၁

ဒဂို-မိုးတိမ်၊ ခွဲခွါရသောပထမနေ့မှစ၍ပန်းကူးကို စွန့်ပယ်ပြီး နောင်ဖွဲ့ထားသောဆံထူးကို အပြစ်ဒဏ်ရက်စေ့၍ ချမ်းမြေ့သောအခါငါပင်ခက်ခဲစွာ မြေရှင်းပေးရပါလိမ့်မည်။ ထိလိုက်လျှင် နာကြိုင်လျက် ရှုပ်ပွားလှသော ထိုဆံထူးကို သူ၏လွန်စွာ ရှည်လျားသော လက်သည်းများရှိသည့် လက်ဖြင့် မကြာခဏ ဖယ်ရှားပစ်နေသော ငါ့ချစ်သူကို သင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

၃၂

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ့ချစ်သူမှာ လွန်စွာအားနည်းလျက် အဆင်တန်ဆာ ကင်းကွာပြီး နေပါသည်။ သူ၏ဖျားပြားလှစွာသော ဆင်းရဲဒုက္ခများကို အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလိုဖို့ခံစားလျက် သူ၏ သိမ်မွေ့သော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆောင်နေပါသည်။ သူ့ကိုတွေ့ပါလျှင် သင်၏မိုးရေသစ်တည်းဟူသော မျက်ရေသွန်ချလိုက်ပါ။ များသောအားဖြင့်သိမ်မွေ့သော နှလုံးသားရှိသူတို့သည် အမြဲပင် ကရုဏာ ဖြစ်ပေါ်တတ်ကြပါသည်။

၃၃

အို-မိုးတိမ်၊ သင့်မိတ်ဆွေမ၏ဖိတ်သည် ငါ့အပေါ် ဘယ်မျှစွဲလန်းနေကြောင်း ငါကောင်းစွာသိပါသည်။ ဤသို့စွဲလန်းနေခြင်းကြောင့် သူ့အဘယ်မျှ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မည်ကို ခွဲခွါစကပ်င် ငါတွေ့မြင်မိပါသည်။ ငါ၏မယားကြည်ဖြူက ကောင်းသူအဖြစ်ကို စကားကြွယ်တိုင်းပြောကြားနေသည်မဟုတ်ပါ။ ငါပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း မကြာမီသင်ကိုယ်တိုင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

၃၄

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ့ချစ်သူ၏ သမင်မ မျက်လုံးတို့မှာ
ဆံပင်များ ဖြာကျနေခြင်းကြောင့် မျက်စင်းမကွင်း
လွဲဝင်းမြင်းကို ပိတ်ကွယ်ထားပါသည်။ ထို့ပြင်
အရက်ချိုကို မသောက်ခြင်းကြောင့် မျက်လုံး၏
တင့်တယ်ခြင်းကို မေ့လျော့နေပါသည်။ အဆွေ၊
သင်သာအနီး အနားသို့ ရောက်သွား ပါလျှင်
သူ၏ ဝဲဘက်မျက်လုံး လှုပ်ပါလိမ့်မည်၊ ထိုအခါ သင်
သည် ငါးများ လှုပ်ရှား ကြခြင်းကြောင့် ကြာပန်း၏
တင့်တယ်ခြင်းကဲ့သို့ သူ့ကို ကျွေ့ပြင်ရပါလိမ့်မည်။

၃၅

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ့ချစ်သူသည် မျက်လုံး သာမဟုတ်
ပါ။ ပေါင်လည်း လှုပ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုပေါင်မှာ ငါ၏
လက်သည်း အပွတ်ကဆိပ်ကိုနှင့်လည်း ကင်းကွာနေ
ပါသည်။ ကံဖက်၍ ကြာမြင့်စွာက ဆင်မြန်းခဲ့သော
ပုလဲသွယ်ခါးတန်းကလည်း မရှိဖြစ်နေ၏။ ပေါင်း
သင်းပြီးနောက် ငါ၏ငိုဝ်နယ်ပေးခြင်းငှာထိုက်သော
လက်ဆတ်သော ငှက်ပျော့အူတိုင်သဖွယ် မြို့ရွတ်
သဏ္ဍိသူ၏ လက်ပေါင်သည်လည်း သင် အနီးသို့
ရောက်သောအခါ လှုပ်နေပါလိမ့်မည်။

၃၆

အို-ရေကိုပေးတယ်သူ၊ သင်ရောက်လာသော
အခါမှာ ငါ့ချစ်သူ အိပ်မက်နေပါလျှင် ထစ်ချုန်း
ခြင်းမပြုဘဲ ခေတ္တခဏမျှဆိုင်း၍ နေသင့်ပါသည်။
အကယ်၍ လှကလျာသည် အိပ်မက်တွင် ငါနှင့်
အတူ လည်ဘက်သည့်အခိုက်သို့ ရောက်နေပါလျှင်
သင်၏ ထစ်ချုန်းခြင်းဖြင့် သူ၏တင်းကြပ်စွာဘက်
ထားခြင်းကို မပြေသင့်ပါ။

၃၇

အို-မိုးတိမ်၊ ငါ၏ချစ်ဖုန်းကို သင်၏ရေမှန်ရေမှား
ကလေးများ ရောယှက်သော လေပြေကလေးဖြင့်
နှိုးလိုက်ပါ။ ပွင့်သစ်စမြတ်လေးပန်းပမာ တဖြည်း
ဖြည်း လှုပ်ရှားပွင့်လန်းလာပါလိမ့်မည်။ သူနိုးသော
အခါ သင်၏ဘက်သို့ မလှုပ်မယှက်ကြည့်ပါလိမ့်မည်။
ထိုအခါ သင်၏လှုပ်စစ်ရောင်ကို အတွင်းမှာ သိုမှီး
ထားပြီး လေးနက်သော ထစ်ချုန်းသံဖြင့် ထိုမာန
ရှင်အား ငါ၏သတင်းစကား ပြောကြားရပါလိမ့်
မည်။

၃၀

အို-ဘဲ အိမ်ရှင်မယ်၊ ငါသည်သင့်လင်၏ချစ်မိတ်
ဆွေဖြစ်ပါသည်။ ငါသည် သင့်လင်၏ သတင်းကို
နှလုံးသားတွင်မှတ်သား၍ သင့်ထံသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ ငါကား သတင်းပို့သူသက်သက်မဟုတ်
ပါ။ စင်စစ်လှကလျာတို့၏ ဆံထုံးကို ဖြေရှင်းရန်
အတွက် ကြိုးစားလျက်လမ်းတွင် ခရီးပန်းနေသူများ
နှင့် ပိမိအိမ်ဂေဟာကို ပြန်လိုသူများကို ချီသာ၍
နက်ရှိုင်းသော အသံဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပို့ဆောင်ပေး
သူလည်းဖြစ်ပါသည်။

၃၉

အို-မိုးတိမ်၊ ဤသို့လျှင် သင်ပြောကြားပါမူ-
သီတာဒေဝီသည် လေနတ်သားဟန်မာန်ကို တွေ့မြင်
ရသောအခါ မျက်နှာပင့်ကာ သူ၏စကားကို ခံလင့်
သကဲ့သို့ ထိုအတူ ငါ့ချစ်သူလည်း ဝမ်းသာ၊ လေး
စားလှသဖြင့် သင့်ကို ဟောကြည့် နေပါလိမ့်မည်။
သင်ပြောကြားသော သတင်းစကားကိုစိတ်ဝင်စား
စွာ ကြားနာပါလိမ့်မည်။ အို...ယဉ်ကျေးသူ၊ လင်
ယောက်ျားအရပ်တပါးသို့သွားသော မိန်းမသားတို့
သည် မိတ်ဆွေ၏ထံမှ ကြားရသော ချစ်သူ၏သတင်း
မှာ ချစ်သူနှင့် ကိုတိုင် တွေ့ရသည်တမျှ ကြည်နူး
ကြပါသည်။

၄၀

အို-အရှင် ငါ၏ တောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံ ပြီးလျှင် မိမိအား ရှေးကပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်ရန်အတွက် သင်သည် ငါ၏ချစ်သူအား ဤသို့ ပြောကြားပါအံ့- “အိုဘဲ အားနွဲ့သူ၊ သင်နှင့် ခွဲခွာ နေရသော သင့်ချစ်လင်သည် ‘ရာမဂီရီ’တောင် သစ်မီးချောင်တွင် ကျန်းမာစွာရှိပါသည်။ သူက သင်၏ ကျန်းမာခြင်းကို ပေးလိုက်ပါသည်။” ရုတ်တရက် ဘေးအန္တရာယ် ရောက်နေသူများအား ရှေးဦးစွာကျန်းမာခြင်းကို မေးခြင်းမှာ လျှော်ကန် သင့်မြတ်လှပါသည်။

၄၁

အို-ဘဲ သုန္ဒရီ၊ ရန်သူဖြစ်သော ကံကြမ္မာတား ဆီးခြင်းခံရသော ဝမ်းပို၍ အဝေးမှာနေရသော သင်၏ချစ်လင်သည် ကွေ့ကွင်း ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် ကြိုလှီ^၁ နေပါသည်။ ကာမဇောဂါ နှိပ်စက်၍ မျက်လုံး တို့တွင် မျက်ရည်ပူများ ပြည့်လျှံ နေပါသည်။ သင်နှင့် ပေါင်းဆုံရန်ကြိုးစားတိုင်း ရှည်လျားစွာ သက်ပြင်းချလျက် သူသည် သင်၏ အခြေအနေကို လည်း ကိုယ်ချင်းစာကာ ဤအခြေအနေမျိုးပြန်နှံ့ နေသော သင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို တွေးဆနေပါသည်။

၄၂

အို-ဘဲ အားနဲ့သူ့ သင်၏ချစ်လင်သည် ရှေးအခါက ဖိတ်တွေများ ရှေ့တွင် ပြောနိုင်သောစကားကို လျက်-သင်၏မျက်နှာကို တွေ့ထိလိုခြင်းစသောအာသာရမ္မက်ကြောင့် သင်၏ပါးနားမှာကပ်၍ ပြောခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ နား၏အရာကိုလွန်သောမျက်စိအရာဖြင့်ပင် မမြင်နိုင်သောသူသည် သင့်ကိုလွှမ်းမတ်ကြည့်နူးစိတ်ကူးဖြင့် စီရင်သော ပုဒ်ပဒဝါကျ ရှိသော စကားကို ငါ့ပါးစပ်ဖြင့် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

၄၃

အို-ဘဲ ချစ်လူ့ ငါသည် ‘သူ့မှာ’ နွယ်တို့မှာ သင်၏ ပါဝင်သော အဆင်းကို၎င်း၊ တုန်လှုပ်သော သမင်မ၏ ကြည့်ခြင်းမှာ သင်၏ကြည့်ရှုခြင်းကို၎င်း ၊ လရောင်မှာ သင့်မျက်နှာ၏ ကျက်သရေကို၎င်း၊ ဥဒေါင်းတို့၏ မြီးဆံဝန်းမှာ သင်၏ခံပင်ကို၎င်း၊ မြစ်ရေလှိုင်းကလေးများတွင် သင့်ပျက်ခုံးနွယ်၏ တင့်တယ်ခြင်းကို၎င်း စိတ်ကူးထင်ဟပ်၍ ကြည့်မိပါသည်။ အို-ဘဲ ဒေါသမယ်၊ သို့ရာတွင် ဘယ်အရာမှ သင့်နှင့်ထပ်တူ-ထပ်မျှမတူကြပါတကား။

စာနယ်မြေ

၄၄

အို-ဘဲ၊ ချစ်သူ၊ အချစ်လွန်သဖြင့် စိတ်ကောဇက
နေဟန် သင်၏ပုံကို 'ခါတုရာဂ' ခေါ် ခါတ်ဆေး
ဖြင့် ကျောက်ချပ်မှာရေးဆွဲပြီးလျှင် ငါ့ပုံကို သင်၏
ခြေနားမှာရေးရန် ကြိုးစားပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ
တားဆီးပရသော ပျက်ရေတို့သည် ငါ၏အမြင်ကို
ဖုံးကာ ထားကြပါသည်။ ဆိုးယုတ်သော ကံကြမ္မာ
သည် ရုပ်ပုံဖြင့်သော်လည်း ငါတို့၏ပေါင်းအုံမှုကို
ခွင့်မပြုပါတကား။

၄၅

အို-ဘဲ၊ ချစ်သူ၊ အလွန် ကြိုးစားခြင်းကြောင့်
အိပ်ခက်မြင်မက်သောသင့်ကို ငါသည် ကင်းကြပ်စွာ
ဘက်ထမ်းရန် လေတွင် လက်ဆန့် တန်းလိုက်ပါ
သည်။ ထိုအခါ ငါ့အဖြစ်ကိုမြင်၍ သနားကြင်နာကြ
သော တောစိုးနတ်တို့၏ ပုလဲတနှုံး မျက်ရေလုံး
ကြီးများကျလာသောကြောင့် အချည်းနှီးဖြစ်ရပြန်
ပါသည်။

၄၆

အို-ဘဲ၊ ချစ်သူ ဒေဝဒါရုခေါ် နတ်ထင်းပင် (ထင်းရှူး) တို့၏ ရွက်ညွန့်ဖျားကို တိုးဖောက်လာ၍ နို့နံ့သင်းသော ဟိမဝန္တာလေသည် မတောင်ဘက် မှ တိုက်ခတ်လာပါသည်။ အို-ဘဲ၊ ဂုဏ်ပြည့်သူ... ထိုလေသည်ရှေးဦးစွာ မြောက်အရပ်ကသင်း၏ကိုယ် အင်္ဂါကို ထိတွေ့လာသည်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဟူ ဆ၍ ထိုလေကို ငါ ပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။

၄၇

အို-ဘဲ၊ ချစ်သူ ရှည်လျားလှစွာသော ညဉ့်သုံး ယံကို ဟမဏမျှဖြစ်အောင် အဘယ်ပုံအမျိုးမျိုး ချုပ် ရပါမည်နည်း။ အခါခပ်သိမ်း နေပူရှိန်လည်းသယ် ပုံလျော့ရပါမည်နည်း။ အို-ဘဲ၊ လှုပ်သောမျက်စိရှိသူ ဤသို့မရနိုင်တာ တောင့်တသောဝါစိတ်ကို သည်းမ ခံနိုင်အောင် ပူလောင်သော သင်နှင့်ကျွန်းကင်းရခြင်း ဝေဒနာက ကိုးကွယ်ရာမဲ့ပြုနေပါသည်။

ခနဲနဲ

၄၈

အို-ဘဲ၊ ချစ်သူ ငါသည်များစွာသော အစီအစဉ် တို့ဖြင့် ကြံစည်၍ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် အားပေးနေ ခဲ့ပါသည်။ သို့ကြောင့် အို-ဘဲ၊ ကလျာဏဝီသင်လည်း စိုးရိမ်ပူဆွေခြင်းမဖြစ်ပါလင့်၊ ဘယ်သူမျှအမြဲတစေ အလွန်အမင်းချမ်းသာခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်နေမည် မဟုတ်ပါ။ ဤသူခ- ဒုက္ခ တို့သည် လှည်းဘီးစက်ကဲ့သို့ ထက်အောက်လည်နေပါသည်။

၄၉

အို-ဘဲ၊ ချစ်သူ မိသျှင်မြတ်စွာဘုရား မြေနင်း အိပ်ရာပေါ်မှ ထသောနေ့တွင် ငါ၏ အပြစ်ဒဏ် နောက်ဆုံးရက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် ကြွင်းကျန် သော လေးလတို့ကို မျက်လုံးမှိုတ်၍ ကုန်လွန်ပေးပါ လော့၊ ထိုနောက်ငါ့ကိုသည် စိတ်ကူးယားကြသည့် အတိုင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော အလိုဆန္ဒကို ဆောင်း ဥတုအခါ လရောင်ဖြာသော ညဉ့်ဦးယံတို့တွင်... အားပါးတရ ခံစားကြပါစို့။

စာနယ်ဇင်း

၅၀

အို-ဘဲအားနွဲ့သူ သင့်လင်သည် ဟဖန်ငါ့အား
 ပြောကြားလိုက်ပါသေးသည်။ ‘အို-ဘဲချစ်သူ ခွဲခွါ
 ရေးမတိုင်မီ ရှေးအခါက အိပ်ရာပေါ်တွင်သင်သည်
 ငါ(ယက္ခ)၏ လည်ပင်းကိုဘက်လျက် အိပ်ပျော်နေ
 မှ ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ ဝိုက်ပေးပါသည်။
 အကြိမ်ကြိမ်မေးလေမှ သင်ကငါ့အား ‘ဟင်-လူ
 ပွေကြီး သင်အကြောင်း မိန်းမ တယောက်နှင့်ပွေ့
 လျော်နေကာ ငါအိပ်မက်မှာ တွေ့ရတယ်....’ဟု
 ပြုလျက်ရှက်ရှက်နှင့် ပြောပါသည်.... ဟူသတည်း။

၅၁

အို-ဘဲ သမင်မမျက်လုံးရှင် ဤလို တင်ထင်ဘိမြင်စေ
 ခြင်းဖြင့် ငါ၏ကျန်းမာစွာရှိခြင်းကို သိနိုင်ပါသည်။
 လူတို့ပြောစကား (ကောလာ-ဟလ)ဖြင့် ငါနှင့်
 ပတ်သက်၍ အမင်္ဂလာ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းအ
 ပေါင်းကို ယုံမှားနေဘွယ်မရှိပါ။ အချိန်ကာလကြာ
 မြင့်စွာ ခွဲခွါနေရသဖြင့် အချစ်ပေါ့နေလိမ့်မည်လား
 ဟုလည်း မတွေးသင့်ပါ။ စင်စစ်မှာ မခံစားရဘဲထား
 ခြင်းကြောင့် အချစ်တို့မှာ အစိုင်အခဲကြီးသဖွယ်စုပုံ
 နေပါသည်။

စာနယ်မြေ

၅၂

အို-အဆွေမိုးတိမ် ပထမဆုံး မခွဲစားဘူးခွဲရသဖြင့် အလွန်ဒုက္ခရောက်နေပါသော ငါ့ချစ်ဇနီးကို ဤသို့ လျှင် သတင်းစကား ပြောကြားပါဘိ။ ထိုနောက် မျက်စိသုံးလုံးရှိသော သိဝဏ် နွားလားကြီးတောင် ထွတ်ကို တူးဖွဲ့ထားသော ‘ကေလာသ’ တောင်မှ လျင်မြန်စွာ သင်ပြန်ခဲ့ပြီး ငါ့ချစ်ဇနီးပေးလိုက်သော အမှတ်အသားနှင့်တကွ သတင်းစကားကို ငါ့အား ပြောကြားခြင်းဖြင့် သင်းခွေပန်းတမျှ သိမ်မွေ့သော ငါ့အသက်ကိုစောင့်ရှောက်ပါ။

၅၃

အို-မြတ်သောသူ ငါ၏တိစ္ဆာများကို ပြီးမြောက် အောင်ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ပြီးပါပြီ လား။ တုဏှိဘာဝေ-ဆိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်ခံ ငြင်းကြောင့် ငါသည် သင်၏ တည်ကြည်မှုကို တွေ့ တွေ့ရာပေ မစဉ်းစားဝံ့ပါ။ အကြောင်းမူ သင်သည် တောင်းခံပါလျက် တစုံတရာ ထစ်ချန်း ပြန်ကြား ခြင်းမပြုဘဲ ဣလွှားငှက်များအား မိုးရေပေးခဲ့ပါ သည်။ သင့်မြတ်လှပေ၏။ ဟောင်းပန် သူတို့အတွက် အလိုရှိသောအကျိုး ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးခြင်းသည်သာလျှင် သူမြတ်များ၏ ဟု ပြန်မြင် ကြား အဖြေစကားဖြစ်ပါသည်။

၅၄

အို-ရေကိုပေးတတ်သူ သင်ကဲ့သို့ ထိပ်တန်းသံ
 တဝန် (ဒူတ)အား ငါ၏သတင်းစကား မှာကြား
 ရသည်မှာ မသင့်လျော်ပါ။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေရင်း
 ဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ မသင့်လျော်သောဤသတင်း
 စကားများကိုယူဆောင်ပေးပို့ ပြန်ကြားရန် မှာကြား
 ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပြီးနောက် သင်လိုရာသို့လှည့်
 လည်သွားပါလော့။ သင့်အား သင်၏ချစ်တွေ့ လျှပ်
 စစ်မေနှင့် တခဏမျှ ငါ့ကဲ့သို့ မကွဲမကွာ ပါစေနှင့်
 ဟု ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလိုက်ပါသည်။

မေဃဒုတ နောက်ပိုင်း ၅၄-ပုဒ် စကားပြေပြီး၏။

မေ့စားခဲ့တဲ့ အစုပတ်ပဲရိုင်း အလင်္ကာ
ဦးစောင့်ဇင်

၁

တယောက်‘ယက္ခ’၊ ကိုယ်ကိစ္စမှ
 ယွင်းခူသည်ဟု၊ ချစ်ရည်ဥနှင့်
 ဝေးပူဖိုလော၊ တနှစ်တာပျ
 ခံရှာမျက်မာန်၊ အရှင်ဒဏ်ကြောင့်
 စွမ်းအန်ကွယ်ပ၊ အားလျော့ချလျက်
 ‘ဇနကာသမီး’၊ သုံးချိုးပြီး၍
 စီးကျသန့်စင်၊ စမ်းရေရှင်နှင့်
 သစ်ပင်ခက်လက်။ ခိုလှုံချင်းရှက်လျက်
 တခဲနက်မျှ၊ ဖုံးအုပ်ကျသည်
 ‘ရာမတောင်ဝှမ်း’၊ ကျောင်းသင်ခမ်း၌
 ညှိုးနွမ်းဗျာပါ-သွားနေရှာ၏။

စာနယ်မြေ

၂

ချစ်အေးလိုက်သူ၊ ‘ယက္ခ’မူကား
 ကြင်သူကင်းလွတ်၊ ခွန်အားပြတ်၍
 လက်ဝတ်လျော့ကျ၊ ထိုတောင်မ၌
 လ၊အတန်ကြာ၊ နေ့ဖွဲ့ပါ၏
 ‘နှယ်တာကြကင့်’၊ စကုလတ်က
 ကောင်ထွတ်-တောင်ဂှမ်း၊ ဖုံးအုပ်လွှမ်းလျက်
 စွယ်ရမ်းခုန်ပေါက်၊ မြေကိုပေါက်သား
 ဆင်ပေါက်အသွင်၊ ဝိုးကိမ်မြိုင်ကို
 ရှုမြင်ပါရ လောသကည်း။

၃

‘မင်းထက် မင်း၏’၊ ကျွန်ရင်းသူရဲ
 မျက်ရေတွဲလျက်၊ ကြေကွဲဘွယ်ဆင်
 မိုးတိမ်ပြင်၏၊ ရှေ့တွင်တာရှည်
 အနိုင်တည်လျက်၊ ကြံစည်စဉ်းစား
 ‘ဤမိုးသားကို
 မြင်ငြားဘိမူ၊ ချမ်းသာသူပင်
 ဝေဆုလွင့်ပါး၊ စိတ်ထွေပြား၏
 နှုထွားချောညက်၊ လှမျိုးသက်နှင့်
 လည်ဘက်မကွာ၊ နေလိုပါလျက်
 တရွာတမြို့၊ ကံဖယ်ပို့က
 မည်သို့ဆိုဘွယ် ရှိမည်နည်း’

၄

ထိုယက္ခသည်၊ ဆန်းစနံကာ၊
 နိုးလေမါသော်၊ ကြင်ယာချောညက်၊
 စိတ်မပျက်ဝဲ၊ အသက်ရှည်လို၊
 မိုးတိမ်ညိုဖြင့်၊ ထိုထိုသတင်း၊
 ဂျန်းမာခြင်းကို၊ မောင်နှင်းလိုလှ၊
 လန်းလတ်လွသည်၊ ပွင့်စတင့်ဆန်း၊
 လက်ထုတ်ပန်းဖြင့်၊ ရည်မှန်းဆက်တင်၊
 နှုတ်သီလွင်ဖြင့်၊ အရှင်လာခြင်း၊
 ကောင်းလေမင်းဟု၊ ကြိုသင်းချိုချို-ခွန်းစဆို၏။

၅

အနိုးနှင့်လေ၊ နေချောင်ရေတို့၊
 လေးထွေပေါင်းအို၊ မိုးတိမ်မှိုကာ၊
 ဘယ်ပုံလေဟိ၊ သက်ရှိတို့သာ၊
 စွမ်းဆောင်ရာသည်၊ ကြားမှာပေးပို့၊
 ဆောင်းပါးထိုကား၊ မည်သို့လေလား။
 ပျာပျား၍၊ ခွဲခြားပရ၊
 ထိုယက္ခသည်၊ လေပယ်ပါး၊
 ခုတ်တွား၏၊ မြားနတ်သွယ်နှံ၊
 စူးဝင်ခွဲမှု၊ သက်မဲ့-သက်ရှိ၊
 ပကတိဖြင့်၊ သတိချွတ်ယွင်း-ဥာဏ်လွတ်တင်း၏။

၆

ဘုံသုံးခွင်ဝယ်၊ ကျော်ထင်တန်ခိုး၊
 ကြာဘက်မိုး၏၊ အမျိုးနွယ်ဝင်၊
 မိုးတိမ် သင်ကား၊ ရုပ်သွင်ခန်းခန်း၊
 အံ့ဘုန်းကို၊ ဖန်ဆန်းနိုင်ခြင်း၊
 သိကြားမင်း၏၊ ကျွန်ရင်းလည်းမည်၊
 သိရသည့်ကြောင့်၊ ကံဖည်ကွက်လွေ၊
 ဟားသက်ဆွေနှင့်၊ ပေးမြေခြားရ၊
 ကျွန်ယက္ခသည်၊ ခယသင့်မှာ၊
 ဟောင်းပန်တွာ၏၊ ဂုဏ်ဝါကြွယ်သား၊
 သူမြတ်များ၌၊ ဝတ်တွားပါရ၊
 ချည်းနှီးကလျှင်၊ ပြတ်လှသေးပါ၊
 သူယုတ်လာ၌၊ လိုရာအကျိုး၊
 စုံပြည့်ပြီးလည်း၊ မြတ်မိုးဟနာ-မရှိရာတည်း။

၇

မိုးရေပေ၌ အိုမေဃာ
 သောကဖြင့်ပွေ-သောဘူဇောကို
 အက္ခေဟယ်မ၊ စောင့်ခွဲလှ၍
 ဇနရင်းရှင်၊ မျက်မာန်ဝင်၍
 ချစ်ကြင်ခွဲရ၊ ‘ဝါယက္ခ’၏
 ပို့သစရာ၊ ‘သဝဏ်လွှာ’ကို

သက်လျာထံပါး၊ ဆောင်ယူပါးလော့
 မြှီနားမြေသည်၊ ပန်းဥယျာဉ်၌
 မင်းယဉ်‘သိဝ’၊ ဦးထိပ်လမှ
 ဆန်းစယုန်ရည်၊ ဘော်ငွေခြည်ဖြင့်
 လင်းကြည်ရောင်လွ၊ ‘မင်းယက္ခ’တို့
 ဋ္ဌာနစံရာ၊ ‘အလကာ’သို့
 မကြာဆောလျင်-သွားစေချင်၏။

၀

ကောင်းကင်ခရီး၊ လေယဉ်စီး၍
 ထံနိုးတက်လာ၊ သင်တိမ်လွှာအား
 တရွာသွားနေ၊ ချစ်လင်ဆွေတို့
 ပြန်မလမည့်ရက်၊ မြော်လင့်ချက်ဖြင့်
 ပင့်သက်၅။ ငင်၊ လှကြေးမျှင်တို့
 ဆံပင်ကိုင်မ၊ ပူကြောင့်ကြဖြင့်
 ၅။ ကြမည်ပင်၊ မိုမ်းတိမ်သင်လျှင်
 ကောင်းကင်တခွင့်၊ ဖုံးအုပ်လင့်က
 ငါနှင့်-မတူ၊ လွတ်လပ်မှုကား
 ချစ်သူကင်းကွာ၊ လှကလျာကို
 ဘယ်မှာ လျစ်လျူ-နိုင်အံ့နည်း။

၉

သင့်လျော်လေပြည်၊ ညှင်းညှင်းသည်လည်း
 ပွင့်ရည်မွှေးမွှေး၊ ဆောင်ပင့်သွေးလျက်
 အေးအေးကြူကြူ၊ သင့်ကိုမြို့လိမ့်၊
 မာန်မူကြွတက်၊ မိုးဆွေငှက်လည်း၊
 လက်ဝဲရပ်ကို၊ ကပ်မှီခိုလျက်၊
 သံချိုသီချင်း၊ နားတော်သွင်းလိမ့်၊
 မိမ်းမင်းချစ်ဆွေ၊ မျိုင်းငှက်တွေလည်း။
 သန္ဓေယူပွဲ၊ ကောင်းကင်ထဲ၌၊
 ဖျံ့ဝဲကာပ၊ ဖွဲ့ရှက်ကြလျက်၊
 အလှူရှုမြင်၊ မိမ်းတိမ်ရှင်ကို၊
 ပျော်ရွှင်ခစား- ပေလိမ့်မည်။

၁၀

ဘယ်နေ့ဘယ်ခါ၊ ချစ်သူလာလိမ့်၊
 မြော်ကာနေရက်၊ လက်ချိုးတွက်၍၊
 အသက်ရှင်ခန၊ နောင်ကြင်မေကို၊
 အဆွေမိုးမင်း၊ မှန်မယွင်းလျှင်၊
 ထင်လင်းတွေ့ကာ ပြောရပါအံ့၊
 ချစ်ရောက်စွ၊ သဘာဝ၌၊
 ဆထက်ကရွာ၊ လှကလျာတို့၊
 ကြမာဖန်တည်း၊ ချစ်ဘော်နည်းက၊
 ဖြုတ်ချည်းကြွေလွင့်၊ ကျေစေမင့်လည်း။

စာနယ်ဇွင်

ပန်းပွင့်အလား၊ နှလုံးသားကို၊
 သက်ထား ခုလျှင် ပြန်လိမ့်ထင်သည့်၊
 မြော်မြင်အာသာ၊ ခိုင်အညွှာသည်၊
 တွဲကာမ ကြွေ- တွယ်လျက်နေ၏။

၁၁

သီးပွင့်ပွားတိုး၊ မြေအကျိုးကို၊
 သည်ပိုးဖြောဖြော၊ နားဝင်သာသား။
 ကြေညာမြိမြိ၊ သင့်ချုန်းသံကို၊
 ကျံကျံ ကြားရ၊ မာနသဟု၊
 ကန်လှသာယာ၊ သွားလိုရှာသည်၊
 ဟင်္သာငှက်မင်း၊ ဘော်တသင်းတို့၊
 ကြာရင်းရိက္ခာ၊ ယူဆောင်ကာဖြင့်၊
 ကေလာသတိုင်၊ ကောင်းကင်မြိုင်လျက်၊
 မြိုင်မြိုင်သွားဘော်—တူပျော်ပျော်တည်း။

၁၂

သုံးခွင်လောက၊ ရိက္ခတ်ခသည်
 ‘ရာမအရှင်’၊ ခြေတော်တင်၍
 ဖြူစင်မြတ်မြင့်၊ စွင့်ရရှင်ဖြင့်
 ဆင့်ဆင့်ထင်ပေါ်၊ အဆွေတော်ဟု
 သုံးဘော်ကြောင်းရာ ဤတောင်သာကို

ကောင်းစွာလွှမ်းတက်၊ နမ်းစုပ်ဘက်၍
 နှုတ်ဆက်လေပါ၊ မိုးချိန်ခါတိုင်း
 သင်လာပေါင်း၍၊ ပျော်ရွှင်မွေ့လျက်
 မတွေ့သည်မှာ၊ ကြာတောင့်ကြာမှ
 ပေါ်လာသည့်တူ၊ မျက်ရေပူကို
 သည်းအူဆွတ်ဆွတ်၊ ဖြိုင်ဖြိုင်လွှတ်၍
 ကြင်ညွတ်ပြီကာ-နေ့လေရှာ၏။

၁၃

ရေကိုပေးတတ်၊ အို- မိုးနတ်
 တံညွှတ်မြောင့်သား၊ ငါပြောကြားမည်
 သင်သွားစရာ၊ ခရီးသာကို
 ဦးစွာမှတ်သား၊ ထိုနောက်ခြား၍
 နားဖြင့်သောက်ရာ၊ လွှမ်းသူ့စာကို
 ကြားနာပါစမ်း၊ ခရီးလမ်း၌
 ရိန္နဲလေးသော်၊ တောင်ထွတ်ပေါ်တွင်
 ခြေတော်ချနေ၊ အပန်းဖြေလျက်
 စမ်းရေပြည့်ဝန်း၊ အားသစ်သွန်း၍
 ဝမ်းပန်းတသာ-သွားရပါအံ့။

၁၄

လေအယဉ်သည်၊ တောင်စဉ်တောင်ထွတ်၊
 ဝန်းရှက်ပတ်၍၊ တိုက်ခတ်ဆော်လာ
 ဤအရာကား၊ ဘဇာလေဟု
 မြော်ကြည့်ရှုသား၊ လူမှုရေးရာ
 မလည်ရှာသည့်၊ ကညာနတ်မယ်
 ‘သိဒ္ဓန္ဓယ်’တို့၊ အံ့ဘွယ်ရှုမြင်
 မိုဗ်းတိမ်သင်သည်၊ လန်းရှင်စိမ်းပြာ
 ဤနေရာမှ၊ အာကာလမ်းခွင်
 ‘ရပ်မောင့်ဆင်တို့၊ ပိတ်ပင်ဟော့ရမ်း
 နှာမောင်းသွမ်းကို၊ ကြိုးပမ်းဖယ်ခွါ
 မြောက်သို့သာလျှင်၊ ခုန်ကာပျံသန်းပါတော့လေဉ္စ။

၁၅

ရတနာနှစ်၊ ပေါင်းစုဖြစ်သို့၊
 ထွန်းသစ်ထင်လျား၊ တောင်ပို့ဖျားမှ
 သိကြားလင်းလေး၊ သက်ထင်ရေးဖြင့်
 ရောထွေးရှက်နှောင်၊ သင့်ကိုယ်ရောင်သည်
 ပုံဆောင်ဖန်သ၊ ဝေါပါလဟု
 ဗိသဏုမောင်၊ ညှိမောင်းရောင်လျှင်
 ဒေါင်းတောင်စိုက်သွယ်၊ လွန်သပ္ပာယ်သို့
 ဆန်းကြယ်ပြုံးပြက်၊ ရောင်စုံလက်၍
 ရှေးထက်လှဆန်းမည်တကား။

၁၆

အားအင်ထုတ်ကြွေး၊ လယ်လုပ်ကျီးသည်
 သင်မှီးနှင့်ဘက်၊ ဖပ်ယုံဥ်ဆက်၍
 နှစ်သက်ရှုန်းစိုး ဖွဲ့ အိပျိုသား
 ပင်ကိုယ်ချစ်ဖွယ်၊ တောသူမယ်တို့
 ဝင်းကျယ်မျက်လုံး၊ ပေါင်းစုရုံး၍
 သောက်သုံးချစ်ခင်၊ မိုမ်းတိမ်သင်သည်
 ဆောလျင်ပျံ့သင်း၊ ကုန်းလယ်ကွင်းသို့
 သက်ဆင်းရွာပက်၊ တဖန်အက်၍
 ပြောက်ဘက်သို့သာ- သွားလေဂါလော။

၁၇

အမြဲကုဋ၊ တောင်တော်မသည်
 မီးခစဉ်ခါ၊ မိုးရေဖြာလျက်
 ရွာသွန်ငြိမ်းချမ်း၊ ကြွေးခံတမ်းကြောင့်
 ညှိုးနှမ်း၍လာ၊ သင်တိမ်လွှာကို
 တောင်းစွာထိပ်ထက်၊ ချိုရွက်မည်သာ
 ကိုယ်ထံလာသား၊ ကြမ္မာယွင်းသွေ
 ချစ်မိတ်ဆွေအား၊ ပြုပေခဲ့ဘူး
 ကျေးဇူးငဲ့ကာ၊ ထောက်ထားညွှာ၍
 မျက်နှာမလွဲ၊ လူစဉ်းလဲပင်
 ကုမြိမဖောက်၊ မြင့်မောက်ဂုဏ်ဝါ
 ထိုတောင်သာသည်၊ ဘယ်မှာဆိုဘွယ် ရှိမည်နည်း

စာနယ်မြေ

၁၀

သစ်သီးမှည့်ရောင်၊ ထိန်ပြောင်ဝါညက်
 တောသရက်မြင့်၊ ဝန်းရွက်တောက်လောင်၊
 ‘အမြဲ’တောင်သို့၊ ဆံ့ရောင်ညိုဝင်း
 သင်မိုးမင်းသည်၊ တက်လျှင်းဘောဝယ်
 ‘ဝသုန်’ဝယ်၏၊ အလယ်ထိပ်တွင်
 ညိုရောင်ဆင်လျက်၊ ပန်းကျပ်ပတ်ချာ
 ဝင်းဝင်းဝါ၍၊ အာသာဗွေ့ထု
 ‘သားမြတ်ပုံ’ကို၊ တူစုံစံပယ်
 နတ်မောင်မတ်တို့၊ ဆန်းကြယ်ရှုပေ
 ခိုက်အခါသို့၊ ရောက်ပါပေလိမ့်မည်။

၁၉

မုဆိုးသားငယ်၊ ဇနီးဘယ်တို့
 စံပယ်စည်းစိမ်၊ ချုံနှယ်အိမ်မြင့်
 ရစ်လိမ်သာတွ၊ ဟိုတောင်မ၌
 ခေတ္တနားနေ၊ အပန်းဖြေလျက်
 မိုးရေရွာသွန်း၊ ပေါ်သည့်ဝန်ကြောင့်
 လျင်မြန်သောအား၊ ဆက်လက်သွားက
 ကျောက်သားကျောက်ခဲဆောင်၊ ကုန်းမြောင်တွေလာ
 မညီသာသည့်၊ ‘မိနွှာတောင်ခြေ
 စီးတွေတွေတည့်၊ ‘ရေဝါ’မည်သာ
 ‘နုပွဒါ’ကို၊ တန်ဆာဆင်ယင်
 အရေးထင်သည့်၊ ဆင်ကြီးပေသွဂ္ဂပေလိမ့်။

၂၀

လေးလန်ရေဝန်၊ ဖျေးအန်သွန်သည်
 တိမ်မွန်ချစ်ဆွေ။ တောဆင်တွေ၏
 ‘မှ’ရေ’သင်းနေ၊ ချိုသပြေဖြင့်
 ရေဟုန်ဆီးကာ၊ မြစ်ခရသာကို
 သောက်ကာသွားခြေ။ ဝမ်းပြည့်နေ၍
 လေပြေဆော်ပင့်၊ သင့်ကိုလွှင့်လည်း
 မလွှင့်နိုင်ပါ။ လှုပ်သည်မှာကား
 အကာပင်တည့်၊ အနှစ်ပြည့်က
 မတ်တည့်မွေ့သိမ်၊ ခန့်တည့်ငြိမ်၏။

၂၁

သားငှက်မည်သာ၊ သရက်ီတို့
 ထောင်ကာတချို့၊ ဝတ်မှုန်တို့ဖြင့်
 စိမ်းညိုရောင်သန်း၊ ‘မအူပန်း’ကို
 ရှင်လန်းမြင်ရ၊ ကမ်းစပ်စတွင်
 မဆွဖူးသော၊ ခိုင်ငှက်ပျောကို၊
 ရှင်မောအာသာ၊ စားကုန်ပါလျက်
 ဟေမာမဆံ့၊ ကြိုင်လှိုင်ပျံ့သည်
 မြေနံ့သင်းသင်း၊ ရှုရခြင်းဖြင့်
 ဆောင်နှင်းမိုးရေ၊ ဖွဲဖွဲစွေသည်
 ချစ်ဆွေနတ်မွန်၊ မိုးတမန်ကို
 ကေနိလမ်းစ ညွှန်ကုန်ကြအံ့။

၂၂

ပြောပုံပရောဂ်၊ ဝိုးရေပေါက်ကို
 သောက်မှုလိမ်မာ၊ ငှက်မိုးစာကို
 ကြည့်ကာနေယင်း၊ ဗျိုင်းတသင်းတို့
 ခင်းကျင်းပျံလာ၊ ဟိုယံ့ကြင်ယာကို
 ညှန်ကာတွက်ပြီ၊ နတ်သိဒ္ဓတို့
 သံပယုဒစုံ၊ သင်တမ်းကြီးက
 နှလုံးတုန်ကာ၊ လှပလာယုတို့
 ထိပ်ပြာပွေ့သက်၊ ခံရချက်ကြောင့်
 မိုးသက်နတ်မောင်၊ ချစ်ကျိုးဆောင်ဟု
 ထူးနှောင်မေတ္တာ-တိုး၍လာလိမ့်။

၂၃

မိုးသုံးနတ်တိမ်ဇွေ၊ အိုအဆွေ
 နောင်ကြင်မေတွက်၊ အမြန်ထွက်၍
 သွက်သွက်သွားလို၊ သင်တိမ်ညိုအား
 ရှုန်းစိုလတ်လန်း၊ လက်ထုတ်ပန်းဖြင့်
 ထုမူန်းဖြာဖြာ၊ တောင်တို့မှာ၌
 မြင့်ကြာကာလ၊ မြင်ယောင်လှ၏
 ချစ်စလွန်ပြင်း၊ မျက်ရေဝင်းလျက်
 မျက်ကွင်းဖြူနု၊ ဥဒေါင်းကွေလည်း
 အိုးဝေသံချို၊ လောကွတ်ပိုလျက်
 ကြိုဆိုသီချင်း၊ ဧည့်ခံလျှင်းလည်း
 မိုးမင်းလျင်စွာ- သွားသင့်ပါ၏။

၂၄

ဒသရဏ၊ ဒေသရပ်ပါး
 သင်ရောက်သွားက၊ ဖူးဖျားပွင့်လန်း
 ဆပ်သွားပန်းဖြင့်၊ ထုံမွှန်းရှက်ရံ
 ဥယျာဉ်ခြံလည်း၊ ဝင်းစံဖြူပျော့
 ဖျော့ကော့ရောင်ထင်၊ ရွာသစ်ပင်လည်း
 ဒိမ်ပွင့်စားငှက်၊ သိုက်အုံရှက်၍
 ပြည့်နက်ကာနေ၊ တောဝနေလည်း
 သပြေမှည့်ရောင်၊ ထွန်းပြောင်ဝင်းပ
 ငှက်ဟံသလည်း၊ ခေတ္တနားနေ
 သာမျိုးတွေကို၊ အဆွေတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

၂၅

ဝန်းကျင်မျက်နှာ၊ ဝိဒိသာဟု
 ကြေညာမည်ရ၊ ထိုဒေသ၏
 ဌာနမြို့တော်၊ ရောက်သော်ခဏ
 လောကအတွေ့၊ ဘုံခလေ့ဖြင့်
 မွေ့ရမည်သာ၊ အကြောင်းမှာမူ
 ရသာချိုမြ၊ လှိုင်းအိကြသည့်
 ဝေဠဝတီ၊ မြစ်နဒီကို
 ကြနံညီဆုံပြည့်၊ မျက်လုံးလှည့်သည့်
 မယ်၏နှုတ်ခမ်း၊ စုတ်ယူနင်းသို့
 မြစ်ကမ်းထိပ်မှ၊ ချန်းသံမြဲနှင့်
 ဝစ္စာသောက်ရပါလိမ့်မည်။

၂၆

ထိုဒေသတွင်၊ ခေတ္တံ့နားနေ
 အပန်းဖြေတို့၊ ခိုင်ဝေလှဆန်း
 မအူပန်းဖြင့်၊ လန်းလန်းပြီးဝေ
 မိုးတိမ်ဆွေနှင့်၊ နှစ်ထူပေါင်းရ
 * ကြက်သီးထသို့၊ နီးစ မည်သာ
 တောင်သေလာ၌၊ နားပါတော့ဆွေ၊
 ထိုတောင်ခြေတွင်၊ ရှေ့မြီတန်ထူ
 ပြည့်တန်ဆာတို့၊ ကာမဂုဏ်နို့
 ထုသင်းပျံ့လျက်၊ ပဆံ့လှိုင်ကြ။
 ကျောက်ဆောင်ဂူဖြင့်၊ မြို့သူ-မြို့သား
 လူငယ်များ၏၊ ပျိုထွားတက်ကြ
 သဘာဝကို၊ ဖော်ပြထင်စွာ တည်နေပါ၏။

၂၇

ထိုမှတထွေ၊ အပန်းပြေက
 တောင်ခြေရပ်၊ မြစ်ကမ်းစုံ၌
 သင်းထုကြိုင်လှိုင်၊ ဇွန်ပန်းမြိုင်ကို
 ဖြိုင်ဖြိုင်ထိုနှစ်၊ မိုးရေသစ်ဖြင့်
 သွန်းလှစ်ပြီးလျှင်၊ ပါးနှစ်ပြင်တွင်
 စီးသွင်ချွေးစ၊ သုတ်လိမ်းရ၍
 နားကဆင်မြန်း၊ ကြာညိုပန်းလည်း

* (တောင်အမည်)

မလန်းတော့ချေ၊ ပန်းခူးနေသည့်
 များတွေကညာ၊ သွဗျက်နှာကို
 ဟိင်လွှာတိမ်ထွေး။ အရိပ်အေးဖြင့်
 အုပ်ပေးလေလျက်၊ တကွနက်လျှင်
 မိတ်ဆက်ပြီးကာ-သွားလေပါလော့။

၂၀

ပြောက်သို့တန်းတန်း၊ သင်ကြမြန်းမည့်
 လမ်းပန်းမှာလေ၊ သောင့်ပါချေလည်း
 ‘ဥဇ္ဇေနီ’ခေါ်၊ ဟိုမြို့တော်၏
 ထွန်းပေါ်ခေါင်ချင်း။ ဘုဆောင်တွင်းသို့
 မြော်တင်းစက္ခု၊ မကြည့်ရှုပဲ
 သွားမှုမမ္မယ်၊ ဟိုမြို့လယ်တွင်
 လျှပ်နှပ်ရောင်လွင်း၊ ခြမ်းသံမှမ်းက
 ကြောချမ်းကွန်ရှပ်၊ မျက်တောင်လှုပ်သား
 လှချုပ်မှုကြွယ်၊ မြို့ဘူဝယ်ကို
 ဝင်းကျယ်မျက်လုံး၊ လဲလဲပြုံးဖြင့်
 ညွတ်ရုံးသာယာ၊ သွေမိပါက
 လူ့ရွာသို့သွား၊ သင်မိုးသားသည်
 သနားစရာ-ကံဆိုးရှာလိမ့်။

၂၉

ဝိပဿနာအဆွေ၊ ဟေ...သခေ
 ‘ဥဇ္ဇေနိ’သွား၊ ခရီးကြား၌
 လှုပ်ရှားလှိုင်းသံ၊ စိည့်ညံ့ဖြင့်
 ဟံသာဘဲငန်း၊ စိလျက်ကန်းသား
 သွယ်ဝန်းဖြာဖြာ၊ ခါးတန်ဆာနှင့်
 မူရာမွေ့ညက်၊ ရှေ့ရှေ့သက်လျက်
 ဝဲ၊ ချက်ဖော်ပြ၊ အိအိရွာသည်
 ‘နိရုဗ္ဗိယ’၊ မြစ်ကညာနှင့်
 တိမ်လွှာမိုးမင်း၊ ပေါင်းဘက်လျှင်း၍
 ကိုယ်တွင်းရသာ၊ ခံစားပါလော့
 ကြောင်းရာတမူ၊ မိန်းမဟူသား
 ချစ်သူပေါ်မှာ၊ နွဲ့မာယာသည်
 လိုရာပြုရန်၊ ဦးစွာဖန်သည့်
 တောင်းပန်စကား-ဝေတကား...။

၃၀

အံထူးဘူမြောက်၊ စမ်းရေချောက်ဖြင့်
 တလျောက်ကမ်းခြေ၊ သစ်ပင်တွေမှ
 ကျကြွေလျော့လျော့၊ ရွက်ချောက်ပေါ်ဖြင့်
 ဖျော့တော့ဆောင်ဝါ၊ ဖြစ်နေရှာသည့်
 ကြောင်းရာစစ်လျှင်၊ ဝိပဿနာဖြင့်
 များဖြင့်လ၊ ရက်၊ တိုင်အောင်လျက်လျှင်

စာနယ်မြေ

ရက်ရက်စွာသွား၊ သင်ခိုဗ်းသား၏
 မယားချစ်လင်၊ ဘုန်းကံရှင်ဟု
 မျက်မြင်ပြီကား၊ နေလေရှာသား
 ဝိန္ဒူယမင်း အားနည်းခြင်းကို
 ဖိုးမင်းကသာ၊ ကောင်းမွန်စွာလျှင်
 ဖယ်ခွါနိုင်ဘိ-ဥပါယ်သိ၏။

၃၁

‘ဥဒယန-နာမ ရာဇာ
 ပုံကထာကို၊ မှန်စွာသိပြီး
 သက်ရွယ်ကြီးတို့၊ ခိုမှီးတည်ရှိ
 အဝန္တိုသို့၊ ရောက်ဘိမူကား
 ရှေးပြောကြားသည့်၊ ထူးခြားကျက်သရေ
 တက်မြီးဝေသား၊ ဂုဏ်မေ့ဖြာဖြာ
 ‘ဝိသာလာ’ကား၊ နတ်ရွာမှဆင်း
 သူခပင်းတို့၊ ကျန်ကြွင်းတုံမျှ၊
 ကုသိုလ်တို့ဖြင့်၊ နှစ်လိုဖွယ်ရာ
 စည်ပင်သာသည်၊ နတ်ရွာတစိတ်တုနိုင်းတည်း။

၃၂

ထိုမြို့တော်မှာ၊ နံနက်ခါ၌
 ‘ကြီးကြာတွေ့လီ၊ ရစ်မူးသီသည့်
 မင်္ဂလာ၊ ကြူးသံသာကို
 ရှည်စွာဆက်ဆက်၊ ပြုလေလျက်လျင်
 မွေ့ညက်ပွင့်ကြာ၊ ထုနံ့သာနှင့်
 တွဲလာဘက်၍၊ ကိုယ်အတွေ့၌
 * ချမ်းမြေ့ကြည်စေ၊ ‘သျှိုပြာ’လေသည်
 နှစ်တွေမွေ့ကြူ၊ ချစ်ရေးမူ၌
 ချောမြူကျွမ်းကျင်၊ ချစ်သူလင်သို့
 များပြင်မိန်းမ၊ ချစ်ကိစ္စကြောင့်
 နှမ်းလျရီပျင်း၊ နှမ်းနယ်ခြင်းကို
 ကြူသင်းမွှေးကြိုင်၊ လန်းစေနိုင်၏။

၃၃

ပြတင်းသာမှာ၊ ယွက်လာကြသား
 ဆံသထုခိုး၊ ရနံ့မျိုးဖြင့်
 ပြည့်ဖြိုးကိုယ်နေ၊ သင်တိမ်ဆွေကို
 ချစ်လေသောအား၊ လက်ဆောင်ပါးသို့
 ဒေါင်းများ‘က’နေ၊ ပန်းနံ့ဝေလျက်
 ယဉ်တွေစုံဖြိုး၊ ယှခေါင်မိုးတို့

* (သျှိုပရာမြစ်)

ခြေဆိုးဆေးရောင်၊ နှိုးဖြင့်ပြောင်သား
သုဆောင်လွှဲကျော်၊ ဟိုမြို့တော်၏
မေ့လျော့ကျက်သရေ၊ ရှုပါလေလျက်
များစေ့ ကွာလှမ်း၊ ခရီးကြမ်းကြောင့်
ရိနှိုင်းပျာပါ-ပယ်ဖျောက်ပါလော့။

၃၄

ရှင်နတ်မင်း၏၊ လည်ပင်းရောင်ပေ
ညိုမှောင်ပေဟု၊ ရံငွေတစ်စု
အလေးပြု၍၊ ကြည့်ရှုခံရာ
သင်တိမ်လွှာသည်၊ သုံးဖြာလောက်
လေးမြတ်မီသည်၊ စက္ကဝီမယ်လင်
သိဝရှင်၏၊ ဖြူစင်ခြေမှား
ကြာမုမြူးလျက်၊ ပျော်ကြိုးရေဝယ်
လိုမငယ်တို့၊ ကသယ်စန္ဒန
သင်းယုမြဲသား၊ ဝန္တဝတီ
မြစ်ညာဆီမှ၊ တီတိတွဲတွဲ
လေပြည်သို့လျက်၊ ယိမ်းနှံ့နေရာ
ဥယျာဉ်သာသို့၊ ဆော့စွာအဆွေသွားပါလော့။

၃၅

ခရုတုံဆောင်လာ၊ ဇိုမ်းဒေဝါ
မဟာကာလ၊ နန်းသာစွသို့
မကျချိန်တွင်း၊ ရောက်တုံလျင်းလည်း

နေမင်းရောင်ပွန်၊ မျက်စိဝန်ကို
 ကျော်လွန်ကာမျှ၊ ဆိုင်းသင့်သွ၏
 သိဝကိုယ်တော်၊ ဂုဏ်ကိုဖော်သည်
 ပူဇော်ချိန်ခါ၊ ညသည်းဘာ၌
 သံဝါကျင်းကျင်း၊ စည်သံညှင်းက
 မိုးမင်းဒေဝါ၊ နက်နဲလှလျှင်
 ချန်းပါရကျိုး- စုံပြည့်ဖြိုးလိမ့်....။

၃၆

ထိုဌာန၌၊ ခြေကြွမ်းပာ
 ဖန်ခါခါလျှင်၊ တင့်စွာလှုပ်ရှား
 ကခုန်ငြား၍၊ ခါးကြိုးတန်ဆာ
 မြည်သံသာနှင့်၊ ရတနာသွယ်သွယ်
 အရိုးလယ်၌၊ ဂျယ်လှယ်ဆင်ဟပ်
 သားမြီးယပ်ကို၊ လက်ကြပ်မှာဆင့်
 နွမ်းလျကျင်သား၊ ‘နတ်ဝင်ပျိုမေ
 လှလွန်းကော့ကို၊ လက်ခြေသည်းနာ
 ချမ်းသာပေသည့်၊ ဦးစွာဖြာကျ
 မိုးပေါက်ရ၍၊ မေဃသင့်ဝယ်
 ပိတုန်းသွယ်သို့၊ ချစ်ဖွယ်တမျိုး-မျက်စောင်းထိုးလိမ့်။

၃၇

ထိုပြင်နောက်မှ၊ ကပွဲစသော်
 ပွင့်လှတင့်ဆန်း၊ ‘လယ်ခေါင်ရန်း’သို့
 နီမြန်းသွေးယောင်၊ ဆည်းဆာရောင်ကို
 ယူဆောင်ကာပ၊ သင်မေဃသည်
 မြင့်ထသွန်းသွန်း၊ လက်ရုံးတန်းသို့
 စိမ်းလန်းရှင်ရှင်၊ တောသစ်ပင်ကို
 ဝန်းကျင်ပတ်ချာ ဖုံးအုပ်ပါလျက်
 * ‘ဥမာသက်နှင်း၊ ထိတ်လန့်-တင်း၍
 မြော်တင်းစက္ကံ၊ စိမ်းစိမ်းရှုမည့်
 * ‘ပသုအရှင်’ ဆင်ရေဆင်လျက်၊
 ဝတ်ချင်အာသာ-ဖြည့်စွမ်းပါလော့။

၃၈

ထိုမြို့တော်မှာ၊ ညချမ်းခါ၌
 ကလျာသက်စု၊ လှမျိုးဥတို
 ချစ်သူ့ငှာနေ၊ သွားကြံပေမည့်
 ဝေပျောင်းအံ့ပြု၊ မင်းလမ်းမ၌
 ဝင်းပရွှေစစ်၊ မှတ်တွင်မြစ်သို့

* (သီဝနတ်မင်းကြီး၏မိန်းမ ၂၂၊ ၁)
 * (ပသုပတိအရှင်-နတ်)

လျှပ်စစ်ရောင်ရေး၊ လက်ကာပေးလော့
 ဟစ်ကြွေးရိုက်ဟည်း၊ အော်မြည်ဟည်း၍
 ယဉ်သည်းထန်စွာ၊ မရွာပါနှင့်
 ကာမနှောင်ရစ်၊ မယ်ပျိုမျစ်တို့
 မဖြစ်စလောက်-မျှဖြင့်ချောက်လည်း
 စိုးကြောက်ဗျာပါ-ထိတ်တက်ပါ၏။

၃၉

မြင့်ရှည်ကာလ ပြက်သန်းရ၍
 နှမ်းလျှိုးခွေ လျှပ်နှယ်မေဟု
 ကြင်ဆွဲရှိလျက် ရှင်မိုးနတ်သည်
 'ခိုငှက်'တထွေ အိပ်စက်နေသည့်
 ဘု'ဘွေထက်က ဝေဟာသ၌
 ထိုညလွန်စေ ထောင်ရောင်နေကို
 မြင်လေအမြန် ခရီးကျန်ကို
 တဖန်ဆက်ကာ သွားသင့်ပါ၏
 ကလျာမိတ်မျိုး သူ့အကျိုးကို
 သည်ပိုးမည်မင့် ဝန်ခံလင့်က
 နှေးဖင့်ပြင့်ကြာ-မနေရာတည်း။

၄၀

နေဝန်းပေါ်ငြား ချစ်ယောက်ျားလျင်
 ပျက်ငြားဆန္ဒ အိမ်ရှင်မ၏
 ဒေါသဖြင့်ပွေ ကျမျက်ရည်ကို
 သုတ်လေမည်မင့်-ပေသဖြင့်လျှင်

နေမင်းလာရာ လမ်းသာလာကို
 လျင်စွာဖယ်တိုင်း ကိုနေမင်းလည်း
 လဲဝင်းမင်းကြောင့် ဖွင့်ပျက်နှာမှ
 ဖြာဖြာကျနေ နှင်းမုက်ရေကို
 သုတ်လေမည်တိုက် နေခြည်စက်ကို
 ပိတ်ရှက်နေလျှင် မိုဗ်းတိမ်သင်သည်
 များဖြင်ပြစ်ကာ ဖြစ်လေအာမ်း။

၄၁

- * 'ဂမ္ဘီယာ'၏ ပမာစိတ်မျှ
 ကြည်လင်လှသား အေးပြေထုံသင်း
 ရေအတွင်း၌ ကြော့ရှင်းနုကိုယ်
 အရိပ်ညှိဖြင့် သင့်ကိုယ်စားလျှင်
 မျှသက်ကြင်၍ သက်ဝင်ပါက
 တိုမြစ်မ၏ လဂကြာကျ
- * ဖွေးဖွေးဖြူသည့် ပွက်ဖြူငွေငါး
 မြန်သောအားဖြင့် ဂုန်လွှားတရှည်
 နွဲ့မှုလှည့်၍ ရှုကြည့်နေရာ
 သင်တိမ်ပြာသည် မာယာပေ့လျက်
 ကြော့ဥာဏ်ဘက်၍
 သက်သက်ရှော့ခွါ မသွားရာတည်း။

* (ပြစ်အမည်)
 * (အထပ်တရော့ရှိသောကြော့ဖြူ)

၄၂

အိုအဆွေ.... နှစ်ထွေကမ်းတွင်
 ပေါက်ရောက်ကျင်သည့် ကြိမ်ပင်နွယ်ခက်
 တည်းဟူလက်ဖြင့် ရိုးလျက်ကမ်းငြား
 မြစ်ကမ်းပါးဟု တင်သားလှစ်ခွာ
 ‘ကမ္ဘီရာ’၏ ညိုပြာဝင်းမွတ်
 ရေအဝတ်ကို ဖယ်ချွတ်ယှဉ်တွဲ
 ဘူပေါ်ဝဲ၍ တွဲရွဲဆွဲလျက်
 ရှင်မိမ်းနတ်သည် သက်သက်ရှောင်ခွါ
 တတ်ကောင်းပါအံ့ ‘သင်္ဂါရ’ထူး
 ခံစားဘူးသည် ရှယ်လူးပျိုထွား
 ဘယ်သူအားမျှ တင်သားပေါ်နေ
 လှည့်က်ရေးကို လွဲသွေခြင်းငှာ မတတ်သာတည်း။

၄၃

မှိုင်းညိုချိုလွင် မိုဗ်းတိမ်ရှင်
 အသင်မိုးမင်း ရွာသွန်းခြင်းကြောင့်
 သင်းသင်းပျံ့ပျံ့ မြေသင်းနံ့ဖြင့်
 ပတ်လွှံ့သင်းတုံ ဆင်စွယ်စုံတို့
 ခုံမင်တပ်လျောက်၊ နှာဖျားပေါက်ဖြင့်

သိုးသောက်သံရှုန်း၊ တောသဖန်းကို
 ကြိုင်မွန်းမှည့်စေ၊ ညှင်းလေပြေသည်
 ဒေဝ ရှေးရှိ၊ တောင်ကီရိသို့
 သွားဘိတုံလျှင်း၊ သင်မိုးမင်းအား
 ဖြည်းညှင်းသာယာ-တိုက်လွှင့်ပါလိမ့်။

၄၄

ထိုတောင်ပေါ်၌၊ မြပျော်နေကျ
 နတ်ခကို၊ နွပုပ္ဖုမိုးသွင်
 အတူဆင်လျက်၊ သွင်ပြင်ဖန်သ
 သင်မေယသည်၊ အာကာသဂင်္ဂါ
 ဇလာထုမွန်း၊ ရေယဉ်ပန်းဖြင့်
 ပက်ဖျန်းလေပါ၊ ထိုနတ်မှာမူ
 ဣန္ဒာစေအပ်၊ စစ်သည်တပ်ကို
 စောင့်ကြပ်စေငှါ၊ ယဇ်မီးစာ၌
 သေါတာဆန်းစ၊ ဦးထိပ်သသည်
 သိဝသခင်၊ သွန်းဖန်ဆင်၍
 ထောင်ရှင်ပဝင်း၊ ရှင်နေမင်းထက်
 ထန်ပြင်းတေဇာ-ကြီးမားလှ၏။

၄၅

ထွန်းပရောင်လေ၊ ဝန်းရှက်လေလျက်
 ပြုတ်ကြွေကာကျ၊ ဒေါင်းတောင်လှကို
 ရှင်မပဗ္ဗတီ၊ သညီတုလွတ်
 မိဘုန်းမြတ်လျှင်၊ သားနတ်တင့်ဆန်း
 ချစ်ရည်ညွှန်း၍၊ ကြာပန်းဖွယ်ရာ
 နားတန်ဆာ၌၊ စိုက်ကာချယ်ထင်
 ပြုစီရင်သား၊ အရှင်သီဝ
 ဦးထိပ်လကြောင့် ရောင်လွမျက်တောင်
 ဝင်းပြောင်သားနား၊ မီးနတ်သား၏
 ထူးခြားယာဉ်ကောင်း၊ ထိုဥဒေါင်းကို
 တောင်စောင်းဆက်ဆက်၊ ဝဲတင်နှက်မျှ
 လေးနက်ကျံကျံ၊ ထစ်ချုန်းသံဖြင့်
 တောင်ပန်ဖြန့်ဝေ-က၊ ပါစေလော့၊

၄၆

မြွားမြက်တောဘွား၊ ထိုနယ်သားကို
 ခစားရန်နဲ့၊ စောင်းလက်စွဲလျက်
 စုံပွဲလာကြ၊ နတ်သိဒ္ဓံတို့
 ရွာချမိုးပေါက်၊ စိုးရွှံ့ကြောက်၍
 လွှတ်ပြောက်လမ်းမိုး၊ ဖြစ်စေပြီးလျက်
 ခရီးကျော်လာ၊ မိုးဒေဝလျှင်

* ကြေညာနံ့သိ၊ သုရဘိ၏
 * (သုရဘိမင်း)

သီရိလျှံပွား သမီးများကို
 သတ်ဖားယဇ်တွင်း၊ မြေအပြင်၌
 ရေသွင်ပြောင်းဘိ၊ ကျော်ကိတ္တိနှင့်
 ရန္တီဝေဝ၊ မင်းရာဇာဇာ၏
 စမ္မဏ္ဍတိ၊ ပြစ်နိဒိကို
 မြေပယ်ချီချီဝံ့၊ ပူဇော်နဲ့သို့
 လွဲရရှိမင်းသက်ပါတော့လော့။

၄၇

ဆိတ်ကျဲလေးရှင်၊ အရှောင်ဆင်သည်
 သင်မိုးနက်ပြာ ရေဇလာကို
 ယုပါခည့်ပွက် အောက်လှိုသက်သော်
 ကြီးလျက်ဝါတယ် ဝေးသည့်နှယ်ကြောင့်
 သွယ်သွယ်သေးသေး ရေးရေးမြင်ရ
 ထိုမြစ်မသည် မီးကျမြှောင်
 ရေသွင်သွင်ကို ကောင်းတင်ဟသွား
 နတ်အများကို ထူးခြားမြင်ဘိ
 နတ်ချက်စိကို ဝိုးဖိချင်ကာ
 ကြည့်လေပါက လယ်ချာချက်မ
 ကြီးကျယ်လှသည် ဣန္ဒနီလာ
 ရတနာလျှင် တွယ်ဆုမမီး
 တလုံးထီးနှင့် မြေကြီးမှာချယ်
 ပုလဲသွယ်သို့ ဆန်းကြယ်ရှုရပါလိမ့်မည်။

၄၀

ထိုမြစ်တဘက် ကူးပြီးလျက်လျှင်
 နှစ်သက်စဖွယ် တင့်စံပယ်သား
 ပန်းနွယ်တမျှ ခုံးဖျက်စနှင့်
 ရှု ရှုကြော့ မျက်တောင်ကော့ကို
 မော့ကာပြောက်ပင့် အသာဖွင့်က
 မျက်ပွင့်ထက်ပယ် ဝင်းဝင်းကယ်မျှ
 တင့်တယ်ရောင်ဆင်း ညှိမှောင်ဝင်းလျက်
 ‘သင်းခွေပန်း’ နှိုက် လှုပ်တိုင်းလိုက်သည့်
 ပန်းကြိုက်တော့မို့ ‘ပိတုန်းညို’ ဝါ
 ရှုန်းစိုဝင်းပ ဟုဟူကြသား
 ‘ဒသပူရေ’ လှူဖျိုးပေ့ကို
 ယူးထွေအချီ ကြည့်ချင်ဘိသည်
 မျက်စိမွေ့တု” ပိမိပုံကို
 အာဂုံသစ်လွင် တမျိုးဆင်လျက်
 အရှင်ကြွမြန်း ပါတော့လော့။

၄၉

‘ဒသပူရ’၊ ပြည်မှထွက်ခွါ
 ထိုနောက်မှာလျှင်၊ ‘မြဟောဝတ္ထ’
 အမည်ရသည့်၊ ဇနပုဒ်တွင်
 အရိပ်ရှင်နှင့်၊ သက်ဝင်ဖြာချ

ခတ္တိယဟို၊ ယုဇ္ဈမာန်ယစ်
 ‘ကုရုခေတ်သို့၊ ဖင်စစ်သွားလေ
 အကြင်မြေ၌၊ ထူးထွေသတ္တိ
 ကျော်ဇောဘိသည်။ ‘ဝဏ္ဏဝဇ္ဇ’
 ‘အဇ္ဈနုလျှင်၊ မြဲမြဲယက်ပြောင်
 ပြားရာထောင်ဖြင့်၊ ပြည်ထောင်စိုးနင်း
 အမင်းပင်း၏၊ ပဝင်းရွန်းစက်
 မျက်နှာထက်သို့၊ မိုးသက်တိမ်လွှာ
 ပဒုကြာတွင်၊ မြာမြာစွေကြီး
 ရေယဉ်ဖြိုးသို့- မြားမိုးရွာခွဲတူးသတည်း။

၅၀

ဗန္ဓုလီယ၊ ချစ်ရည်ငွေ့
 * အမျှချစ်ကြင်၊ ‘ထွန်းတူးရှင်လျှင်’
 လိုအင်ရသာ၊ စုံပြည့်ဝ၍
 * ပဇ္ဇာကြန်ည်၊ ‘ရေပတိမ်’
 ပြီပြင်ဘံဆိပ်။ မျက်ရိပ်ထက်ပြက်
 ‘သေအရက်’ကို၊ ရက်ရက်ရှောင်သွေ
 အကြင်ရေသာ၊ သုံးလေခွဲပြီ

* (ဗာလရာမ-ထွန်တူးရှင်)

* (ထွန်းတူးရှင်၏မိန်းမ)

ပြစ်မသိသား၊ ဘုန်းဆီပြည့်ဝ
 အိုမေယ၊ ‘သရသ္မတီ
 မြစ်နဒီ၏၊ တွံတွံစီးပြေး
 ထိုရေအေးကို၊ မြတ်လေးကြည်သာ
 သုံးဆောင်းပါက၊ ရောင်ဝါသက်သက်
 မည်းနက်အဆင်း၊ သင်မိုးပင်းသည်
 ကိုယ်တွင်းဖြူစင်-ဖြစ်မည်ပင်ကည်း။

၅၁

ထိုမှလွှမ်းကြွ၊ *‘ကနခလ’
 အနီးမှလျှင်၊ သေလရာဇာ
 ‘ဟံပဝါ’မှ၊ ဖြာဖြာစီးကျ
 ‘သာဂရ’၏၊ သားလှပြေးပေါင်း
 နတ်ဋ္ဌာန်ပြောင်း၍၊ စောင်းတန်းဝမာ
 ချမ်းရိပ်သာသား၊ ‘ဂုဇာဇကာန’
 မျက်ရှုကညာ၊ ‘မြစ်ဝင်္ဂါကို’
 ဖွားပါပျော်ပျော်၊ ယင်းသော်မော်ကား
 ‘ဝေါရီ’လှချုပ်၊ မျက်မှောင်ကုပ်ကို
 ရေမြှုပ်ဖူးဖူး၊ ရယ်သွမ်းမြူးလျက်

* (ကနခလ-ဆိပ်ကမ်း)

နဖူးခပ်နှိပ်၊ လက်ဆိပ်ဝယ်
 အရိပ်ထင်ပြက်၊ ငွေလိုင်းလက်ဖြင့်
 ချစ်ဘက်ညှိမျှ၊ စိုးပိုင်သသို့
 ‘သိဝ’ဆံခွေ-ကိုင်လျက်နေ၏။

၅၂

‘သုရဂဇ’၊ နာမကျော်ထင်
 ရပ်စောင့်ဆင်သို့၊ ကောင်းကင်ထက်မှ
 နောက်အခွကို၊ လျောချသက်ဆင်း
 ကျောက်သလင်းသို့၊ သန့်ရှင်းဖြူစွာ
 ‘ရေဂင်္ဂါ’ကို ဖဗ္ဗိလာသောက်ချင်
 ကြံဆင်ခြင်က၊ ဘောလျင်မြန်စွာ
 ရေယဉ်သာ၌၊ လှုပ်ကာတူးရှား
 ရှုရှုသွားသား၊ ကိုယ်စားရှင်ရိပ်
 ခပ်နှိပ်လေရာ၊ ထိုဂင်္ဂါသည်
 *ပယာဂမှ၊ ဌာနတဖြာ
 ယမုနာနှင့်၊ ဧပါင်းလှာသည့်နှယ်
 ရှုစဖွယ်လျင်၊ တင့်တယ်ထူးခြားမည်တကား

* (ပယာဂဆိပ်ကမ်း)

၅၃

နားကြစုဝေး၊ အမွှေးသားမျိုး
 ကတိုးလျှောက်ပံ့၊ ချက်မွေးနံ့တို့
 သင်းပျံ့ထုစွာ၊ ကျောက်သေလာဖြင့်
 ဝင်္ဂါမြစ်တွင်း၊ အမွန်ဆင်းလျက်
 ဆီးနှင်းအခိုင်၊ ဝါဂွမ်းဆိုင်သို့
 *မဏ္ဍိုင်အစလ၊ ရောက်လကလျှင်
 နွမ်းလျပြေတတ်၊ ထိုတောင်ကွယ်၌
 မိုးနတ်အဆွေ၊ အပန်းရဖြူက
 သုံးထွေမျက်စိ၊ ကိုယ်ဝယ်ရှိသား
 သိဝရှင်နတ်၊ စီးတော်မှတ်သည့်
 ဖြူဆွတ်နှားလား၊ ပျော်ပါးရှင်မြိုး
 မြေကိုတူး၍၊ ထိပ်ဦးချိုတွင်
 ရွှံ့ညွှန်သွင်သို့ဆင်းပြင်ထယ်ဝါဆောင်မည်သာတည်း

၅၄

လေတိုက်ပါလျှင်၊ သင်းရူးပင်တို့
 ပျော်ရှင်ချင်းချင်း၊ ပွတ်တိုက်ခြင်းကြောင့်
 ပွင့်လင်းမီးပေါက်၊ ကျရောက်ဖြာဖြာ
 လောင်ကျွမ်းပါသည့်၊ စာမရီငွေ

* (အစလတောင်)

နုတွေးတွေးတို့၊ စုဝေးတောမီး
 ထိုတောင်ကြီးကို၊ ညီးညီးပြောင်ပြောင်
 နှိပ်စက်လောင်က၊ ထောင်ပေါင်းများစွာ
 ရေယဉ်ဖြာ၍၊ ငြိမ်းပါဆိုက်သား
 သူမြတ်များ၏၊ စွမ်းအားရိပ်ငြိမ်
 စည်းစိမ်သုခ၊ ဟူသမျှသည်
 ဒုက္ခဖြင့်လိမ်း၊ သူခပ်သိမ်း၏
 လွတ်ငြိမ်းစေဘိ-အကျိုးရှိ၏။

၅၅

အဟုန်ပြင်းလျက်၊ ထိုတောင်ထက်၌
 * ခုန်တက်မာန်ကြွ၊ သရဘဟု
 နာမထင်ရှား၊ သားကောင်များသည်
 ရမ်းကားမျက်သို၊ မိမိကိုယ်ကို
 ပျက်ပြိုစေ၎င်း၊ ဆောလျှင်စွာလျှင်
 လွတ်ရာလမ်းထွက်၊ သင်ပိုးနက်အား
 ခုန်ထက်မာန်ပွား၊ ပြုလေငြားက
 ကြီးမားထန်ဘဲ၊ မိုးသီးကြုံ၍
 ကြေကွဲစရာ၊ ပြုလိုက်ပါလော့။
 အရာပဟုတ်၊ အားထုတ်ဘိမူ
 အဘယ်သူသည်၊ ငြူစူတင်းလင်း-အပြစ်ကင်းလိမ့်။

* (သရဘ သားကောင်)

၅၆

သိပ္ပံနတ်တို့၊ မပြတ်အခေါ်
 ပူဇော်ဆောင်သား။ ထိုတောင်အပေါ်
 ကျောက်ဖြာပေါ်၌၊ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်
 လခြမ်းရှင်၏။ လွန်းသင်လက္ခဏာ
 စက်ယော်ဂုဏ်၊ လက်ျာလှည့်ဝင်
 ရှိဦးတင်လေရာ၊ အကြင်ဌာန
 ဖူးမြော်ရသော်၊ ရှင်ပြုကြည်သင်
 သဒ္ဓါရှင်တို့၊ တင်းစင် ပြစ်ဆာ
 ကိုယ်ခန္ဓာကို၊ ဖယ်ခွါလေက
 နိစ္စမြီဟည်၊ ရှေ့ပြည်သာခမ်း
 ပိုဏ်းဝင်သမ်းကို၊ ရေခဲစွမ်းနိုင်ကော့မည်သာတည်း

၅၇

လေဖြင့်ပြည့်စုံ၊ ဝါးပင်ဖြေမှ
 လွေလွေသာယာ၊ သံကျာကျာကို
 နွဲကာစုံညီ၊ ကိန္နရီတို့
 ကြူးချိန်ငြိ၊ တရိပုရ
 ဇေယကဗျာ၊ သိသောခါတွင်
 ဝုဟာဂြိုရိုး၊ သင်တစ်ကြိုးက

မုရိုးစည်လို၊ မြည်သံချို၍
ထိုတောင်သေလ၊ စက်ပါဒဉ်
သိဝနတ်မင်း၊ ဘွဲ့သီချင်းကို
တီးခြင်းအနေ-စုံပြည့်ပေလိမ့်။

၅၀

ဟေမာတောင်ဝှမ်း၊ တလျှောက်ကမ်းတွင်
ရှုခင်းထွေလာ၊ လွန်လေပါက
‘ယံသာဒွါရ’၊ ဖြစ်လေထ၍
‘ပရဘုရမ်း၊ ဂုဏ်လျှာဖြစ်ကြောင်း
* တောင်ခေါင်း ‘ကြော့ခွေ’ ယင်းဋ္ဌာနမှ
ဟနထံပြင်း၊ ‘ဗလိမင်း’ကို
နှိမ်နင်းမည်ဟု၊ လုံ့လပြုသည့်
‘ဗိသဏုသခင်’ ညှိလွင်နက်စွာ
ခြေပမာလျှင်၊ ဖီလာဆန့်ဝင်
တင့်ဆင်းပြင်နှင့်၊ မြောက်ခွင်သို့သာ- သွားလေပါ။

* (ကရွှေ့ တောင်ခေါင်း)

၅၉

အထက်မြင့်စွာ၊ ဖျံတက်ပါတ
 မျက်နှာဒသ၊ ‘ဣပဏ’၏
 သံပဟု်းစိုး၊ ဆန့်လက်မျိုးကြောင့်
 ပတ်ကု်းတော့ဖျား၊ တှုပ်ချောက်ခြားလျက်
 သုံးပါး-သုံးဆယ်၊ နတ်ပိမယ်တို့
 ရှုတွယ်အာရုံ၊ နေ့စဉ်ထု်သည်
 ကြေးမုံတမျှ၊ ‘ကေလာသ’၏
 ရွှင်ပြကြင်ချစ်၊ ဧည့်သည်ဖြစ်လော့
 ပွင့်သစ်ကြာဖြူ၊ နိုင်းတူအွတ်အွတ်
 ထိုတောင်မြယ်သည်၊ အထွတ်မြင့်ကျိုင်း
 တောင်းကင်ဆိုင်း၍၊ နေ့တိုင်းပေါင်းစု
 ပျော်သမှုဖြင့်၊ စက္ခုသုံးဂ
 ကိုယ်ဝယ်ခသည်၊ ‘လိဝ’နတ်မင်း
 ရယ်ခြင်းအနေ-တည်ရှိပေ၏။

၆၁

မျက်စင်းအရောင်၊ မိုးနတ်မောင်လျှင်
 တောင်မပန်းထက်၊ ကြွလှမ်းတက်သော်
 နုချက်ခြင်းဖြတ်၊ ဆင်ဖွယ်ပြတ်သို့
 မြို့အွတ်အရောင်၊ ထိုငွေတောင်အား

မဲ့မှောင်ထည်ရုံ၊ ပခုံးစုံ၌
သိုင်းမြို့တင်ထား၊ ထူးခြားမလ
မင်းရားမလို့၊ မဝနိုင်အောင်
မျက်တောင်မခတ်၊ မပြတ်ကြည့်ချင်
တင့်ဆင်းပြင်ကို၊ ရှုမြင်ရပါပေလိမ့်မည်။

၆၀

မြူးပျော်ဥှား၊ ထိုဒေသ၌
သိဝနတ်မြတ်၊ မြွေလက်ဝတ်ကို
ဖယ်ချွတ်လေလျက်၊ * ဂေါ်ရီညွှက်အား
ရွှေလက်တော်ကမ်း၊ မြေလျင်လမ်းဖြင့်
ကြွလှမ်းလေက၊ သင်မေဃသည်
ရှေ့မှကျော်သွား၊ ခရယဉ်များဖြင့်
လှေကားအသွင်၊ ကိုယ်ကိုဆင်လျက်
ထွန်းထင်ပဉ္စမြား၊ တောင်ကမ်းပါးကို
တက်သွားအို့ရန်၊ စောင်းတန်းဖန်လော့။

၆၂

ထိုတောင်ညို၌၊ ရှုန်းစိုရောင်တောက်
နတ်ပျိုပေါက်တို့၊ လက်ကောက်အဖွန်း
တိုက်ခက်လွန်း၍၊ ရှုန်းရှုန်းချေတွက်
သင်မိုးနက်ကို၊ ရေဖက်ယန္တရား
ပြာသာဒ်လားသို့၊ ရောက်သွားမည်ပေ

* (သိဝ မိန်းမ)

အိုအဆွေ....ပူဝေလျှံကြွ
 ဓန္ဒကာလတွင်၊ တောင့်တရေအေး
 နတ်မယ်လေးတို့၊ လွတ်ရေးစင်စစ်
 ဘယ်အဖြစ်က၊ နှစ်သက်ကစား
 ထိုနတ်များကို၊ နားဝင်ကြမ်းကြမ်း
 ချန်းသံလွှမ်း၍၊
 ညှိုးနှင်းဗျာပါ-ချောက်လိုက်ပါလော။

၆၃

အပူငြိမ်းဆေး၊ ရေစင်အေးကို
 ပေးတတ်လှပေ၊ မိန်းနတ်ဆွေ
 ရွှေကြာဖြစ်ထ၊ * မာနသဏီ
 အေးမြကြည်ရေ၊ သောက်ယူလေ၍
 ‘ဧရာဝတီ’ဆင်၊ မျက်နှာပြင်မှ
 ဆင်ယင်အဝတ်၊ ပိတိဆွတ်လျက်
 တိုက်ခတ်လေပါ၊ ပဒေသာ၏
 ထည်လွှာပခြား၊ ရွက်နုများကို
 လှုပ်ရှားညွှတ်နူး၊ အထူးတူးလျှင်
 မြူးတူးရှင်ပျော်၊ ထိုတောင်ပေါ်တွင်
 မွေ့လျော်စံစား-ပါတော့လော့။

* (မာနသကန်)

၆၄

‘ဂင်္ဂါ’တမူ၊ ဝတ်ဖြူလှစ်ခွါ
 * ‘အလကာ’ကို၊ ‘ကေလာသ’ဟူ
 ချစ်သူရင်ခွင်၊ ချစ်သူခင်သို့
 တွေ့မြင်ပါငြား၊ လိုတိုင်းသွားသည့်
 မိုးသားတိမ်လွှာ၊ သိမည်သာတည်း
 မြင့်စွာသွန်းသွန်း၊ မိမာန်နန်းဖြင့်
 တင့်ဆန်းထင်ပေါ်၊ ထိုမြို့တော်သည်
 သင်သော်လာရောက်၊ ကျွေးသွန်မှောက်သည်
 ရေပေါက်ပျံ့ဝဲ၊ တိမ်လွှာလျှင်
 ပုလဲစိမ့်၊ ငွေကုန်ဇာကို
 ကေသာဆံလူ၊ ဆင်ယင်သသား
 အလှပျက်ချယ်၊ ကလျာမယ်သို့
 ရှုဘယ်အောင်လိမ့်မည်သာတည်း....။

☸ သော်ကသဇင်၊ နှစ်ပွင့်ဆင်သို့
 မည်တွင်သည်၊ အဟံငါသည်
 ကာလီဒါသ၊ သက္ကတဖြင့်
 တွန်းပရောင်ဝှံနိ၊ မိုးတမန်ကို
 မြန်မာ့ဘာသာ၊ ဆင်တန်ဆာဖြင့်
 လင်္ကာဖွဲ့ထူး၊ ပုလဲကု်သည်
 ရှင်ပြုံးကြပါ- စေသတည်း။

သော်ဇင်

* (အလကာမြို့) (ကေလာသတောင်)

ဥက္ကဋ္ဌရမေဃ် ကာရံမံ၊ ကဗျာ
ရန်ကုန်ဘိဝေဒ

ပုဒ်တိုင်းမဟုတ်ပါ
ဆရာကာလိဒါသရဲ့ ကဗျာကို ဘတ်၍
နှလုံးသား၌ ခံစားရချက်တို့ကို ဦးနှောက်
ဖြင့် ဆင်ချင်လျက် မူမပျက်စေဘဲ ပေါ်
လွင်အောင်ရေးသည်။

စာနယ်မြေ

ဒို့...မိုးလုလင်....

အကြင်အလကာမြို့တော်၌....

လှပနုမို့ ကိုထိုမျှသော ပိန်းမပျိုတို့နှင့်....

တပ်စွန်းစတွယ် ,ခြယ်လှယ်အပ်သော ပန်းချီကားချပ်တို့နှင့်

သီဆိုတီးရန် အသံသာသာ မုရိုးစည်တို့နှင့်....

မြကျောက်ဖြင့်ပြီးသော မြေကြီးအခင်းနှင့်....

မိုးတိမ်သို့စွင့်သော မြင့်မတ်သော ပြသံဒီအတွင်နှင့်....

အို...မိုးလုလင်....

ချစ်ဆွေမှာလည်း....

ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက် လက်လက်သစ်သည့် လျှပ်စစ် ဟူသော

ချစ်ဘွယ် အပျိုနှင့်....

ရောင်စုံခြယ်သည့် သိကြားလင်းလေး သက်တန်ရေးဟူသော

ပန်းချီကားချပ်နှင့်....

ထစ်ချူန်းပလီမြည်နိုင်လှသော စည်သံနှင့်....

မြစ်အသွင်ပင်ကိုယ်အေးသော ရေအယဉ်နှင့်....

မိုးလုလင်ရေ....

အလကာမြို့တော်နှင့် ချစ်ဘွယ်ကောင်းသော အဆွေမိုးလု

လင် သည်ကား တူညီသောအလှ တူညီသော ပြည့်စုံမှုတို့နှင့်....

၂

အို...ရိုးလှလင်း...

အလကားမြို့တော်သူတို့ကား...

လက်နှစ်ဘက်၌မူ ကြာရိုးကြာစွယ်တို့ကို ပုတီးလည်
ဆွဲအဖြစ် စိတ်ကူးသစ်တိုင်းပြု လုပ်ကစားရန်အသင့်ရှိနေ
ကြသော ကြာပန်းခိုင်တို့ကို ကိုင်းလျက်...

မျက်နှာ၌မူ ဝတ်မှုံတို့ဖြင့် ဖွေးဖြူသည့် အေးကြူ
သော ယောက်ရပ်ပန်းပွဲကို လိမ်းခြယ်လျက်...

ဆံမြိတ်စို့၌မူ ပွင့်သစ်စနီမြန်းသော လိပ်ဆူးနီပန်း
တို့ကို ပန်လျက်...

နားနှစ်ဘက်၌မူ ရွရွနစို ကုက္ကိုပန်းတို့ကို ထိုးစိုက်
လျက်...

ဦးထိပ်၏အလယ် ဆံရေးကြောင်းတွင်မူကားချစ်သူ
ခိုးတိမ်လာလင့်မှ စောင့်ပွင့်ရှာရဲသူမအူပန်းဝါဝါအိကို ပန်တည့်
ကြကုန်လျက်..

စာနယ်မြေ

၃

အို...ချစ်လိုဘယ်သော မိုးလုလင်....

အကြင်အလကားမြို့တော်၌....

တနှစ်ပတ်လုံး မပြတ်ပွင့်သော ပန်းသစ်ပင်တွေက
လည်း သူ့ထက်ငါ့ပြိုင် အနိုင်လုယက်ကြလျက် မြို့တော်
တခုလုံးကို ပန်းပွင့်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကြ၍....

ပန်းမြို့တော်အတွင်း၌ ဝတ်ရက်ရည်သောက်ကြူး၍ယစ်
မူးသော ပိတုန်းညိုတို့၏ တေးဆိုသံကလည်း ဒီဒီညကြ၍
စိမ်းညိုညို ရေကန်အပျိုမကလေးတို့က လည်း
ရောင်စုံစုံသည့် ကြာမျိုးဝတ်တို့ကို အမြဲတစေ မလုံ့တလုံ
ဖုံးလွှမ်းကြ၍....

မြို့လွှာသည့် ခါးစည်းကြိုးနှင့်တူသော ဟင်္သာတန်း
ကြီးကလည်း ကြာဝတ်လွှာကို မကျွတ်ပါလေအောင်
ပတ်တော့မလိုလို ပတ်တော့မလိုလို ဟိုသည်လှုပ်ရမ်း
ကူးသမ်းကြ၍....

အိမ်တိုင်းအိမ်ကိုင်းတို့၌ မွေးမြူထားကြသောများလှ
သည့် ရွှေဥဒေါင်းတို့ကလည်း အမောက်မြီးဆံကို
ဖွဲ့လျက် လှပအောင် အပြိုင်ကကြ၍....

ထိုသောအခါ ရွှေဖြင့်စပ်သည့် ဆန်းကြယ်သော
စိမ်းပြာရောင်တွင် ငှက်ပန်းဝါ တောက်တောက်ဖောက်
လျက် တမြို့လုံးပြီးပြီးပြက်၍ ရောင်စုံယှက်သည့် နေရာ
တိုင်းမှ သာယာသော တွန်ကျူးသံတို့ကလည်း တမြို့
လုံး၏ အချစ်စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ခိုးဆွဲ၍....

စာနယ်မြေ

ချစ်သူတို့၏ သိမ်မွေ့စွာ သီဆိုအပ်သော အချစ်
တေးတို့ဖြင့်တူစွာ တန်းဆားဆင်လျက် တောင့်တသော
အချစ်ဖြင့် ကြော့မော့စွာ လူးလွန်နေရှာသည့် လမ်းအ
သွယ်သွယ်ကိုကို ဖြုတ်စင်သော 'ပုလဲဝတ်ရုံကို ခြုံလျက်
တကြိမ်တခါမျှစိတ်မပျက်ပဲ ညှစ်လှုပ်လှည့်လှည့် လာတတ်
သော လလုလင်သည် ရှိသည်ဖြစ်၍....

၄

အို....မိုးလုလင်....

အကြင်အလကာမြို့တော်၌....

အရွယ်တိုင်းလှလျက် မျှတအားသစ်သော မယ်ယက္ခ
တို့သာ ရှိကြ၏။ အရွယ်နှင့်အသွယ်မျှကတဲ ရွတ်တွမစွမ်း
အားကုန်ခမ်းနေကြပြီလော မယ်ယက္ခဟူ၍ လုံးဝမရှိကြ....

အလကာမြို့သား ယက္ခများသည်လည်း ဝမ်းသာ
ခြင်းကြောင့် ထွက်ကျရသော မျက်ရည်တို့သာ ရှိကြ၏။
ပုပန်ဆင်းရဲ ဝမ်းနဲ့မှုကြောင့် ထွက်ကျရသည့် မျက်
ရည်ဟူ၍မသိကြ....

ကိလေသာ၌ နှစ်ရသဖြင့် နှစ်သက်ရသော ဆင်းရဲမှု
သာရှိကြ၏။ အခြား ယခင်ကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲမှုများ
မရှိကြ....

အို....မိုးလုလင်....

မိုးလုလင်၏အတွေ့ဖြစ်သော ဝါကဲ့သို့လည်း ချစ်သူ
နှင့်တွေ့ကွင်းရသဖြင့် ဆင်ရဲခြင်းမျိုးလည်းမရှိကြ....

အချို့သောစာမူတို့၌ ဤကဗျာပိုဒ်မပါ။

၅

အို...မိုးလုလင်....

အလကားမြို့တော်၌....

ပြိတ်နုတွတ် တည်းဟူသော ရွဲပန်းတို့ဖြင့် ခြယ်စိ အပ်သည့် လေဟာပြင်သို့ နန်းဆောင်ဝတို့မှ အစုံအစုံ တွက်လာကြသော ချစ်ဘက်သက်လွယ် တူမောင်မယ်တို့ သည် သလင်းကျောက်ဖျာထက်၌ လည်ချင်း ယှက်ကာ နှစ်လိုစကွယ်ထိုင်ကြကုန်လျက်....

စိကူးအပ်သော တီးလုံးသံကိုဖြစ်စေသည့် မရိုးစည် ကိုနှစ်ပါစုံမြူး အတူးတူးတီးခတ်ကြသဖြင့်အဆွေခင်ထစ် ချန်းသံကဲ့သို့ တူစွာမြည်သော စည်သံတို့သည် မြို့လုံး အနှံ့ဝဲ့တင်ခတ်မျှ တခဲနက် သာယာစွာမြည်လျက်....

မွေ့လျော်နိုင်ခြင်းကို တိုးပွားစေခြင်း၌ အကျိုးပြု သည့် အရက်ချိုတို့သည် ထိုစည်သံကြောင့် ပဒေသာပင် မှ ဟိုစီးကျလာသောအခါ ရှေ့နှက်ဖြင့်ခံယူကာ မြူးမြူး ကြွကြွ ပြုံးစစသောက်ကြကုန်လျက်....

စာနယ်မြေ

၆

အို...မိုးလှလင်....

အကြင် အလတာမြို့တော်၌ ‘ပဋိပက္ခ’ ကုသော
မြစ်တခုသည်ရှိလေကဲ....

ထိုမြစ်အပြင်၌ စိမ့်စိမ့်အေးသော လေတို့သည်
ရေခိုးရေငွေ့တို့ကို ယူဆောင်ကြကုန်၍ မြစ်ကမ်းသောင်
စပ်၌ မားမားရပ်နေကြသော မန္တရ နတ်သစ်ပင်တို့ကို
ပူဇော်နေကြပြီ....

နတ်ဟိုပင်လျှင် လိုချင်တောင့်က ရကုန်သော....
အလတာမြို့သူ အမျိုးမြို့တို့သည် ထိုငွေ့ခဲပြိုင် ထက်၌
ငွေ့လက်လီးချပ် ရိတ်ပုတ်သဖြင့် နှစ်မြိုင် ရသော
ပတ္တမြားနီလာ ရတနာဖွယ်ကိုကို ဝှက်တမ်းဖော်ကမ်း
ကစားနေကြပြီ....

စာနယ်ဇင်း

၇

အို...မိုးလုလင်...

အကြင် အလကားမြို့၌

မြို့စွာဝတ်သော်လည်း ကျွတ်မလိုလို ကပိုကရိုမြင်ရ
သည့် ခုစ်စက္ကယ်လှသော အလဲကာမြို့သူတို့၏ အဝတ်
ကို အကြင် အလကားမြို့သား လင်ယောက်ျားတို့သည်
ကြည်အယ်လိုသော တပ်မက်မှုဖြင့် ချစ်ဖိုးဆွဲခွတ်တတ်
ကြပြီ...

အကြင်ချစ်ဖိုးတို့ကလည်း မိမိတို့နှုတ်ခမ်းအရောင်
နီကြန့်ကြန့် ထွန်းပြောင်သော ကျောက်မျက် ရတနာ
တိုင်တို့၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ဖျက်စီးနှင့် ကြောင့်ဖိုး
လှသည်ဖြစ်၍ ဟိုမီးရောင်အသွင် မြင်စေ နိုင်သော
ကျောက်မျက်ရတနာတိုင်တို့ကို မွေးနုံ့သာ ဆုပ်တို့ဖြင့်
ဖုံးအုပ် မှောင်မဲစေရန် ပစ်ခတ်ပြီ...

ယင်း မွေးနုံ့သာဆုပ်တို့ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
နန်းအဆောင်ကောင်တို့မှ ကောက်ပြောင်သောရတနာ
တိုင်များဆီသို့ ဝရမ်းရှုထိမှန်ကြသော်လည်း ဖုံးအုပ်ပဲ
ပြန်ကျကျပြီ...

နုံ့သာမုန့်တို့ကလည်း မွေးထုံပြီ၊ ရဟနာအလင်း
ရောင်တို့ကလည်း ကောက်ပပြီ...

၀

အို...မိုးလှလင်....

အကြင် အလကာမြို့၌....

မွေးယန့်ကို ယူဆောင်တတ်သော သင်းယျံ့သည့်
ယန့်တို့ကို မရပ်မနား ဖြန့်ကျဲပေးလေ့ရှိသော အကြင်
လေသည် ထိုအလကာ ကမြို့လုံး၏ ကုန်ဆင်းဆင့် အမြင့်
ဆုံးသော မံနန်းဆောင်များသို့အရောက် ပြေးလွှားခုန်
ပေါက် ပြူးတူးလေသည်ကော....

ထိုစဉ် ဖြူယောင်ယောင်ညိုယောင်ယောင်ပြာနုညိုညို
အရောင်ကိုဆောင်သော ချစ်ဆွေ၏အမျိုးအနွယ်တို့သည်
အလကာမြို့၏အလှကို ဝိုင်းဖွဲ့၎င်းကြည်နေရာမှ ထိတ်
လန့်လှုပ်ရှား ပြေးသွားကုန်ကြရသည်ဖြစ်၍နံရံပြင်ဝယ်
ခြယ်လှယ်ပြုလုပ်ထားသော လှပသည့် ပန်းချီပန်းဖုရပ်
တို့ကို တိုးတိုက်မိကြလျက် မိမိတို့မှဖိတ်ကျသော ပုလဲ
ပေါက်တို့ဖြင့် ထိရောက်စွတ်စိုလေကြမည်ကို စိုးရိမ်လှ
လေသည်ကော....

လျှို့ဝှက်၍ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့သော မိုးတိမ်တို့သည်
ဖွဲ့ဖွဲ့သီဆိုလိုက်ကြသော တေးမန္တန်နှင့်အတူ အမိုးအ
ငွေ့ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုပြုလျက် ပြတင်းလေသာ ဇာတုန်
ယက်တို့အကြား၌ ဆိုင်းခိုပုန်းအောင်းလိုက်ကြ လေပြီ
ကော....

၉

အို...မိုးလုလင်...

သန်းခေါင်ယာ အခါတွင် ကမ္ဗလာ ဝတ်ရုံနက်ကို
 ဝတ်ဆင်၍ မိုးပြင်သို့ လည်ပတ်လေ့ရှိသောအဆွေသည်
 သွင်သွင်စီးယိုသော ငွေမျက်ရည်ဟိုဖြင့် ချစ်ခင်လွမ်း
 ဆွတ်မှုကို သက်သေတူလျက်ရှိသော လနတ်မယ်ကိုမြင်ပါ
 လျက် ကျီစယ်ချော့ဖော့ ပပေ့မဖက်တော့သည်ဖြစ်အံ့-
 အလကာမြို့ရှိ နန်းဘောင်မြို့တင်းကို၏ ဇာမိတ်ဆွဲ
 ဝယ် သီတုယ်အပ်ကုန်သော အေးမြ ငြိမ်းချမ်းခြင်းဖြင့်
 ဝင်းပသည့် စန္ဒရကန် ကျောက်မျက်ရွဲတို့အား ထိုလ
 နတ်မယ်၏ ငွေမျက်ရည်ဆွေးရောင်ဟပ်သဖြင့် တဖြတ်
 ဖြတ်ထွက်ကျသော တောက်ပမှုဟိုသည် သနားကြင်နာ
 ခြင်းကြောင့် လီးစွာငိုရှိုက်အပ်သော မိုးစက်မိုးပေါက်
 တို့ဖြစ်လာရလိမ့်လေအံ့....

အလကာမြို့၏ အိပ်ခန်းဆောင်တို့ဝယ်....ချစ်သူသည်
 လျော့ငြိမ်အပ်သောလက်ဖြင့် လည်၍ဖက်ခြင်း ရှိလာရ
 သည့်အကြင်ပိန်းမမျှတို့နှင့်နှစ်ကိုယ်ပျော်ပေ့ခြင်းကြောင့်
 ဖြစ်သော ကိုယ်လက်ရိနှိုင်း ပင်ပန်းမှုသည် ထိုသည့်ဖြစ်
 အံ့။ အကြင်သူသည် ထိုစန္ဒရကန် ကျောက်မျက်ရွဲတို့
 ငိုခြင်းကြောင့်ဖြစ်ရသော မိုးပေါက်မိုးစက်တို့တိသဖြင့်
 အားသစ်ရှင်လန်း အပန်းပြေပေလိမ့်အံ့....

အို...မိုးလုလင်....

အလကာမြို့အလုံး၏ လေသာဇာမြိတ်ဆွဲတို့၌ စန္ဒရ
 ကန် ကျောက်မျက်ရွဲများသည် စီရရီ တွဲခိုကြကုန်လျက်....

စာနယ်ဇွေ

၁၀

အို....ရိုးလှလင်....

အိမ်တွင်စုပုံ မကုန်နိုင်သောရတနာတို့ကို လက်၌စွဲ
လားစွဲလျက်....

နတ်မယ်တမျှ လွန်လှပသည့် ပြည်မတန်းဆာ သမီး
ကညာ ရတနာတို့ကိုရှေ့လည်ပြိုင်ကပ် ပါးချင်းအပ်လား
အပ်လျက်....

နှစ်လိုကွယ်ရာသာယာသောစကားတို့ကို ဟွက်တွတ်
သံချွဲ နားပင်စွဲအောင်ပြောလား ပြောလျက်....

ချိုသာသော လည်ပိုင်းလည်းရှိကုန်သော ကုဝေရ
နယ်မင်း၏ ခွဲသီချင် ကိုလည်း မြင့်သော အသံဖြင့်
ကျူးရင့်သီဆိုကြကုန်သော အကြင်ကိစ္စရီ ကိစ္စရာတို့နှင့်
အတူ တွဲလားယွဲလျက်....

ကာမဆားရေ သောက်မပြေကို သောက်လိုနေကြ
သော အကြင် အလကာမြို့သားယက္ခများသည် နေ့စဉ်
နေ့တိုင်း အလကာ မြို့ပြင်ရှိ ‘ဝေဘရဇ’ ဥယျာဉ်သို့
တပျော်တပါး သွားလေလား သွားလေကြလျက်....

စာနယ်ဇင်း

အခု...မိုးလုလင်....

အကြင်အလကာမျှ၌ ရောင်စုံကျောက်သလင်းတို့ဖြင့်
 စီခင်းအပ်သောလမ်းဟိုကလည်း ပြောင့်ပြောင့်ဖြိုးလျက်-
 ညဉ့်ယန်းယံကလည်း ထိုလမ်းဟို၏ အပေါ်၌
 စိန်ပွင့်ကလေးများ စိခြယ်သော ပြာညိုညို အမှောင်
 ခံသည့် ကြယ်ကန့်လန့်ကာကြီးဖြင့်ဖုံးလွှမ်းပေးချက်....
 အချစ်ဖြင့် ယစ်မူးတတ်သော အလကာ မြို့သူတို့
 ကလည်း ထိုအမှောင်ရိပ်ကိုလှုံ့၍ အစုံအစုံသော ချစ်သူ
 တို့ဖြင့်ချစ်သောက်ကြူးလျက်....

နေဝန်းကမူ စိန်ကြယ်ပေါက်ထားသည့် အမှောင်
 ကန့်လန့်ကာကို ရှေ့ရောင်ခြည်လက်ဖြင့် ရုတ်သိမ်း၍
 အလကာမြို့သူတို့ ထပြေး အံ့သည်ကို ရယ်ယွမ်းသွေး
 သော မျက်လုံးကြီးဖြင့်ကြည့်လျက်....

ထိုအခါ ချစ်သောက်ကြူးသဖြင့် ချစ်ရည်မူးနေကြ
 သော အလကာမြို့သူတို့ကလည်း နိုးလာသောအသိနှင့်
 အတူ မိမိတို့၏ ကင်းကွာ ပြေကျတ်သော အဝတ်တို့ကို
 ရှက်စနိုး ဆွဲလိမ်းကြလျက်....

ထို့နောက် ပြေလျော့ကျသော ဗြဟ္မာညီအဝတ်တို့
 ကို မိုသီတတ်သီ ဒရွတ်ဆွဲ၍ လမ်းထက်မှ သုတ်သုတ်
 ဆောဆော တွက်ခွါကြလျက်

ဤတွင် နပူဆံစတို့မှ ကျွတ်ကျကျန်ရစ်သော မဒ္ဒရ
 မည်ဆန်း နတ်သစ်ပန်းတို့သည်၎င်း ရိုးညွန့် ပြတ်လျက်

စာနယ်ဇွဲ

နားတို့မှ ကျွတ်ကျကုန်သော ရွှေကြာပန်းတို့သည်၎င်း၊
 ရင်သားအရပ်၌ မြတ်သော ကြိုးရှိကုန်သည့် ပုလဲသွယ်
 တို့သည်၎င်း.... လမ်းလုံးအနှံ့ ပြန်ပြန်ကျလေလျက်....
 အဆွေမိုးလှလင်.... ပြေပြင်၌ ပြန်ကျနေကြသော
 မြို့တော်သူတို့၏ ပုလဲကွန်ယက်ကို မြင်ယုံမျှဖြင့် အလ
 ကာညှစ် ချစ်ရေးပုံပြင်ကို အထင်အရှား သိနိုင်ရေသည်
 ကော....

၁၂

အို....မိုးလှလင်....

အကြင် အလကာမြို့၌ ဟုဝေရ နတ်ဘုရင်ကြီး၏
 ဒိတ်ကော့ဖြစ်သော ဘိဝရုပ်ဟုမကော်ကို ထင်ရှားစံ၌
 မြင်နေကြရသည် မဟုတ်ပါလား....

အချစ်နယ်ကို အပိုင်စားသည့် ကုရှေမြားနတ်မောင်
 သည်လည်း ပျားပိကုန်းလျှင် ညှို့ကြိုးပြုသော ပန်းပွင့်
 တံည်းဟူသော အချစ်ဖြင့်ထူသည့် အဆိပ်ရှိသောမြား
 ကိုအသုံးပြုရသောလေးကို ဤအလကာမြို့၌ မကိုင်
 ဆောင်ဝံ့အောင် ကြောက်ရွံ့နေသည်မဟုတ်ပါလား....

အကျိုးမဲ့မဖြစ်စေသော လိမ္မာပါးနပ်သော တပ်မက်
 ဘွယ် တင့်တယ်သည့် သွေးဆောင်ခြင်း ညွတ်ကြိုးရှိ
 သော အကြင် အလကာမြို့သူတို့၏ မျက်ခုံးနှင့်တကွ
 ပစ်လွှတ်အပ်သော မျက်လုံးမြှားသည် ကိုရှေမြားနတ်
 မောင်၏ လုပ်ငန်းကို အလိုလိုပြီးဆုံးစေသည်မဟုတ်ပါ
 လား....

စာနယ်မြေ

အို...ရိုးလုလင်....

အကြင်အလကာမြို့တော်၌ လှပဆန်းကြယ် ခန့်ထယ်
သော အသွေးအဆင်စုံသည် အဝတ်အထည် တွေက
လည်း ပေါလှ များလှစွာနှင့်....

မျက်လုံးတို့၏ ဖျာရုလည်ခြင်းကို ကောင်းစွာသင်
ပြတတ်သော စွဲမက်ကွယ်ရာ အရသာမျိုးရှိသည့်အရက်
ချိုတိုကလည်း ပေါလှများလှစွာနှင့်....

စိန်ကြောင်မြိသား ပတ္တမြားနီလာ မဟူရာ ပုလဲ
ကျောက်မြက်ရွဲတို့ကို လှော်သစ်စ ရှေ့ခဲဖြင့်ပြုလုပ်ထား
သည့် ရှုမငြီးဘွယ် လှသောလည်ဆွဲ လက်ဝတ်ကိုယ်
ဝတ် ခြေဆင် အကြင်အကြင်သို့သော ရတနာမျိုးပွေ
ကလည်း ပေါလှများလှစွာနှင့်....

လူးလိမ်းရန် အမွှေးနံ့သာ မျက်မှောင်ညို...ညို...၌
မှင်တို့သည်ဆေး၊ ခြေကျဉ်းဝတ်အစပ်မှ လှုပ်ပြထား
သည့် ခြေဖျားအဖုံကို သုတ်ခြယ်လူးဆိုးရသည့်ချိန်ရည်
ဤသို့...ဤသို့သော အလှပေါ်တွင် အယဉ်ဆင့်စရာ
ဘွယ်ဘွယ်ရာရာတို့ကလည်း ပေါလှများလှစွာနှင့်....

ကိုပြင်.... အလကာမြို့သူတို့၏ အမျိုးအစားပေါင်း
များလှစွာသော အဆင်လန်းဆာဟူဟူသမျှတို့ကလည်း
ပေါလှ များလှစွာနှင့်....

ယင်းတို့သည် အဘယ်ကရပါသနည်းဟု အဆွေရိုး
လုလင်ကမေးသည်ဖြစ်အံ့၊ ဟုတည်းသောပဒေသာပင်က
သီးပွင့်ပေးပါသည် ချစ်ဆွေဟု ပြန်ပြောလိုက်မည်ကော....

စာနယ်ဇွဲ

၁၄

အို...မိုးလုလင်....

အကြင် အလကာမြို့ရှိ ကုဝေရ နတ်ဘုရင်ကြီး၏
စံနန်းတော်မြောက် တခေါ်လောက်၌....

သက်တန်းရေးကဲ့သို့ တင့်တယ်သော မုခ်ဦးပန်း
တိုင်စိုက်တူလျက် အဝေးက မြင်နိုင်သည့် ဝင်းတံခါး
လည်းရှိသော....

မွေးထားသော ဥဒေါင်းငှက်ကို ပျော်မြူးကြလျက်
ပန်းမျိုးစုံကို ပွင့်ချင်းပြင်သည့် သင်းကြိုင်ကြူမွှေးသော
ဝင်းခြံအတွင်း၌....

လက်ဖြင့်လှမ်းကိုင်ဆွတ်ခူးနိုင်သော သီးဝိုင်းသီးပြွတ်
ကိုနှင့် ကိုင်းညွတ်လျက် ငါ၏ချစ်သက်လျာသည် သား
အမှတ်ပြု၍ မြတ်နိုးအပ်သည့် ပန္နရ နတ်သစ်ပင်ကြီးက
လည်း လှပစွာရှိနေသော....

မိုး လုလင်ဆွေ.... လှမ်းမြင်လေရုံမျှ ငါသာသ္မာသည့်
အကြင် စံနန်းအိမ်တခုတွေ့လိမ့်အံ့၊ ထိုအိမ်သည်ချစ်ဆွေ
မိုးလုလင်၏မိတ်ကောင်းဖြစ်သော ငါ၏အိမ်ပါတည်း-

၁၅

အို...မိုးလှလင်....

စိမ်းလဲ့ ထွန်းတောက် မြကျောက်တို့ဖြင့် စိခြယ်
ကားသည် အကင်းအဟက်လည်းရှိဘော....

တစ်နက်မျှသော ရတနာကျောက်ပျက် အရိုးအရွက်
တို့နှင့်လည်း အဆန်းတကြယ်ရှိသော....

ရွှေစင်အတိပြီးလျက် ကားကား စွင့်စွင့် ပွင့်သည့်
ကြာပန်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော....

ချစ်ဆွေကိုမြင်သဖြင့် ရေနောက်မည့်အတွက် အစိုး
ရိပ်မဘက်ကြည့် ဖျော်ဖြိုး ကူးဆော့ကြရင်း မိမိတို့၏
“ဟနုာ” ရေကန်ကိုပင် ပြန်ပြေးရန် သတိမရကြတော့
သည့် ငွေဟင်္သာတို့ဖြင့် ခြယ်စီသော....

အို...မိုးလှလင်....

အကြင်သို့သော ရေကန်သည် ခြိုင်းကြီးထဲ၌ရှိလိမ့်
အံ့....ထိုရေဟန်ရှိသောခြိုင်းသည် ချစ်ဆွေမိုးလှလင်
၏ မိတ်ကောင်းဖြစ်သော ငါ၏အိမ်မှခြိုင်းပါတည်း....

၁၆

အို...မိုးလုလင်....

ဣန္ဒနီလာ မြကျောက်ညိုတို့ဖြင့် ရှုမောဘွယ်ရာ
ပြီးပြီးပြက်ပြက် ပြုလုပ်အပ်သော တောက်ပသည့်တောင်
အထွဋ်တို့လည်းရှိသော....

ဝန်းကျင်၌ ရှေ့ငှက်ပျောပင်တို့သည် ပတ်ချာရှိသ
ဖြင့် သာယာစိမ်းစိုသည့် အသွင်လည်းဆောင်သော....

မောင်မယ်စုံ ချစ်ကြည်နူးလျက် ပျော်ဖြူးပြေးလွှား
ကစား ကြည်စယ်ရာလည်းဖြစ်သော....

နှလုံးကြည်မြေ့ မေ့လျော် ဘွယ်ရာ လှစွာသော
အကြင်တောင်ငယ်သည် ထိုရေဟန်၏အနီး၌ ရှိနေလေ
သည်ကော....

ချစ်ဆွေကလည်း အစွန်းနှစ်ဘက်၌ တလက်လက်တေဝံ
သော လျှပ်ပန်းတို့ကို ပန်လျက်.... ညိုညို၊ မိုင်းသော
ကိုယ်တွင်.... လှသော အထွဋ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လာခဲ့လေပြီ
ကော....

ငါသည်လည်း ချစ်ဆွေမိုးလုလင်ကို တိပ်တောင်
အသွင်မြင်ရသဖြင့် ငါ၏ဇနီးသက်လျှာ အလာမြို့သူ
သည် နှစ်လိုစွာကြည့်နေတတ်လေ့ရှိသော မောင်မယ်စုံ
အပျော်ကျူးခဲ့ကြသည့် ယင်း တောင်ထွဋ်ကို သတိရ
လျက် လွမ်းစိတ်ကူးနှင့်ရူးလုလု မြစ်နေရပါပြီကော....

စာနယ်မြေ

အို...မိုးလှလင်....

ထိုတောင်ပေါ်၌....

စံပယ်မျိုးနွယ်လိမ် ပန်းခြံအိမ်ထိုက်အနီးတွင် လိပ်ဆူး
နီပင်တို့မြို့ရံအပ်သည့် လှုပ်ရှားသော အဖူးအညွန့်ရှိ
သော အာသောကပင်ကြီးသည် ချိပ်ရည်ဖြင့် လူးခြယ်
လျက် တပင်တိုင် က,နေလေလိမ့်အံ့....

တိုကောင်ပေါ်၌....

ရှုအံ့စွာတည်တံ့တယ်သော ချယားပင်သည် ပင်လုံး
ဖုံးမျှ လှသောအပွင့်တို့ကို ပန်ဆင်၍ အပျိုလုပ်နေလေ
လိမ့်အံ့....

ယခုမူ....

တပင်တိုင်ကနေသော အာသောကအပင်သည် မိုင်း
ရံနေကြသည့် ပန်းခြံတို့ကဲ့သို့တပ်မက်သော အပွင့်ကို
လိုလေပြီဖြစ်၍ ကြီးထွားလိုလှသည့်အတွက် ငါနှင့်
တကွ သင့်သူငယ်ချင်းမတို့၏ လက်ဝဲခြေဖြင့် နင်းနှိပ်စား
ခြင်းကို တောင့်တနေလေလိမ့်အံ့....

ယခုမူ....

ပင်လုံးကျွတ်ဖုံးသော ပန်းတို့ကိုပန်ဆင်လျက် အပျို
လုပ်နေသော ချယားပင်ကလည်း အသီးဖြစ်သော
သားတို့ကို လိုလေပြီဖြစ်၍ ငါနှင့်တကွ သင့်သူငယ်ချင်းမ
၏နှုတ်မှထွေးအံ့သော အရက်ချိုတို့ကို ချင်ခြင်းလိုသဖြင့်
မျှော်လင့်နေလေလိမ့်အံ့....

စာနယ်မြေ

၁၀

အို....မိုးလုလင်....

ထိုသစ်ပင် နှစ်ပင်၏ အလယ်၌ အလွန် မရင့်သေး
သော ဝါး၏အရောင်ရှိသည့် ကျောက်စိမ်းတို့ဖြင့် တိုင်
ခြေပတ်လည်၌ ဖွဲ့စိုက်အပ်သော ပွတ်တိုင်တွေလည်းရှိ
သော....အစဉ်အေးမြသော ကျောက်သလင်းဖြင့် ပြုလုပ်
စီရင်သည့် ကျောက်ခုံလည်းရှိသော ရှေ့အတိဦးသော
တိုင်တခုသည် စိုက်တူထားပါလေသည်ကော....

အို....မိုးလုလင်.... သင်မိုးလုလင်၏ ချစ်မိတ်ဆွေရင်း
လည်းဖြစ်သော မိုးဝပြင်ကျယ် ကိမ်ပင်လယ်၌ အမြဲမ
ပြက်က,နေတက်သည်လည်းဖြစ်သော လည်တိုင်ညက်
ညို ဥဒေါင်းဖျိုသည် ထိုရှေ့တိုင်ကြီးကို အုပ်စိုးကာ
တည့်ချမ်းလုံး နားနေလေ့ရှိသည်ကော....

လိုဖဉ် တချင်းချင်းလည် လက်ကောက်သံတို့နှင့်အတူ
လွန်စွာ ဘာသာတုန်သည့် လက်ခုပ်သံတို့ကို ပြုလျက်
ထိုင်ရုံ၏ ချစ်သက်လျာသည် ရှေ့တိုင်ကြီးဟိပ် အိပ်စက်
နားနေရန်လာသည့် ရှေ့ဥဒေါင်းကို တွန်ကျူးက,ခန်
စေပြန်ပါသည်ကော....

၁၉

စွဲထင်သောမှတ်ဉာဏ်ကို ပိုင်စိုးသည့် ဒို...မိုးလုလင်....

ပွားပြီးလေသမျှ တွေ့လိမ့်ရမည့် အဝဝသောရှုခင်း
တို့ကိုမြင်၍ဖြစ်စေ....

ဟံခါးနှစ်ရွက်တို့၌ တဘက်တခုစီ ခြယ်မှုန်းထား
အပ်သော တူရိယာအမှတ် ခရုသင်းနှင့် ပဒုမ္မာကြာချပ်
တို့၏ပုံကို မြင်၍ဖြစ်စေ....

သခင်ဖြစ်လေသောငါနှင့် ကင်းဟော နေရသည်၏
အဖြစ်ကြောင့် သွေ့မြောက်သော အရောင် အဆင်းရှိ
သည်ဖြစ်၍ နေ့မင်းကွယ်ပျောက်သည်နှင့် ပဒုမ္မာကြာ
ပွင့်ချပ်လွှာသည် မိမိ၏ လှပတင့်တယ်မှုကို မသိမ်းဆည်း
နိုင်ဘိသို့ အပူမီးခ နှမ်းလျလျရှိသော သလင်းစံနန်း
ဆောင်ကို တွေ့ကာမျှဖြစ်စေ....

ဤဟောင်း...မိုးလုလင်၏အေးဆွေဖြစ်သောငါ၏သလင်း
ကျောက်နန်းဆောင်ပေတကားဟု... မှတ်သားလိုက်ပါ
လေ....

စာနယ်ဇင်း

၂၀

အို....မိုးလှလင်း....

ထိုထိုသော အသွင် အပြင်တို့ကို ထက်ယံတခွင်မှ မြင်ရ၍ ငါ၏ကျောက်နန်းဆောင်ကိုသိလျက် အလွယ် တကူ သက်ဝင်နိုင်စေခြင်းငှါ ဆင်ပေါက်ကလေး တမျှ သေးငယ်လှအောင် သင့်ကိုယ်ကို ပြုလေပါချေတော့....

ထို့နောက် ဂူမော့ဘွယ် ပျော်မြူးဘွယ် ယခုလွမ်း ဆွတ်ဘွယ်သော ထို....ငါ့ဟို မောင်နှံ ပျော်မြူးခဲ့ကြ သည့် ဣန္ဒြေသီလကျောက်ညိုမြင့်ပြီးတော့ တောင်ထက်၌ ဆင်းသက်ရပ်တည်လေပါချေတော့....

ထို့နောက် လျော့ရဲရဲ ပြုံးပြက်သည့် လက်လက် အရောင်ကျသော ပိုးစုံးကြူး၏ လဲ့ပင်းခြင်းမျိုးဖြင့် ပွင့် အပ်သော မျက်စိရှိသည့် လျှပ်စစ်ပန်းကို ငါ၏စံနန်း ဆောင်တွင်းသို့ ပစ်သွင်းကြည့်ပါလေချေတော့....

၂၁

အို...မိုးလုလင်...

အကြိုင်စိန်နန်းဆောင်လာတွင်းပယ် ငယ်နု သွယ်လျှာ
လှပ ကျစ်လစ်သည့် ချစ်ဖွယ်သော ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်း
ကိုယ်နှင့်....

လျှော်သစ်စ ရှေးနုရည်ကဲ့သို့ ဝင်းကြည် လှပ နုရွှာ
သော အသားအရေနှင့်....

တောစပယ် ပွင့်ဖတ်စကဲ့သို့ မြူလှချွန်ထက်သည့်
စိစိညိုသောသွားနှင့်....

မှည့်သစ်စ ကျီးအာသီးပေါင် ကဲ့သို့ နီလွင်
ရွမ်းပြည့် မေိုင်းအိသော အောက် နှုတ်ခမ်း သားက
လေးနှင့်....

ငယ်သော အေးပေါက်ကလေးများ အသုံးပြုကြ
သည့် လက်ဆိုင် ကျည်ပွေ့သဘွယ် သေးငယ်ချောမွတ်
သည့်ခါးတိုင်နှင့်....

ယိတ်လန်သော သမင်ပျိုမ၏မျက်ဝန်းကဲ့သို့ လဲလဲ
စိမ်းညို ရွမ်းပေါင်စို့လည် တပ်မက်ဘွယ် လှမ်းရှုနေ
သောမျက်လုံးနှင့်....

လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းကို နုရွှာရေရ ရ ယဉ်စစေသည့်
လှပသော ချိုင့်ခွက်ငယ်ကလေးနှစ်ခုဖြင့် တန်ဆာဆင်
သော ပေါ်လွင်လှပသည့် တင်သား တပွေ့တပိုက်ကြီး
နှင့်....

စာနယ်ဇင်း

ကိုယ်ဟန်အကြော့ကို လှန့်မျှ ညွတ်ပျော့စေသော
အားပါးတရ လေးလံဖွံ့ထွားသည့် ရင်သားအစုံတို့
နှင့်....

လူသားတို့ကို ဖန်ဆင်းသည့် မြဟ္မာမင်း၏ စံပြရုပ်
နှင့်တူသော ယင်းကဲ့သို့ ငယ်နုနုမိန်းမပျိုကား အဆွေ
မိုးလှလင်၏ ရောင်းရင်းဘက်ဖြစ်သော ငါ၏ ဇနီးပါ
တည်း....

၂၂

ဒို...မိုးလှလင်....

ရွှေလည်ပြိုင်လပ် ပါးချင်းအပ်လျက် မပြတ်အတူ
သွားလာဘက်ဖြစ်သည့် ထို...ရှင်မ၏ ချစ်လင်ငါသည်
ကုဝေရ နတ်ဘုရင်၏အာဏာဖြင့် ဝေးစွာသောအရပ်
သို့ ပြေးလွင့်နေရ၍....

စက္ကဝက်ငှက်မကဲ့သို့ တယောက်တည်းသာ နေရပါ
သော တူဟ်တူဟ်ဘုံရှိ စကားပြောဆိုခြင်းတို့မျှ မပြုနိုင်
တော့ပြီဖြစ်သော ထိုဒိမ်၌ တွေ့လတ်လည် လှပန်းတ
ပွင့်သည် ငါ့ကိုယ်၏ အပြင်သို့ရောက်နေရသော ငါ၏
နှစ်ခုမြောက်အသက်ပင်ဖြစ်သည်ဟု... မိုးလှလင်ချစ်လေ့
သိပါလေ....

လွမ်းသွတ်ခြင်းဖြင့် ပြင်းထန်သည့် ဝေဒနာသည်
နှိပ်စက်အပ်သော ဆယ်ကျော်သက်က ချက်ဘက်ကိုမှ
ဆင်းရဲပင်ပန်းလေအောင် နှိပ်စက်နေသော ရက်စက်
ခြင်းဖြင့် စူးရှလည် ထိုထိုသောနေ့တို့ ကုန်လွန်ကြ၍....

စာနယ်မြေ

ဘီးနှင်းတို့၏ အထပ်ထပ်နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေရရှာ
သော ပဋုမ္မာကြာပန်းကဲ့သို့ ထိုငါ၏ ချစ်ဇနီးသည်
နှမ်းပျော့ ညှိုးချွတ် ယွင်းချော် နေလေမည်လားဟု
စဉ်းစားပူပန်မိရလေ....

အို.... မိုးလုလင်.... အကြင်ငါ၏ ဇနီးသည်လည်း
ငါနှင့်အလားတူလျက် စက်ပျော်မရှင် ညှိုးငယ်သော
အသွင်ကိုဆောင်လျက် ဂြိုလေမည်ကော...!

၂၃

အို...မိုးလုလင်....

ချစ်ဆွေ၏ မိတ်ကောင်းဖြစ်သောငါနှင့် ကင်းကွာ
လေသဖြင့် လွမ်းမိုးစွေခြင်းကြောင့် အသံပြင်ပ ယျံကျ
ရသော စမ်းရေအယဉ်သည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ
လေ၍ သူ၏မျက်လုံးအစုံတို့သည် မိုးမိုး မောက်နေရှာ
ပေလိမ့် ...

နှလုံးသားပုလာကော ပူလောင်သည့်တွက်ဝင်လေတို့
ကို ရှု၍ရှု၍ရသဖြင့် သူ၏ နှုတ်ခမ်းသားသည် သွေ့
ခြောက် ကွဲအက်နေရှာပေလိမ့်....

လွမ်းဆွတ်တမ်းကတသော အဝတ်တူးခြံနစ်ပြုသည်ဖြစ်
၍ ပန်းပွင့်နှင့် ရွက်ညှာကဲ့သို့ မျက်နှာပောက်အပ် ဆက်
စပ်နေရရှာသော သူ၏လက်ဝါးအပြင်သည် မျက်ရည်
ကြည်ဖြင့် ရှုံ့ရှုံ့စိုနေရှာပေလိမ့်....

ငိုကြွေးခြင်းအမှုဖြင့် ပန်းရည်ဆွတ်ဖျန်း နီမြန်းလှပ
ရှိက်ဝင်၍မဝနိုင်သည့် သူ၏မျက်နှာသည် ပြန်ပြန်ကျ

စွာ ဖါးလျားကျနေသော သူ့ဆံပင်အောက်၌...
ဇာပြောက်ကွန်ရွက်တွင် တပ်မက်စေဘွယ် မြင်နေရဘိ
သို့ ရှိပေလေလိမ့်....

သူ့အသွင်သည် အဆွေမိုးလုလင် ပိုက်သိုင်းပွေ့
ဘက်ထားသည့် ငွေလ၏အသွင်နှယ် ချစ်သနားစေ
ဘွယ် မြင်ရလေပေလိမ့်....

၂၅

အို....မိုးလုလင်....

ငါ၏ ချစ်သက်လျာသည် ငါပြန်လားနိုင်စေကြောင်း
ဆုမွန်ကောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် တောင်းဆို
နေလေလျက်....

ကြေကွဲလွှမ်းဆွတ်သဖြင့် ကြိုလှီသည့် ပုပန်ရသော
မိမိကိုယ်နှင့် နှိုင်းဆရှုသိနေသော ငါ၏ ချစ်ဇနီးသည်
ငါနှင့်တူလေမည့် ရုပ်ပုံကို လွှမ်းမေ့၊ ငေးမောသည့်
အကွေးနှင့်အကူ တအောင့် မေ့ဝေ့ ရေးသွဲ့နေလေ
လျက်....

ကချေသည့်မကဲ့သို့ ချိုသောစကားကို သွက်စွာပြော
တတ်သည့် ရှေ့လျှောက်ချိုင့်၌ မွေးသော အကြင်သာလိ
ကာပသည်ရှိ၏။ ဘိုသာလိကာမအနီးသို့ ငါ၏ချစ်သက်
လျာသည် ရင်၌ပူသာသည်ကို အေးလိမ့်နိုးနိုးဟု စကား
ပြောဆိုရန်ချဉ်းကပ်နေလျက်....

“အဘယ်သာလိကာ အသို့နည်း၊ သင်သည်၊ ငါ၏
ချစ်လင် သင့်သခင်ကို အမှတ်ရပါသေး၏လော....သင်

စာနယ်မြေ

သည် ငါ၏ချစ်လင်...လင်းသခင်ကို ချစ်လှ၏။ သို့ကြောင့် ငါကဲ့သို့ပူလောင်သော နှလုံးသားဖြင့် တတမ်းတတ အမှတ်ရပါသေး၏လော....'ဟု လွမ်းပိုစွာ မေးမြန်း နေလေလျက်....

ချစ်ဘွယ်သော အဆွေမိုးလှလင်.... အကြင်ငါ၏ချစ် သက်လျာသည် အဆွေမိုးလှလင်၏မျက်မှောက် လျှပ်ပန်း ရောင်ဟို အောက်၌ ဤသို့ပူပန်းဖြင့် တတမ်းတတ ပြုလုပ်နေရှာပေလိမ့်....

၂၅

အို....မိုးလှလင်....

နွမ်းနယ်သည့် အဝတ် တန်းအာလည်း ရှိရှာလေ သော ရင်ခွင်၌တည့်အပ်သော စောင်းညှင်းဖြင့်ငါ့အ မည်အား ဖွဲ့ဆိုထိကုံးသည့် လွမ်းတေးကို ကြည်ကွဲ ဘွယ်ရာ လှိုက်လှဲစွာလည်း သီဆိုနေချင်ရှာလေသော....

မိန့်စိတ်ယိုသော မျက်ရည်ကြောင့် စွတ်စိုသည့်စောင်း ကြိုးကိုလည်း ပကြာမကြာသုတ်နေရရှာလေသော....

ကိုယ်တိုင်စိတ်အပ်လည့် အသံစဉ်ကို အထပ်ထပ်ဆို လိုနေရင်း ပေ့ပျောက်လျက် ပူဆွေးမြှိုင်း၌နှစ်၍ တွေး ဝေးပူပန်စွာ နေချရှာလေသော....

ချစ်ဘွယ်သော အဆွေမိုးတိမ်.... အကြင်သို့သော ငါ၏ ချစ်သက်လျာသည် အဆွေမိုးတိမ်၏ မျက်မှောက် လျှပ်ပန်းရောင်အောက်၌ ဤသို့သော ပူမီးဒလျက် ကတမ်းတတ ပြုလုပ်နေနှင့်ရှာပေလိမ့်....

စာနယ်မြေ

၂၆

အို...မိုးလုလင်....

ရှုလော....

ကွေ့ကွင်းရသည့်နေ့မှစ၍ ဆိုးမြတ်အပ် လောအပိုင်း အခြားနေ့၏ ကြွင်းကျန်ကုန်သော ရက်ထိုကို တံခါးခုံ၌ အပုံပြုအပ်သော ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ချထားရေတွက်နေ လေလျက်....

ငါ၏ဒနိုးသက်လျာသည် မိမိစိတ်၌ မှတ်သားအပ် သော နမ်းမုတ်ခြင်းဖြင့် ငါနှင့်တတ်မက် ပွေ့ဖက်ပျော် မြူး ချစ်ရည်လူးကြရခြင်းကို တအောင့်ပေ့မေ့ တစေ့ စေ့တွေးလေလျက်....

ချစ်တွယ်သော အဆွေမိုးလုလင်.... အကြင်သို့သော ငါ၏ ချစ်သက်လျာသည် အဆွေမိုးတိမ်၏ မျက်မှောက် ဖျော့တော့သော လျှပ်ပန်းရောင်အောက်၌ ဤသို့လျှင် ပူပီးခလျက် ဟဟမီးတတ ရှိနေရရှာပေလိမ့်....

ဟဟင်...

သေတပန်သက်တဆုံး ချစ်ရွှင်ပြုံးလိုလျက် အကြင် လင်နှင့်တင်းနေရသော ပိန်းပပြတ်ကို၌ ထိုသို့သော ကွေ့ကွင်းရမှုမျိုးတို့နှင့် ဆုံဆည်းတိုင်း နွမ်းရိတစေလွမ်းမှု ပွေ့ရသည်ကို ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် ဖြေဖျော်နေရရှာ ပေလိမ့်....

အို....ရိုးလှလင်....

ငါနှင့် ကွေကွင်းရသဖြင့် ဆင်းရဲပူဆွေး နေရသော သင့်သူငယ်ချင်းမသည် နေ့အခါ၌ အကြင်အလကားမြို့၏ ဖျော်ပြုံးဟွယ်ရှုခင်းများ သိချင်းသိများတို့ကို ကြားရ မြင်ရသည့်အပြင်....အိမ်မှုတ်စွကိုကို ဗမာားအောင်ပြုလုပ် နေလိုက်ခြင်းဖြင့် တတမ်းတတ ငါ့ကို သတိရသော် လည်း သက်သာရာရလိမ့်အံ့....

ချစ်သူတို့ ပုန်းအောင်းရာ အမှောင်နှင့် တိတ်ဆိတ် ခြင်းသာရှိသည့် ညဉ့်အခါ၌ အိမ်ခန်းဆောင်အတွင်း ငါနှင့်ကင်းသည်ဖြစ်၍ အချစ်ငယ်သဖြင့် ပြတ်ကြွေလှ သော နှလုံးသားတို့ကို ပိုက်ပွေ့လျက် တဦးထီးတည်း ယောင်တိယောင်ကန်း နေလိမ့်ရှာသော....

အချစ်ပွားစီးရာအမှောင်တွင် မအိပ်ဖက်နိုင်သော မြေအပြင်သာလျှင် ဆောက်တည်ဘွယ်ရာ အိပ်ရာရှိသော ကြိုးစွာဖိစီးသော ပူပန်မှုကို မအိပ်သောမျက်လုံး ဖြင့် သယ်ဆောင်နေရရှာသည့် ဟိုငါ၏ချစ်ရင်း သင့်သူ ငယ်ချင်းပကို ကျွေရလေလိမ့်အံ့....

အေးအေးလှလင်.... စဉ့်ရဟန် ကျောက်မျက်ရွဲတို့ ဆွဲသိသော ချစ်အပ်သည့် ဇာကွန်ယက်ကို ဖယ်၍ ကျောက်သလင်း စံနန်းဆောင်၏ လေသာ ပြတင်းမှ အတွင်း၌ မြင်ရအံ့သောရှုခင်းကို ချစ်ဆွေသည် ငါမှာအပ် သည့်အတိုင်း မှတ်မှတ်သားသားကြည့်ရှုခဲ့ပါလေလော့။

စာနယ်မြေ

၂၀

အို...မိုးလုလင်....

အချစ်သည် စွဲလောင်အသိခြင်းကြောင့် ညှိုးနွမ်း
သွေ့ယော်နေသော ငါနှင့် ကွေကွင်းရသဖြင့် ဟဘက်
စောင်းလျှယ် ငလျှောင်းစက်ဂျိုက်ငင်နေရရှာသော....

အရှေ့အရပ်ရှိ ပြာလဲသော ကောင်းကင်ကျယ်ကြီး
၌ တစိတ်မျှကြွင်းသော လ၊မင်း၏ကိုယ်ကဲ့သို့ ကြိုလှော်
စွာကွေး၍ င၊အရေးပမာ တည်နေရှာသော....

ငါနှင့်ရှိစဉ် ပျော်မြူးခြင်းတို့က ဝါးမျို လိုက်ကြသော
ကြောင့် တခဏဟုထင်ရသည့် တညဉ့်သည် ယခုငါနှင့်
ကင်းကွာလျက် ဟယောက်တည်း အိပ်စက် နေရသော
အခါ လောင်မြိုက်သော ငရမ်းတောက်မွေ့ယာ၌ ရှည်
ကြာလှသည့် ငရဲညဉ့်ကို ပူလောင်သောမျက်ရည်တို့ဖြင့်
ပင်ပန်းကြီးစွာ ငြိမ်သက်ကျော်လွန်နေရရှာသော....

ချစ်ဘွယ်သောမိုးလုလင် အကြင်စန္ဒရကန် ကျောက်
မျက်ရွဲတို့ ဆွဲသိသော ချစ်အပ်သည့် ဇာကွန်ယက်ကိုဖယ်
၍ ကျောက်သလင်းစံနန်း ဆောင်ခိုး လေသာပြတင်း
ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အဘွင်း၌မြင်ရအံ့သော သင့်သူငယ်
ချင်းမကို အဆွေမိုးလုလင်သည် ငါမှာအပ်သည့်အတိုင်း
မှတ်မှတ်သားသား ကြည့်ရှုခဲ့ပါလေလော....

၂၉

အို...မိုးလုလင်....

ကောင်းကင်အလုံး တိမ်တိုက်တွေဖုံး၍ နေမင်းကြီး ပုန်းနေပါလျက် အလင်းရောင် နှိုးဆွသောကြာပန်းသည် ညှိုးယော်စွာ အိပ်ရာမှ နိုးထနေရသည်နှင့်လည်း တူလှ သော....

နေလုလင်ပျို၏ နမ်းစုတ်ခြင်းကို မခံရသဖြင့် ပွင့်ကြွ လန်းဆန်းခြင်းမရှိသော အကြင်ကြာပန်းသည် ညှိုးနွမ်း တမ်းတ နိုးထခြင်းမပြုနိုင်ဘိသို့ မနိုးတဝက် နိုးတဝက် ဖြင့် နေအိမ်မက်ကဲ့သို့ရှိနေရသော....

ထိုစဉ် ကြိုက်ဝယ် စမ်းရေကြည်သို့ အေးမြသည့် လ၊ ချေစဉ်ကို နှစ်ဘိုယ်ပျော်ရွှင် မှေးလှိုထင်လျက် လေသာ ပြတင်းဆီသို့ လွတ်ကင်းသည့်သတိဖြင့် ပြေးလွှားကြည့် မိသော....

တကိုယ်တည်းဖြစ်ရ၍ အေးမြသော လရောင်ဖြင့် ယွန်းလောင်းခြင်းခံရသည့်ကိုယ်သည် ငိုရှိုက်ဆွေးမြေ့ လာရလျက် မျက်ရေပူကြောင့် လေးသည့် မျက်တောင် ကော့ကြီးဖြင့် မကြည့်ဝံ့ဘဲ အိမ်ဖုံးပိတ်လိုက်ရသော....

ယင်းသည့်အခါ အချစ်ဟူသောရေ ခမ်းပျောက်သ ဖြင့် ခြောက်သွေ့သည့်ကန်မှကြာရုံကဲ့သို့ ညှိုးပျော့ပျော့ တည်နေရှာသော....

ချစ်ဘွယ်သော မိုးလုလင်.... စန္ဒရကန် ကျောက် မျက်ခွဲတို့ ဆွသီသော ချစ်အပ်သည့် ဇာကွန်ယက်ကိုဖယ် ၍ ကျောက်သလင်း စံနန်းဆောင်၏ လေသာပြတင်းမှ

စာနယ်မြေ

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အတွင်း၌မြင်ရအံ့သော သင့်သူငယ်
ချင်းမကို အဆွေမိုးလုလင်သည် ငါမှာသည့် အတိုင်း
မှတ်မှတ်သားသား ကြည့်ရှုခဲ့ပါလေလော....

၃၀

အို...မိုးလုလင်....

ငါနှင့်တွေ့တွင်း ရသောကြောင့် သွေ့မြောက်နေ
သည့်နှလုံးသားကို အေးလိုအေးပြီးဟု ရေသက်သက်
သာချိုးသဖြင့် မပြုမပြင်သည် ဖြစ်ရကား ဖါးလျားကျ
သော ဆံနွယ်တို့သည် ပါးပြင်ကို ပွေ့ဘက်နမ်းစုတ်ကြ
လျက်....

နုနုပိုပို ပရစ်စိုနှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလောင်
မြိုက်သည့် ပူလောင်သောနှလုံးသားမှ ရှိုက်ငင်မိသော
ပင့်သက်လေသည် ထိုဖွာကျလျက်ရှိသော ဆံနွယ်တို့ကို
တလိုက်ဖိုဖို လှုပ်ရှားစေလျက်....

အိပ်မက် 'ကွန်း'တွင် ချစ်သောငါ့အား စကားနှုတ်
ချိုတွတ်တွတ်ဆိုလျက် တွေ့ချစ်လိုလှသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်
ဖုံးသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အိပ်ပျော်ပါရန် ကြိုးစားနေ
လေလျက်....

ချစ်ဘွယ်သောမိုးလုလင် စန္ဒရကန်ကျောက်မျက်ရွဲတို့
ဆွဲသီသော ချစ်အပ်သည့် ဇာကွန်ယက်တို့ဖယ်၍ ကျော့
သလင်း စံနန်းဆောင်၏ လေသာပြတင်းမှ ကိုခဲ့သည့်
အတိုင်း အတွင်း၌ မြင်ရအံ့သော ချစ်ဆွေ၏ သူငယ်
ချင်းမကို အဆွေ မိုးလုလင်သည် ငါမှာသည့်အတိုင်း
ဆုတ်မဆိုင်းဘဲ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ခဲ့ပါလော....

စာနယ်မြေ

အို....မိုးလုလင်....

အပြစ်၏ဝန်ကို ရုန်းဆောင်ရန်အတွက် ပူလောင်သော နှလုံးသားနှင့် ထွက်ခွာလာသည့်ငါ့အား သောက်၍မဝ သောမျက်လုံးဖြင့် ငတ်မွတ်စွာကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ရရှာ သော ငါ၏ချစ်ဇနီးသည် ငါနှင့်ထပ်တူ မြတ်နိုးစွာပန် ဆင်အပ်သော ဦးထိပ်ဆံထုံး၌ ရစ်ပတ်ထားသည့် ပန်း ကုံးကို မလိုတော့ပြီဟု စွန့်ပစ်လိုက်လေ၍....

အပြစ်ဒဏ်ရက်စေ့၍ ချမ်းမြေ့ သောအခါ၌ကွေ့ကွင်း နေရသည့် ဆင်းရဲခြင်းကို သက်သေထုအံ့သော ငါ၏ဇနီး ချစ်သည် ပြုပြင်ခြင်းမရှိတော့သည်ဖြစ်သဖြင့် ငါ့ကိုယ်တိုင် ခက်ခဲစွာ ဖြေရှင်းပေးရအံ့သော ဦးထိပ်၌ ဆွေးသော ခဲသော မဖြေသော ဆံထုံးသည် တွဲခိုလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍-

ဆွေးမြေ့ လှောင်အိုက် သိခိုက်အောင် နာကြင်စေ သော ဆံထုံးမှ ဖွာရရာကျလျက်ရှိသည့် ဆံထုံးကို ရှည် လျားသော လက်သည်းရှိသည့်လက်ဖြင့် တရှိုက်မက်မက် ပြုရင်း ဖယ်ရှားနေလေ၍....

ချစ်ဘွယ်သော မိုးလုလင် စန္ဒရကန် ကျောက်မျက်ရွဲ တို့ ဆွဲသိသော ချစ်အပ်သည့် ဇာတုန်ယက်ကို ဖယ်၍ ကျောက်သလင်း စံနန်းဆောင်၏ လေသာပြတင်းမှ ဆိုခဲ့ သည့်အတိုင်း အတွင်း၌မြင်ရအံ့သော ချစ်ဆွေ၏ သူငယ် ချင်းမကို အဆွေမိုးလုလင်သည် ငါ့မှာသည့်အတိုင်း ဆုတ် မဆိုင်းဘဲ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ခဲ့ပါလေ....

စာနာမြေ

၃၂

အို-မိုးလုလင်....

အကြင်ငါ၏ ချစ်သက်လျာကား ရေလုလင်နှင့်
ကဲ့သော ကြာပန်းပျိုကဲ့သို့ နွမ်းယော် အားနည်းလျက်....

အကြင်ငါ၏ ချစ်သက်လျာကား ရှိုက်ငင်တမက်မက်
ပင့်သက်တရှူရှူ လောင်မြိုက်သောနှလုံးသား၏ အပူကို
နစိုပျော့နွဲ့သည့်ကိုယ်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်၌ လူးလိမ့်ခံစား
လျက်....

အို....မိုးလုလင် ယင်းကဲ့သို့သော ငါ၏ ချစ်ဇနီးကို
တွေ့မြင်ရလေအံ့ အဆွေသည်ထိခိုက်ဝမ်းနဲမိုးဖွဲမိုးပေါက်
တို့စွေသွန်လျက် တန်ဆည်မရသော မျက်ရည်တို့ကို ရွာ
သွန်းမိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား....

သိမ်ပွေ့ခြင်း၌ ရင့်ကျက်သော နှလုံးသားရှိသူတို့ကား
ကြင်နာမှုတရားဖြင့် ပြည့်ဝသည်မဟုတ်ပါလား....

အို...မိုးလုလင်....

အကြင်သို့သော သင့်သူငယ်ချင်းမသည် ငါ့အပေါ်
တွင် နှလုံးသား၌ ထင်အပ်သော ဝမ်းတွင်းအမှတ်ကဲ့သို့
စွဲလမ်းပါလေကြောင်း ငါ ကောင်းကောင်း သိလျက်....

ထိုသို့စွဲလန်းသဖြင့် ဆင်းရဲရှာသော အပူမီးသည်
ငါ့ကြီးရှစ်ထပ်မှ ထလတ်သော မီးတောက်ကဲ့သို့ ငါ၏
ဖုန်းချစ်အား လောင်မြိုက်နေပါလေပြီဟု ငါသည် ခွဲခွါ
လာသည့်အချိန်ကစ၍ သိလျက်....

အို-မိုးလုလင် အကြင်သို့သောအဖြစ်ကို ထင်မြင်တွေး
စော စိတ်မောနှမ်းလျှ လွမ်းတနေသူတဦးက ဇကား
ကြွယ်တိုင်း ပြောပြနေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း အဆွေကိုယ်
တွေ့ကြုံပြီးပါက ကောင်းကောင်းချည်းသိနိုင်လာလျက်-

၃၄

အို...မိုးလုလင်....

ငါ၏ချစ်သက်လျာသည် ဖါးလျားကျသော ဆံပင်ကို
ဖုံးသဖြင့် မျက်စဉ်းမကွင်းဘဲ လုံ့ပင်းသောမျက်လုံးသည်
တိမ်ညိုတို့အကြား၌ ရှိုက်ငင်နေရသော လ,ဝန်းကဲ...သို့
ရှိလေ၍....

ငါ့ကို မမြင်ရသဖြင့် အရက်ချိုကို မသောက်ခြင်း
ကြောင့် ဟောက်ပသောမျက်လုံး၏ ဟင့်တယ်စွာ ချာချာ
လှည့်ခြင်းအမှုကိုလည်း မပြုတတ်အောင် မေ့လျော့နေ
လေ၍....

သို့တစေလျက် အဆွေသည် ငါ၏ချစ်သက်လျာ အနီး
သို့ ရောက်လိမ့်သည်ဖြစ်အံ့....

ရုတ်တရက်ပင် မပြင်ဆင်ဘဲ သူ၏ပတ်ဘက်မျက်လုံးသည်
အမှတ်မထင် လှုပ်လိမ့်သည်ဖြစ်အံ့....

ထိုအခါ ငါးတို့၏ လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် တင့်တယ်
သော ကြာပန်းကဲ...သို့ သင့်သူငယ်ချင်းမ၏ တက်ကြွသော
အလှကို တအံ့တဩတွေ့ရလိမ့်လေအံ့....

၃၅

အို...မိုးယုလင်....

ယခင်အချိန်က ချစ်သောငါနှင့် ချစ်တုံဖလှယ်ခြင်း
ကြောင့် စွန်းထင်းအပ်သည့် လက်သဲချက်တို့လည်း ပျောက်
ကုန်အပ်ပြီးသော....

ကြာမြင့်စွာ ဆင်မြန်းခဲ့သော ပုလဲသွယ် ခါးကြိုးကို
လည်း ငါမရှိသဖြင့် ချစ်လင့်၏ မျက်ကွယ်အောက်သို့
ရောက်ဝင်ခဲ့ပါလေပြီဟု စောင့်စည်းကြစေရန် အထိမ်း
အမှတ်ဖြင့် ချွတ်ဖြေထားနေသော....

ရွှေလည်ဟိုင်ဘက်တူပိုင်စက်ပြီးသည်နှင့် ငါ၏လက်ဖြင့်
နှိပ်နယ်ယုယ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့် ငှက်ပျောအူ နှုရှုရှုကဲ့သို့
လှပသော ဝဲဘက် ပေါင်သည်လည်း ချစ်ဆွေ အနီးသို့
ရောက်လာသည်နှင့် လှုပ်ရှား သိမ်းဆည်းလိုက်လေမည်
ဖြစ်၍ ရင်တွင်ဖိုလိုက် ပင့်သက်ရှိုက်မိပါက ငါ့ကိုသတိ
ရလျက် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါလော....

၃၆

မေတ္တာကိုဖျော်၍သွန်းလောင်းတတ်သောအို...မိုးလုလင်....

အဆွေသည် အလကားပြုသို့ ခရောက်နေသည်ဖြစ်အံ့....
ငါ၏ဇနီးသက်လျာသည် အကယ်၍ အိပ်ပျော်နေသည်ဆို
ပါက နှုတ်ခွန်းဆက်သွင်း ထစ်ချန်းခြင်း မပြုလိုက်ပါနှင့်
လား....

မေတ္တာကိုဖျော်၍သွန်းလောင်းတတ်သောအို-မိုးလုလင်....

အကြင်ငါ၏ဇနီးသက်လျာသည်.... အိပ်မက်အတွင်း၌
ချစ်လင်ဖြစ်သော ငါ၏လည်ကို တင်းကြပ်စွာ ဘက်နေ
ခိုက် အဆွေသည် တဖြိုက်နှစ်ဖြိုက်ရွာချလျက် ပြီးပြက်
သောလျှပ်ရောင်နှင့်အတူ ထစ်ချန်းသောအသံကို ပြုလိုက်
သည်ဖြစ်အံ့....ငါ၏ ချစ်သက်လျာသည် အိပ်ရာမှမိုးထ၍
နှမ်းလျစိတ်ပျက် တရှိုက်မက်မက်ငိုလျက် အိပ်မက်၌ ငါ့
အားဖက်အပ်သည့်လက်ကိုအဖြေခံရသကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်
ပါလား....

၃၇

အို...မိုးလုလင်....

အကြင် ငါ၏ ချစ်သက်လျာသည် အိမ်ရာမှ နိုးထရန် သင့်လျော်သည်ဖြစ်အံ့၊ ပွေ့ပိုက်အပ်သော ရေမှန်ရေရိုး ရှိသည့် ယေပြေဖြင့် ငါ့ချစ်သက်လျာ၏ နဖူး ဆံစုတို့ကို ညင်သာစွာ နမ်းစုတ်လျက် နှိုးလိုက်ပါလေတော့....

နေရောင်ခြည်ဆမ်းလေ၍ တဖြေးဖြေး ပွင့်လန်းလာ သော မြတ်လေးပန်း၏နိုးထခြင်းဖြင့် အိမ်ရာမှနိုးထသော ငါ၏ ချစ်သက်လျာသည် ပွင့်သစ်စ ပန်းလျှင်တူးပြုသော မျက်နှာနှင့် စိမ်းမြိမြ ကြည့်လိမ့်အံ့သည်ကို ချစ်ဆွေသိနှင့် ပါလေတော့....

လျှပ်ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပုံးလွှမ်းအပ်သော၊ မိုးစက်မိုး ပေါက်တို့လျှင် ကြွိုးပြုအပ်သော၊ မြရောင်စိုလှည့်သစ်ပင်တို့ တို့ဖြင့် ဖြန့်ကြက်အပ်သော၊ မြေအထုလျှင် အိမ်ပြုသော သက်တန့်ရေးလျှင် လက်ရုံးပြုသော၊ လေးနက်သောထစ် ချန်းသံကို မြည်စေသည့် ချစ်ဆွေ၏ မိုးစောင်းသံဖြင့် အကြင်မာနရှင်အား ငါ၏သတင်းစကားကို သိကူးတီး ပြောကြားခဲ့ပါလေလော့....

စိန်စုပိုင်

၃၀

အို.... ချစ်သနားတွယ်စော မိန်းမငယ်....

ငါသည် သင့်ချစ်လင်၏သတင်းစကားကို နှလုံးသား၌ ဆောင်ယူ၍ ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော သင်မိန်းမငယ်၏နားတွင်းသို့ သွန်းလောင်းချရန်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏လို့....

အို....မိန်းမငယ်....

မြရွက်သစ်ကို ဝတ်ဆင်ရန်စောင့်လျက်ရှိသော သစ်ပင် ငယ်တို့အား ထူထဲသောရွက်သစ်ကို အမြန်ဆုံးဝတ်ဆင် စေရန် ပြုပေးနိုင်ဘိသို့....

မိမိတို့ဦးဆံကို ဖြေရှင်းရန် အားထုတ်ကုန်သော လမ်း ခရီး၌ ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော၊ အရပ်တပါးပဲ လွှားသောခရီးသည်တို့အား အလျှင်အပြန်အိမ်လှိုပြန်စေ ရန်အတွက် နက်နဲသောစည်သံကိုပြု၍ အိမ်တိုင်ယာရောက် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့နိုင်သူ ဖြစ်ပေ၏လို့....

၇၉

အို... မိုးလုလင်....

လေနတ်၏သား ဟန့်မန်ကို တွေ့မြင်ကာမျှဖြင့် သီတာ
သခင်မသည် မောင်တော် ရာမတို့လာချေပြီဟု ရုတ်ချည်း
မြူးကြွ ထ၍ ကြိုလိုက်ဘိသို့....

ငါ၏ ချစ်သက်လျာသည်လည်း အဆွေမိုးလုလင်ကို
ကြည့်လျက် ရှမ်းအိသော အပြုံးကို ပြုလိမ့်အံ့....

ထို့နောက်အဆွေပြောကြားသည့် သတင်းစကားတွင်
နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြောင့် မောသောကိုယ်ရှိသည်
ဖြစ်၍ ရင်၌ဖိအပ်သောပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့် တုန်လှုပ်စွာကြား
နာနေလိမ့်အံ့....

အို-မိုးလုလင်....

အဆွေဆောင်ယူပေးအပ်သော အဝေးရောက်ချစ်လင်
၏ သတင်းအကြောင်းသည် ကောင်းမြတ်သော မိန်းမ
သားတို့အတွက် ချစ်လင်ကိုယ်တိုင်ကို ခေါ်ယူပေးပို့လာ
ဘိသို့....

၇၀

အို....မိုးလှလင်....

ငါ၏တောင်းပန်စကားကို တုန့်ပြန် သနားလျက်
အတွေ့သည် ငါ၏ချစ်သူအား ဤသို့ ပြောကြားပါဘိ....

အို....မိန်းမငယ် သင်မိမယ်နှင့် ခွဲခွါနေရရှာသော
သင့်ချစ်လင်သည် ရာမဂိုဏ်းတောင် သစ်မီး ချောင်၌
ကျန်းမာစွာရှိ၏။ သင့်ချစ်လင်သည် သင်၏ကျန်းမာခြင်း
ကိုနှုတ်ခွန်းဆင့်ကာ တွတ်တွတ်မေးမှာဘိ၏....လို့....

အို-မိုးလှလင်....

လျှပ်တပြက်လျှင် ပျက်စီးကြရသော သူသူငါငါ သတ္တိ
ဝါတို့အတွက် ကျန်းမာရေးကို ရှေးရှုမေးမြန်း နှုတ်ပန်း
ဆက်ရခြင်းသည် လျော်ဟန်သင့်ပြတ်လှပါဘိ

ထို့ထက် မဝေးကွာနေသော ချစ်သူအတွက် ပို၍လျှော်
တန်သင့်မြတ်ဘိ၏သို့....

အို-မိုးလုလင်....

အကြင် ငါ၏ချစ်သက်လျာအား၊ တွေ့အံ့ ကံကြမ္မာ
သည် ရန်ပြုတားဆီးလျက်ရှိသော ခရီး၏အစွန်မှ မိမယ်
၏ ချစ်လင်သည် မိမယ်အား တမ်းတခြင်းကြောင့်ပူလောင်
သောနှလုံးသား၏ ကင်ဖြူဝက်ခြင်းကိုခံရ၍ ကြိုတင်ဖျော့
တော့သော ကိုယ်နှင့်-လို့....

နှိပ်စက်အပ်သောအချစ်သည် မိမယ်ဖြင့်တည်ဆောက်
ထားသော အသဲပြင်ကို ကြိတ်ချေဖျစ်ညှစ် ထားမှုကြောင့်
စီးယိုကျသော မျက်ရည်ပူတို့ဖြင့်-လို့....

နှစ်ကိုယ်ပျော်မွေ့ တွေ့လိုသော စိတ်အစဉ်ကြောင့်
ရှည်လျား လှပသော ပင့်သက်တို့ကို တဖိုလိုက်လိုက် ရှိုက်
ငင်စွာဖြင့်- လို့....

အညွှော့ သူငယ်ချင်းမ သည်လည်း မောင့်နည်းတူပင်
ရှိုက်ငင်နေလိမ့်မည်ဟု နှမ်းလျ ကြိုတင်မည့် ကိုယ်အသွင်
ကို ထပ်မြင်တွေ့ဆကာဖြင့် လို့....

အို....အားအင်နဲ့ လွမ်းနယ်ခဲ့နေသည့် သူငယ်ချင်းမ....

မိမိ၏ရစ်လင်သည် ရှေးအခါက အများရှေ့တွင် ကျယ်လောင်စွာပြောနိုင်သည့် စကားပင်ဖြစ်လျက် လှမိမိ မယ်ပေါ်အနီး၌ နှုတ်ခမ်းဖြင့်တိတပ်၍ ပိုမိုသဲသဲ ကလျက် ကလျက် ပြောခဲ့ဘူးသည်မဟုတ်ပါလား....လို့....

ယခုအခါ နားဖြင့်ကြားနိုင်သည့်အရပ်ကို လွန်လျက် ဖျက်စိဖြင့်ပင်မမြင်နိုင်သော မိမိအား မိတ်၌ဖွေးတော ပူပန်သော နှလုံးသားမှ ဖွဲ့ထီပြောဆိုအပ်သည့် စကားကို ကို ငါ့အား မှာကြားလိုက်လေ၏....လို့....

၄၃

အို...ချစ်သနားဘွယ်သော သူငယ်ချင်းမ....
 မိမယ်၏ ချစ်လင်သည် “သျှာမာ” နွယ်ကိုမြင်သဖြင့်
 မိမယ်၏ဝင်းဝါသောအဆင်းကို ရော်ရမ်း၍...
 တုန်လှုပ်သော သမင်မ၏မျက်ဝန်းကိုမြင်သဖြင့်-မိမယ်
 ၏တပ်မက်ဘွယ်သော မျက်လုံးကိုရော်ရမ်း၍...
 ငွေလဝန်းကိုမြင်သဖြင့် ရှုန်းရှုန်းပသော မိမယ်၏
 မျက်နှာအလှကို ရော်ရမ်း၍....
 ဥဒေါင်းတို့၏ မြီးဆံဝန်းကိုမြင်သဖြင့် မိမယ်၏ပိတုန်း
 ရောင်နက်နက်ဟွင် ပြိုးပြက်သောဆံပင်ကို ရော်ရမ်း၍...
 တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်သော မြစ်ရေလှိုင်းကိုမြင်သဖြင့် မိမယ်
 ၏မျက်ခုံးကွေးတို့ကို ရော်ရမ်း၍....
 အို...လှမိမယ်...ဒေါသဖြင့်တက်ကြွသော မိမယ်၏
 အလှကိုမူ မိမယ်၏ချစ်လင်သည် ဘယ်အရာနှင့်မျှ နှိုင်းထင်
 ရန် ရှာမရလေ၍....လို့....
 အကယ်စဉ်စစ် မိမယ်၏ချစ်လင်သည် ထိုထို ဤဤတို့
 ဖြင့် စိတ်ကူး၌ ထင်ဟပ်ကြည့်သော်လည်း ဘယ်အရာမျှ
 ထပ်တူမမြင်ရလေ၍....လို့....

၄၄

အို....ချစ်သနားဘွယ်သော သူငယ်ချင်းမ....

အချစ်လွန်သည့်ဒေါသဖြင့် တက်ကြွစွာလှပနေသော မိမယ်၏ ရုပ်ပုံကို မိမယ်၏ ချစ်လင်သည် စိတ်အစဉ်ဖြင့် ဖွန်းဆလျက် တပ်းတရေးခြယ်နေလေ၍....လို့....

စိတ်ကစားသဖြင့် နွမ်းလျ လျက်ရှိသော မိမယ်၏ ချစ်လင်သည် မိမယ်ရုပ်ပုံ၏ခြေရင်း၌ မိမိ၏ရုပ်ပုံကိုရေး ခြယ်ရန် ကြိုးစားနေလေ၍-လို့....

မာတ်မြေဆေးတို့ဖြင့် ကျောက်ချပ်ဘွင် ရေးဆွဲအပ် သော ထိုရုပ်ပုံဆီသို့ ကြည့်လျက် တန့်သည်မရသော မျက်ရည်တို့သည် မိမယ်နှင့် ဝေးကွာသဖြင့် နာကြင်လာ သောနှလုံးသားမှ စီးယိုကျဆင်းလာရသောကြောင့် မျက် ရည်ဖုံးသော မျက်လုံးရှိသည်ဖြစ်၍ 'ဤ ဆိုးယုတ်သော ကြမ္မာသည် ရုပ်ပုံ၌သော်မှ ပေါင်းဆုံခြင်းကိုခွင့်မပြုပါဟု ကား'ဟု မိမယ်၏ချစ်လင်သည် ငိုညည်းနေလေ၍-လို့....

မိမယ်၏

၄၅

အို...ချစ်သနားဘွယ်သောသူငယ်ချင်းမ....

မိမယ်၏ ချစ်လင်သည် အပြင်းအထန် ဇွဲလမ်းခြင်းကြောင့် မြင်မက်ပျသော အိပ်မက်ထဲ၌ မိမယ်အားတင်းကြပ်စွာဘက်ပွေ့ရန် လေထဲသို့ လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်လေ၍....လို့....

တောစိုးနတ်တို့သည် ထိုအဖြစ်ကိုမြင်သဖြင့် ကြင်နာလှသည့်အတွက် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ဖြောက်ဖြောက်ကျလေသဖြင့် ထိုအသံကြောင့် အချည်းနှီးနိုးလာရလေ၍....လို့....

၄၆

အို...ချစ်သနားဘွယ်သော သူငယ်ချင်းမ....

တောင်ဘက်လမ်းမှ တိုက်ခတ်လာသော နို့နံ့သင်းသည့် ဟိမဝန္တာလေသည် နတ်ထင်းရူးပင်တို့၏ ရွက်ညွှန်းဖျားကို လှုပ်ရှားစေ့ရမ်းလာခဲ့လေသည်ကော.... လို့....

ထို့နောက် ထိုလေသည်မြောက်အရပ်၌ရှိသည့်အခွေမိန်းမငယ်ကို ရှေးဦးစွာ ယိတွေ့ တိုက်ခိုက်လာခဲ့သည်ကော....လို့....

ယင်းသည်၏အကြောင်းကြောင့် မိမယ်၏ချစ်လင်သည် ထိုလေပြင်းကို အားပါးတရ ပွေ့ဘက်လေသည်ကော....လို့....

စာနယ်မြေ

၄၇

အို....ချစ်သနားဘွယ်သော သူငယ်ချင်းမ....
 မိမိ၏ချစ်လင်သည် ရှည်လျားလှသော ညဉ့်သုံးယံ
 ကို တခဏမျှဖြစ်အောင် ဘယ်ပုံ ကြံဆောင်ရပါ့မတုန်းဟု
 တွေးတောလျက်-တဲ့၊
 နေပူရှိန်ကိုလည်း ဘယ်ပုံလျော့အောင် ပြုရပါမည်လဲ
 ဟု ကြံစီတွေးတောလျက်.... တဲ့....၊
 အို....လှုပ်သော ပျက်စိရှိသူမိန်းမငယ်....
 ဤသို့မရနိုင်သည်ကို တောင့်တနေသောမိပယ်ချစ်လင်
 သည် မိမိ၏စိတ်ကို မိမိနှင့်တွေ့ကွင်းရသဖြင့် သည်းမခံ
 နိုင်အောင်ပူလောင်သော ဆင်းရဲခြင်းက ကိုးကွယ်ရာပဲ့
 ပြုနေပါလေသောကြောင့်....တဲ့၊

၄၈

အို....ချစ်သနားဘွယ်သော သူငယ်ချင်းမ....
 မိမိ၏ချစ်လင်သည် များစွာသောအစီအစဉ်တို့ဖြင့်
 တွေးကြံလျက် မိမိကိုပင်ကို မိမိဘာလာ အားဝေးနေခဲ့
 ပါသည်....တဲ့....
 အို....သူငယ်ချင်းမ....
 အဆွေပသည်လည်း စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း မဖြစ်ပါလေ
 လင့်တဲ့၊ ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်းတို့သည် အမြဲတစေရှိ
 နေသည်မဟုတ်.... လှည်းဘီးကဲ့သို့ ထက်အောင်လည်နေ
 ပါသည်တဲ့....

စာနယ်မြေ

၄၉

အို....ချစ်သနားဘွယ်သော သူငယ်ချင်းမ....

မိမယ်၏ ချစ်လင်က ဗိဿနုအရှင်သည် နဂါးမင်း၏ အိပ်ပလွင်ထက်မှထသောနေ့သို့ ရောက်လေက-တဲ့....

ငါ၏အပြစ်ဒဏ်သည်လည်း နောက်ဆုံးရက်သို့ ဖြစ်လေ၍-တဲ့....

သို့ကြောင့် ကြွင်းသောလေးလတို့ကို မျက်လုံးပိတ်၍ ကြိတ်ပုတ်ကုန်လွန်စေလိုက်ပါ-တဲ့....

ထို့နောက် ငါ့ကိုသည့် တူမောင်ပယ်ဖော်ကဲ့၍ ဝမ်းနည်းစိတ်ကူး အတူးတူး စဉ်းစားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း လှောင်ဖြာသော ဆောင်းညဉ့်တို့၌ ချစ်ခြင်း၏အနှစ်သာရကို အားပါးတရ ခံစားကြပါဖို့-တဲ့....

၅၀

အို....သနားဘွယ်သော သူငယ်ချင်းမ....

မိမယ်၏ချစ်လင်သည် ငါ့ကိုပြောကြားလိုက်သေး၏။ ရှေးအခါက အိပ်ရာပေါ်တွင် မိမယ်သည် ချစ်လင်၏ လည်ကိုဖက်လျက် သီးထန် ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးခဲ့ဘူးလေပြီ-တဲ့....

အပြစ်ကြိမ်ပေးလေမှ ‘ဟင်းနော်-မယ် မောင်လူပွကြီး အမြှောင်မိန်းမတယောက်နဲ့ မယ် မောင် ပျော်မွေ့သည်ကို မိမယ် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့သည်တော်....’ဟု ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြောဘူးပါသည်-တဲ့....

၅၁

အို...စိုးရှ်.ရှ်. သမင်မျိုမင် မျက်လုံးရှိသည် ချစ်ဘွယ်
သော မိန်းမငယ်....

ဤအိမ်တွင်းရေးရာတို့ကိုကြားသဖြင့် အကယ်ကျန်းမာစွာ
ငါ့ရှိနေပါသေးသည်ကိုယုံယုံကြည်ကြည်သိနိုင်ပါသည်-လို့.

အခြားသော အကြောင်းစကားတို့ဖြင့် ငါမှ ရှိလေ
သေးရဲ့လားဟု ယုံမှား မဖြစ်ပါလင့်လို့....

အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွါနေရ သဖြင့်လည်း
အချစ်သည် ပျက်ပြယ်၍မသွားနိုင်ပါကို....

အကယ်စင်စစ် ချစ်နေပါရသော ငါသည် တောင့်တ
သောကိုယ်ဖြင့် မျှိုသိပ်ထားရသည် ဖြစ်သောကြောင့်အ
စိုင်းအခဲကြီးသဘွယ် စုပုံနေပါသည်လို့....

၅၂

အို...မိုးလုလင်....

မခွဲစပူး ခွဲခွါရသဖြင့် အလွန်ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲနေရ
ရှာသော သင့်သူငယ်ချင်းမကို ဤသို့ ငါမှာတိုင်းပြော
ကြားလေပါကိ....

ကို့နောက် သိဝမ်းကြီး၏စိမ်းတော်နွားသည် ဦးချို
သွေး၍ တူးဖြိုအပ်သောအထွဋ်ရှိသောကေလာသတောင်
မှ မနှေးမြန်စွာပြန်လာခဲ့ပါဘိ....

ထို့နောက် ငါ၏ ဇနီး သက်လျာ မှာကြားလိုက်ပါ
သော သတင်းပန်းကို ငါ့အားဆင်မြန်းပေးပါဘိ....

လွမ်းတ ရသဖြင့် နွမ်းလျနေသည့် သင်းခွေပန်းတမျှ
နုရှုသော ငါ့အသက်ကို ချစ်ဆွေသည် ထိုနည်းဖြင့် ငါ့
အား စောင့်ရှောက်လေပါဘိ....

၅၃

အို....ပိုးလုလင်....

ချစ်ခင်ပါရသော ငါ၏ကိစ္စကို ဆောင်ရွက် ပေးပါ
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီလား....

ခွန်းတုံ့မပြန် ဝန်ခံတိတ်ဆိတ်နေခြင်းကြောင့်အဆွေ
၏ တည်ကြည်မှုအား ထွေထွေရာရာ မစဉ်းစားဝန့်သည်
ကားအမှန်....

အကြောင်းမူ အဆွေသည် တောင်းခံပါလျက် တစုံတ
ရာ ပြန်ကြား ထစ်ချန်းမှုမျိုး မပြုပါဘဲ ယုံလွှား ငှက်တို့
အား ပိုးရေပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား....

မှန်၏ တောင်းပန်သူတို့အတွက် အလိုရှိအပ်သော အ
ကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းသာလျှင် ကြင်နာသော တုံ့
ပြန် မြှက်ကြား အဖြေစကားဖြစ်သည်အမှန်....

အို....ပိုးလုလင်....

၅၄

ကောင်းကင်မှလှည့်လည်သည့် အဆွေ ကဲ့သို့သော
စေတမန်အား ငါ၏ ချစ်သတင်း စကားကို မှာကြားရ
သည်မှာ မသင့်လျော်လှပါလားအဆွေ....

ချစ်ဆွေ ဂုဏ်နှင့် မထိုက်မတန် မသင့်လျော်သော....
ဤသတင်းစကားကို ငါ့အား သနားသဖြင့် ဆောင်ပေး
ပို့ပေးပြီးနောက် ချစ်ဆွေလိုရာသို့လှည့်လည်သွားပါလေ။

ဤသို့ ငါ၏အကျိုးကို သယ်ပိုး ဆောင်ပို့ပေးရခြင်း
ကြောင့်ချစ်ဆွေမိုးသည်ချုပ်စစ်မယ်နှင့် တဘဝင် တခဏမျှ
မကွဲကြရပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းခြင်း ပြုလိုက်ပါသည်
အဆွေ....

ရန်ကုန်ဘဝဆွေ

မေဃဒူတ

မူရင်း သတ္တဋ္ဌဘာသာ၊ ဆရာကာလီဒါသ ရေးသည်။ အင်္ဂလိပ်
ဂျာမန်၊ အီတာလျံ၊ ပြင်သစ်၊ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ ရုရှား၊ တီဘက်၊ ဟိန္ဒူ။
ဘင်္ဂါလီ စသော ဘာသာကြီးတိုင်းက လေးလေးစားစား ပြန်ဆို
သိမ်းဆည်း ထားရသည်။ ယခု ကမ္ဘာ၌ ခေတ်စား နေသော
Lyrical mood ဟုခေါ်သည့် စိတ်လှုပ်ရှား ထကြွမှုအတွေး
အခေါ်တို့ကို၊ ရှေးအကျဆုံး အချိန်က ရေးသားသွားသော ကဗျာ
ဖြစ်သည်။

ဦးသော်ဇင်

ကမ္ဘာ့ ဘာသာပေါင်းစုံတို့က မိမိတို့ဘာသာဖြင့် အမြတ်တနိုး
ပြန်ဆိုသိမ်းဆည်းထားကြသည့် မေဃဒူတကို သတ္တဋ္ဌ ဟိန္ဒူ ဘာသာ
နှစ်မျိုးလုံး၏မူကို ညှိနှိုင်းလျက် ရေးဦးစွာ မြန်မာပြန်ဆိုသူဖြစ်သည်။
ဆရာဦးသော်ဇင်၏နှလုံးသား၌ ဤမေဃဒူတကဗျာကြီးကို မြန်မာ
ပြန်ဆိုလိုက်ရသဖြင့် စာရေးဆရာအဖြစ် ငတ်ပြတ်နေကျိုး နပ်ပေ
ပြီ ဟု ယူဆသည်။

ရန်ကုန် ဘဇေ

စာပေလေ့လာသူ တယောက်အဖြစ် မေဃဒူတကို မိမိမည်သူ
ခံစားရသည်ကိုဖော်ပြသည်။ ထို့ပြင် မေဃဒူတ ကဗျာကို တတ်မိရ
သောအခါ မိမိရင်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားမှုကိုသာ ဖော်ပြချင်နေ
သည်။ မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြရန် ချုပ်ထိန်း မရတော့... ဟု ဝန်ခံ
ထားသည်။